സ്പന്ദനം

സ്മരണിക 2006-08

രണ്ടാം വർഷ തത്വശാസ്ത്രവിദ്യാർത്ഥികൾ

ധർമ്മാരാം കോളേജ് ബാംഗളൂർ

RMARAM
73.2
3/2008
RARY

DHARMARAM COLLEGE
LIBRARY
BANGALORE-20

സ്പന്ദനം

Being
Becoming
Beyond

DHARMARAM COLLEGE
LIBRARY
BANGALORE-29

സ്മരണിക 2006-08

രണ്ടാം വർഷ തത്വശാസ്ത്രവിദ്യാർത്ഥികൾ

ധർമ്മാരാം കോളേജ് ബാംഗളൂർ

DHARMARAM COLLEGE LIBRARY
Ac. No 88000492
Call No. M73.2/SP23/2008

Magazine Committee

publisher	:	fr. sebastian mullooparambil
chief editor	:	jinto enchikalayil
ass.editors	:	rijo mapranathukaran
sub editors	:	jeff shawn
		satheesh parathottu
		sinto nangini
		liju porathur

statement of ownership and other particular about magazine
(from iv - see rule-8)

place of publication	:	dharmaram college, bangalore
periodicity of publication	:	annual
year of publication	:	january 2008
publisher's name & address	:	fr. s. mullooparambil e-section dharmaram college p.o. 560029
nationality	:	indian

i, fr. s. mullooparambil, here by declare that the particulars given above are true to the best of my knowledge and belief.

sd/-
fr. s. mullooparambil
publisher

Jesus, Our Saviour

Bl. Chavara, Pray for Us

EDITORIAL

SPANDANAM--------------ITZZ COOL

SPANDANAM---------------ITZZ DYNAMIC

SPANDANAM---------------ITZZ CREATIVE

SPANDANAM-------------ITZZ AWESOME

SPANDANAM---------------ITZZ TERRIFIC

SPANDANAM--------------ITZZ NOSTALGIC

SPANDANAM--------------- ITZZ TRANSFORMATIVE

FEEL THE PULSE OF E SECTION………
BROWSING THROUGH SPANDANAM……….

FEEL THE ENTHUSIASM OF E SECTION……..
MOVING ALONG SPANDANAM………

FEEL THE LOVE OF E SECTION……..
HEARING THE BEATS OF SPANDANAM

SPANDANAM ………

AN EXOTIC BLEND OF
ARTICLES
POEMS
DRAMAS
REFLECTIONS
REVIEWS
JOKES
PAINTINGS.............

SPANDANAM- ……

READ IT
HEAR IT
FEEL IT……..

Chief Editor

Message of Fr. Prior General

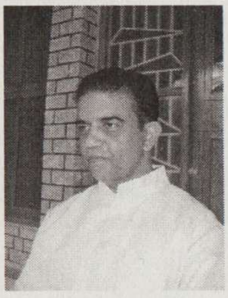

Dear Fr. Master and Brothers

Wish you all a happy Christmas and a prosperous bright new year!

Iam delighted to learn that you have decided to bring out a souvenir on your section day. Let me therefore extend to you my heartfelt congratulations and best wishes for this creative endeavor.

A hand written souvenir is surely significant in the context of brothers under formation. This would definitely echo the harmony and concord that you experience in the section as a single unit. Further this would immortalize your two years of philosophy studies.In other words this souvenir would remain as a collection of reminiscence.

It is usually observed that the present day formees do not show sufficient enthusiasm to exhibit their literary talent s in comparison to other activities. St. Irenius said, "Glory of God is man and woman fully alive. " Need less to emphasize the importance of perfecting every God given talent; I hope you all would deem the creation of a souvenir as a splendid opportunity to grow and thereby add glory to God.

Best wishes to all and success to the souvenir.

Fr. Antony Kariyil

Prior General

Our Rector Speaks...

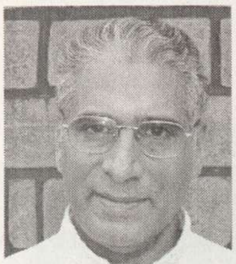

It is amazing to watch the many and manifold creative activities the members of E section engage in, which reflects the Spndanam or heartbeat of the section. It goes without saying that Rev. Fr. Sebastian Mullooparambil CMI, the master and the brothers of 'E' section left behind them in a span of two years, an indelible mark by their originality, creativity and ingenuity. Their performance on and off the stage maintained the desired standard and dignity, which is a legacy of Dharmaram. During the golden jubilee year of Dharmaram the brothers of 'E' section rose to the occasion to make this event a memorable one. They have learned from experience that in every difficulty there is an opportunity, but for those not wise enough, every opportunity encountered may seem a difficulty.

A wise king once sought advice from hi s spiritual master about to do if he faced a grave crisis. The master gave him a locket and asked him to open only when he was in difficulty and not otherwise. The king is defeated in the battle and loses his kingdom. In hiding, he opens the locket to find two short notes: even this will pass, and second, if one door closes another opens. Eventually he wise back his kingdom, and when thanking his master, asks "why does the door closed?" the master replies, " the door is always open, but your mind is closed. " there are two types of the worlds we live in – the visible one and the invisible world, the outer world and the inner world. Our body is in the outer space but mind is in another space. Just as the body gets dirty from the saroundings, the mind may get solid if visit only dirty places in the inner world. If you brood over negative things like dislike, anger and jealousy, the mind gets dirty. Here is real pain when the mind lives in negativity.

We have to give stress on "watching the mind" to make sure negative thoughts don't intrude. You can admire a celebrity who seems to be much better off than you but not feel jealous. You can even dislike a person without feeling hatred. You can express your opinion without causing hurt.

The brothers of 'E' section seem to have learned these principles and started practicing the same. Congratulation and Best Wishes!

Fr. James Narithookil CMI

Rector.

Our Master's voice

'*Spandanam*' is a mirror that reflects the creative talents of thirty six buds who are in the process of being blossomed to give fragrance of virtues to the whole world. A Sanyasi who is closed in his hermit of silence and solitude reciting the mantras is like the man who hid his master's coin in the ding. Talents are to be used; abilities are to be expressed; innate aptitudes are to be awakened. Then only they will give fragrance to the world, light tin the darkness and comfort to the ill-hearted.

In the pages of '*Spandanam*' we see the strives and efforts of E section brothers (2006-2008) to sow the seeds of their artistic talents in the bloody soil of human heart. Let they fall on the good soil and produce fruit thirty fold, sixty fold an hundred fold. Let all who toiled behind this endeavor be blessed beyond bounds.

Fr. Sebastian Mullooparambil
Master
E-Section

From Dean's Desk

Spandanam: The Golden beats!

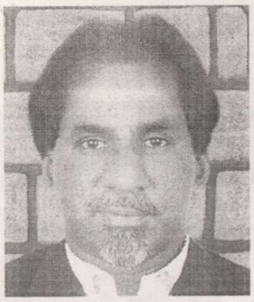

The "golden beats' of Dharmaram echo in the lives of Dharmaramites,
And 'E' would gladly make them their "own" *spandanam.*

Could they be the rhythmic beats of a heart, natural but spontaneous,
Or, fine tunings of a commune-heart, flared by love and compassion?

Could they be the sparkles of a mind, natural but anonymous,
Or, sober musings of a commune-mind, inspired by a vision?

Could they be the potentials of a nervous system, natural but automatic,
Or, noble actions of a commune-nerve, propelled by a mission?

May '*Spandanam*' capture the golden beats of hearts, minds and lives of 'E'!
It's my wish and prayer for the year 2008 and beyond!!

Fr. Kurian Kachappilly
Dean, Faculty of Philosophy

Felicitation

I am indeed overwhelmed by the enthusiasm and creativity of my younger brothers from 'E' Section in bringing out a magazine like this. I congratulate you for your maiden expression in this format.

Words written or spoken are always powerful. Pen is, was and will be mightier than sword. The letter to the Hebrews reveals the power of the word of God, ' Indeed the word of God is living and active, sharper than any tow edged sword, piercing until it divide soul from sprit , joints from marrow, it is able to judge the thoughts and intentions of the heart.'(Heb 4: 12-13)

May your words and expressions in this magazine have the anointing of the ever powerful world of God and may it create ripples in this tech savvy modern world to make a transit towards the divine.

May the good Lord bless you more!

Fr. Varghese Kelamparambil
Financial Administrator
Christ College

Felicitation

Hai dear friends of E- Section

Greetings of the season on your Elan Feast!

May I also wish you God's choicest blessings for your new venture. Let the title '*Spandanam*' pears in your heart and mind. Let no activity be perfected from you without a divine and human Spandanam. Moreover let this occasion be a source of inspiration for you to deepen your religious, social and cultural tastes and talents, Reflect on this day , my dear friends, that when Jesus lived, there emerged a history; so too with Gandhi, Mother Teresa or Abraham Lincoln. Do you know what was the secret for this? Nothing but there Divine Touch. Jesus loving touch brought redemption. Gandhi's loving touch brought freedom for a nation. Mother Teresa's loving touch brought human dignity to the poorest of the poor. Lincoln's loving touch brought human dignity to the poorest of the poor. Lincoln's loving touch opened the windows of liberty to the last, the least and the lost ot the society (the blacks). Yes dear friends, they perfected their lives with a divine touch which is the source and foundation for every form of Spandanam.

Fr. Mathew Attumkal cmi

Staff, DVK.

The Enchanting Flowers

The enchanting flowers
That were dancing and fluttering
At the lakeshore
Conquered my heart like a dragon.
The spring blooms new fowlers
And brought up them in the shining sun
But they will extinct one day.
Though I know this eternal truth
I'm attracted in its dazzling beauty.
I'd like to watch their beauty.
But I too "have to go miles ahead
Before I got into sleep "

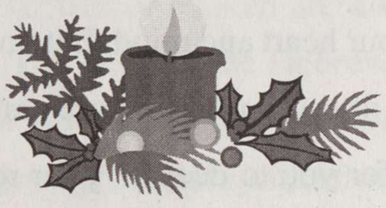

As I see them more
I do want to see them more.
I know they'll extinct one day
Still, I can't be without them.
Their serenity tranquilized my sorrows
They alleviated my tensions,
And wept away my inner chaos.
Beyond the horizon,
The sun is setting down.
The birds are flying back to nests
And animals to the caves
I too've to return to my hut
Before it is darkened.

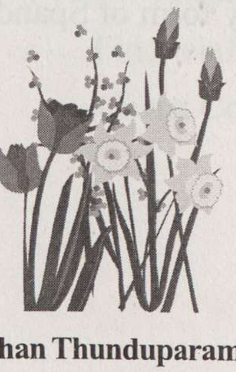

Antochan Thunduparambil

ഉണ്ണിക്കുട്ടൻ കഥ പറയുമ്പോൾ

ഉണ്ണിക്കുട്ടന് പരീക്ഷയ്ക്ക് 100-ൽ 'പതിനേഴിൽച്ചിറ' മാർക്കാണ് കിട്ടിയത്. അതുകൊണ്ടവന് രാവിലെ സ്കൂളിലേക്കു പോവാൻ ഭയങ്കര മടി. പക്ഷേ 'നങ്ങിണി'യമ്മൂമ്മ അവനെ ശാസിച്ചു. ദേ... ചെറുക്കാ 'മണിയംകേരി' ഒൻപതായി... വേഗം വന്ന് ഭക്ഷണം കഴിച്ച് സ്കൂളിൽ പോവാൻ നോക്ക്... എന്നാൽ ഉണ്ണിക്കുട്ടൻ ചിണുങ്ങിക്കൊണ്ട് പറഞ്ഞു. എനിക്കൊന്നും വേണ്ടാ... എനിക്ക് വിശക്കുന്നില്ലാ.... അപ്പോഴാണ് റേഡിയോയിൽ നിന്നും ആ പരസ്യവാചകമുയർന്നത്. വിശപ്പിന് ഡാബർ 'ചുഴന'പ്രാശം കഴിക്കൂ... ഭക്ഷണം വേണ്ടെന്ന് പറഞ്ഞിരുന്ന ഉണ്ണിക്കുട്ടനോട് നങ്ങിണിയമ്മൂമ്മ വാത്സല്യത്തോടെ പറഞ്ഞു. മോനെ... 'വരാപ്പുഴ'യിലെ 'മേനാച്ചേരി'ൽ നിന്നും പിടിച്ച നല്ല ചേറ് മീൻ വറുത്തതുണ്ട്... അത് കേട്ട ഉണ്ണിക്കുട്ടന്റെ വായിൽ വെള്ളമൂറി. അവൻ വേഗം ഭക്ഷണമേശയിലെത്തി.

പാത്രത്തിലെ വറുത്ത മീൻ പൊക്കിപ്പിടിച്ച് ഉണ്ണിക്കുട്ടൻ, അമ്മൂമ്മയോട് പരാതിപ്പെട്ടു. ഹൊ... ഈ മീൻ മുഴുവൻ 'കരി'ഞ്ഞു പോയല്ലോ... ഇത് 'പാറത്തോട്ടി'ലെ കറുത്ത ഞണ്ട് പോലിരിക്കുന്നു. ഇത് പറഞ്ഞ് തീർന്നതും അടുത്തിരുന്ന 'കണ്ടൻങ്കരി' പൂച്ച മീനും വായിലാക്കി 'ഇരുപൂളും കാട്ടിൽ' പോയൊളിച്ചു. ഉടൻ ഉണ്ണിക്കുട്ടൻ കരഞ്ഞ് കൊണ്ട് വിളിച്ച് പറഞ്ഞു. എന്റെ മീൻ പൂച്ച കൊണ്ട് പോയെ... ഞാനിന്ന് സ്കൂളിൽ പോകുന്നില്ലേ... അത് കേട്ട നങ്ങിണിയമ്മൂമ്മ 'ആലുപറമ്പിൽ' നിന്ന് വെട്ടിയെടുത്ത ചൂരലെടുത്ത് കൊണ്ട് പറഞ്ഞു. തലയിൽ വച്ചാൽ 'പൈനേട'മരിക്കും, നിലത്തുവച്ചാൽ ഉറുമ്പിക്കുന്നേൽ അരിക്കും എന്ന് വിചാരിച്ച് വളർത്തിയതിന്റെ കുഴപ്പമാ ഇതൊക്കെ... വേഗം സ്കൂളിൽ പോടാ ചെറുക്കാ.... പേടിച്ച് ബാഗുമെടുത്ത് 'തുരുത്തിമുറ്റ'ത്തേക്കിറങ്ങിയ ഉണ്ണിക്കുട്ടനെ നങ്ങിണിയമ്മൂമ്മ ഉപദേശിച്ചു. 'പയ്യെപ്പിള്ളി'യായി നടക്കാതെ വേഗം സ്കൂളിലേക്ക് പൊയ്ക്കോണം. 'തേക്കുകാട്ടിലൂ'ടെയൊന്നും പോയേക്കരുത്. അത് മുഴുവനും 'മുള്ളുപറമ്പാ'.. നീ നമ്മുടെ 'ഇഞ്ചിക്കാലായി'ലൂടെ 'ഉള്ളാടൻപറമ്പി'ലെത്തി, 'മുട്ടൻതോട്' കടന്നങ്ങ് പൊയ്ക്കോ... പിന്നെ 'മുട്ടൻതോട്ടിൽ' വെള്ളപ്പൊക്കമാ... 'വള്ളവശേരി'യിൽ ക്കയറി പോയാൽ മതി... പോണ വഴിക്ക് തെങ്ങും 'തോപ്പിലെ' കരിക്കിടാനൊന്നും പോയേക്കരുത്... അതിന്റെ മുതലാളി ഭയങ്കര 'ആയാകുടിയ'നാ. നിന്നെ അടിച്ച് 'തുണ്ടുപറമ്പി'ലാക്കും. പിന്നെ കഴിഞ്ഞ പ്രാവശ്യത്തേപ്പോലെ തേനെടുക്കാനാണെന്നും പറഞ്ഞ് പോയി കണ്ട 'മാപ്രാണി'കളുടെയൊന്നും കടി കൊണ്ടേക്കരുത്. ഉച്ചക്ക് കഴിക്കാൻ 'കൊല്ലി' ബിരിയാണി വച്ചിട്ടുണ്ട്.... അത് വല്ല 'മരോട്ടിമൂട്ടി'ലു മിരുന്ന് കഴിച്ചേക്കണം. പിന്നെ പോരുന്നവഴി 'പുത്തൻചിറ'യിലെ അമ്പലത്തിൽ ക്കയറി 'മൂർത്തി' ഭഗവാനോട് നന്നായി വണ്ണംവച്ച്... ആരോഗ്യവാനായ തിരിക്കുവാൻ പ്രാർത്ഥിക്കണം. അമ്മൂമ്മയുടെ ഉപദേശം കഴിഞ്ഞതും അവൻ സ്കൂളിലേക്കു നടന്നു...

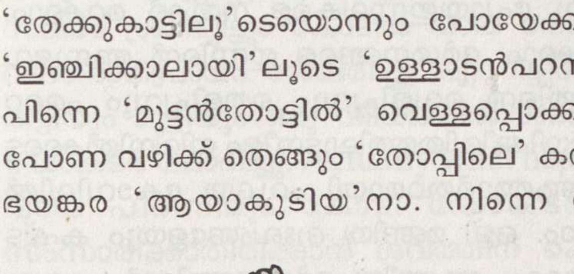

സ്കൂളിന്റെ പടിക്കൽ സമയത്ത് തന്നെ ഉണ്ണിക്കുട്ടൻ എത്തിയതാണ്. അപ്പോഴാണൊരു 'കൈപ്പട്ടി' കുരച്ചുകൊണ്ട് മുമ്പിലേക്കെടുത്ത് ചാടിയത്... ഹൊ... എന്തൊരു സ്വരം... ഉണ്ണിക്കുട്ടൻ പേടിച്ച് 'നെല്ലുവേലി' ചാടിക്കടന്ന് 'ചേറുപറമ്പി'ലൂടെ ഒരോട്ടം. കൈപ്പട്ടിയാകട്ടെ വഴിയരികിൽ പാടിക്കൊണ്ടിരുന്ന 'പെരിയപാട'ന്റെ കൂടെ പാട്ടു പാടാനും കൂടി...

ഓടിയോടി 'മടുക്ക'യായ ഉണ്ണിക്കുട്ടൻ സ്കൂളിൽ തിരിച്ചെത്തിയപ്പോഴേക്കും സമയം കഴിഞ്ഞിരുന്നു. അവനെക്കണ്ടതും ടീച്ചർ അലറിക്കൊണ്ട് പറഞ്ഞു. 'പൊൻമണി' കൊട്ടിയിട്ട് സമയമെത്രയായെന്നറിയാമോടാ... നീയിന്ന് ക്ലാസിൽ കയറണ്ടാ... കടക്കൂ 'പൊറത്തൂർ'... അവന് സന്തോഷമായി.... അങ്ങനെയവൻ ടീച്ചറിന്റെ അനുവാദത്തോടും, ആശീർവാദത്തോടും കൂടെ വീട്ടിലേക്ക് തിരിച്ചു നടന്നു. ... അന്ന് മുതൽ കുട്ടികൾ അവനെ 'പൊറത്തൂക്കാരൻ' എന്ന് വിളിക്കുവാൻ തുടങ്ങി.

റോണി ഇരുപൂളുംകാട്ടിൽ

ഇന്നിന്റെ ദർശനം

ആത്മീയ ദർശനങ്ങളുടെ ഒരു പെരുമഴക്കലം. ഒരു തീർത്ഥയാത്ര. ദർശനങ്ങളുടെ നിറവിൽ നിന്ന് ഹൃദയ സ്പർശനത്തിലേക്കും സഹദർശനങ്ങളിലേക്കും ദൂരം ഏറെ. കഴിഞ്ഞു പോയ വസന്തങ്ങളെ, നുകരാനവാതെ നഷ്ടം വന്നു പോയഇന്നലകളെ നമുക്ക് മറക്കാം. ഭാവിയുടെ മിഴിവുള്ള കിനാക്കളെ നമുക്ക് വിസ്മരിക്കാം. ദർശനങ്ങളെ ഇന്നിന്റെ അനുഭവത്തിലേക്ക് നമുക്ക് പകർത്താം. ആത്മീയ ദർശനത്തിന്റെ വെളിച്ചവും തെളിച്ചവും ഏറെ മിഴിവും അഴകുമുള്ളതായി ജീവിതത്തിലൂടനീളം നിലനിൽക്കട്ടെ എന്നുള്ള പ്രാർത്ഥന ആത്മാർത്ഥമായി ഹൃദയ കോവിലിൽ നിന്നും നമുക്കുയർത്താം. ഒളി മങ്ങിയ ദുഃഖങ്ങളേയും കഷ്ടങ്ങളേയും നമുക്ക് മറക്കാം. ആത്മീയ ദർശനത്തിന്റെ ചുവടുപിടിച്ച് മജ്ജയും മാംസവുമുള്ള പച്ചയായ യാഥാർത്ഥ്യങ്ങളിലേക്ക് സ്പന്ദിക്കുന്ന ഹൃദയവും കരുണയുള്ള കണ്ണുകളുമായി നമുക്ക് നടന്നടുക്കാം. നനയുന്ന മിഴികളെ നമുക്ക് ഒപ്പാം. തണുത്തുറഞ്ഞ ഹൃദയങ്ങളിൽ സ്നേഹത്തിന്റെ ചൂടും വെളിച്ചവും പകരാം. അണയാത്ത് ദീപമായ്, തീരാത്ത പ്രവാഹമായ്, നന്മയുടെ, കാരുണ്യത്തിന്റെ, സ്നേഹത്തിന്റെ ഒരു മഹാസമുദ്രമാകാം.

ജോസഫ് പൊൻമാണി

ഒരു മാമ്പഴക്കാലത്തിന്റെ ഓർമ്മയ്ക്ക്

അന്ന് ഒരു ഞായറാഴ്ച വൈകുന്നേരം. വാർഷികധ്യാനം എങ്ങനെയോ വർഷവും അങ്ങനെ തന്നെ എന്ന് റെക്ടറച്ചൻ പറഞ്ഞത് അവന്റെ മനസ്സിൽ നിറഞ്ഞു നിന്നു. അതിനാൽ ഈ വർഷികധ്യനം കൂടുതൽ ഫലപ്രദമാക്കണം എന്ന ചിന്ത അവനുണ്ടായിരുന്നു. ധ്യനത്തിനിടയിൽ, ധ്യാനചൈതന്യത്തിൽ തന്നെ അവനും സഹോദരർക്കൊപ്പം പറമ്പിൽ പണിക്കിറങ്ങി. എന്താണെന്നറിയില്ല പതിവിലും തീക്ഷ്ണതയോടെ അവൻ അന്ന് പണി ചെയ്തു. ഒരു പക്ഷേ ധ്യാനത്തിന്റെ ഇഫക്ട് ആകാം നന്നായി പണി ചെയ്തതിനാൽ കുറെകഴിഞ്ഞപ്പോൾ അവൻ ക്ഷീണിതനായി. വൈകിട്ടു കഴിച്ച മിക്ചർ എപ്പോഴെ ശരീരത്തിൽ മിക്സ് ആയി. എന്തെങ്കിലും തിന്നാൻ കിട്ടിയിരുന്നെങ്കിൽ അവൻ ആശിച്ചു. ഇതു മാമ്പഴക്കാലമല്ലേ... മാവിൽ ഒന്നു നോക്കിയാലോ.. വേണ്ട... അവൻ തന്നോടുതന്നെ പഞ്ഞു. പെട്ടന്ന് ദൈവദൂതനെപ്പോലെ (ചെകുത്താനും ആകാം) ഒരു സഹോദരൻ നല്ല പഴുത്ത മാങ്ങകളുമായി വരുന്നു. എങ്കിൽ ഒരെണ്ണം തിന്നുകളയാം അവൻ വിചാരിച്ചു... നല്ല... പഴുത്ത മാങ്ങ... നല്ല വിശപ്പും.... ആവേശത്തോടെ (ആക്രാന്തവും ആകാം) ആ മാങ്ങ കഴിക്കാൻ അവൻ വാ പൊളിച്ചു... അവന് എന്തോ പന്തികേട് തോന്നി.. താടിയെല്ലിന് എന്തോ സംഭവിച്ചോ... മാങ്ങ കടിച്ചുകൊണ്ട് വാ അടയ്ക്കാൻ അവൻ ശ്രമിച്ചു. പക്ഷേ അടയ്ക്കാൻ പറ്റുന്നില്ല്. ശ്രമിക്കുമ്പോൾ കഠിനമായ വേദന... എവിടെയോ പാകപ്പിഴയുണ്ടെന്നു മനസ്സിലാക്കി... മാങ്ങ ഉപേക്ഷിച്ചു... അടുത്തുനിന്ന കൂട്ടുകാരെ വിളിച്ചു... ഹെ വാ.. അഹയുന്നിഹ്ഹ (എന്റെ വാ അടയുന്നില്ല...) അവൻ ഒരു വിധത്തിൽ പറഞ്ഞൊപ്പിച്ചു.... കണ്ടുനിന്നവർക്ക് ആശ്ചര്യമായി... സ്ഥലത്തെ ആസ്ഥാന തിരുമുകാർ ശ്രമിച്ചിട്ടും വായ് നേരേ ആകുന്നില്ല. ആശുപത്രിതന്നെ ശരണം... അവനും കൂട്ടരും ആശുപത്രയിലേക്കു വച്ചുവിടിച്ചു. അവിടെ നേരേ ചെന്നത് കാഷാലിറ്റിയിലേയ്ക്ക്... അപകടം പറ്റി മരണത്തോടു മല്ലടിക്കുന്ന ഒരു അപ്പാപ്പന്റെ അടുത്ത കട്ടിലിൽ അവനെ കിടത്തി. ഓ വായ്കോട്ട വിട്ടപ്പോൾ പോയതാരിക്കും അല്ലേ.. ഒരു മലയാളി നഴ്സിന്റെ കമന്റ് അല്ല മാങ്ങ തിന്നാൻ വാ പൊളിച്ചതാണ്. കൂടെ ഉണ്ടായിരുന്ന ആൾ പറഞ്ഞതുകേട്ട് അവിടെ പൊട്ടിച്ചിരി മുഴങ്ങി.

അടുത്ത് അപ്പാപ്പൻ അന്ത്യശ്വാസം വലിക്കുന്നു. ചെറുപ്പക്കാരായ 2 ഡോക്ടർമാർ ഏറെ സമയം ശ്രമിച്ചിട്ടും കോടിയ വായ നേരെ ആക്കാൻ പറ്റിയില്ല്. അവൻ ഫോണിലൂടെ വിദ്ഗ്ദാഭിപ്രായം ശേഖരിച്ചു. എന്നിട്ടും ഫലമില്ല. പിന്നെ അവനെ മയക്കികിടത്തി.... തട്ടിയും മുട്ടിയും ഒരു വിധത്തിൽ ശരിയാക്കി...

ഡോക്ടർ ചോദിച്ചു. Actually what happend? I trie... മറുപടി അത്രയും എത്തിയപ്പോഴേക്കും വായ പിന്നെയും കോടി ഡോക്ടർക്ക് പിന്നെയും പണിയായ്. ഇനി കുറെ നാള് സംസാരിക്കാതിരിക്കാൻ ശവത്തിന് കെട്ടുന്ന പോലെ താടിക്ക് ഒരു വലിയ കെട്ടും കെട്ടി അവർ അവനെ വീട്ടിൽ വിട്ടു. അപ്പോഴേക്കും വീട്ടിലും നാട്ടിലും അവനെക്കുറിച്ചുള്ള കിംബദന്തികളും കാട്ടുതീ പോലെ പടർന്നു. പലതും കല്ലുവച്ച നുണക്കഥകൾ. വാർഷിക ധ്യാനത്തിനിടയിലും ചർച്ചാ വിഷയം ഇതു മാത്രമായിരുന്നു. നാട്ടിൽ പല പേരുകളും അവനു വീണു... ഒപ്പം നാട്ടിൽ കുറെ മാറ്റങ്ങളും... നാളിലെ സദ്യകൾക്ക് പണ്ട് ഒന്നോടെ വച്ചിരുന്ന മാമ്പഴം ഇപ്പോൾ ചെത്തിപൂളി മാത്രമേ വയ്ക്കൂ.. അങ്ങനെ പല മാറ്റങ്ങൾ.. അടുത്ത മാമ്പഴക്കാലത്തിനായ് മാവുകൾ പൂക്കുമ്പോൾ അവൻ ആശങ്കയിലാണ് ഇനിയും അങ്ങനെസംഭവിക്കുമോ...

ആന്റോച്ചൻ തുണ്ടുപറമ്പിൽ

അമ്മ

പിറന്നു വീഴും ശിശുവിൽ നിന്നും
ഉയരും ആദ്യക്ഷരങ്ങൾ അമ്മ
ഹാ അത് എത്ര സുന്ദരം
സൃഷ്ടികർമ്മത്തിൻ സ്ഥായിരൂപമേ
ജീവനേകും കർമ്മ യോഗമേ

നിന്നിൽ നിന്നും ഊർജ്ജം സ്വീകരിച്ചു ഞാൻ
എന്തിനെന്നോ ഭൂമിയെ കീഴടക്കാൻ
നീ എനിക്ക് ഗർഭപാത്രമാകും സുരക്ഷ ഏകി
എന്തിനെന്നോ നിന്നെ സംരക്ഷിക്കാൻ

മഹത്താകും ജ്ഞാനങ്ങൾ നീ ഏകി
മാറോടു ചേർത്ത് നിൻ ചൂടു നൽകി
നീയെന്നെ നിലനിൽപ്പ് ഉള്ളവനാക്കി
ഞാനൊന്നു ചിരിച്ചപ്പോൾ നീ ഏറെ സന്തോഷിച്ചു.
ഞാനൊന്നു കരഞ്ഞപ്പോൾ നീ വ്യസനിച്ചു.

വളർന്ന് വളർന്ന് വലുതായി ഞാൻ
എന്തിനെന്നോ നിന്നെ മറക്കാൻ
നിൻ മാറിൽ ചവിട്ടി ചാടിക്കടന്നു, ഉയരങ്ങൾ
ഒടുവിൽ എനിക്ക് ആ വാക്കുകൾ ഭാരമായി
എന്തെന്നോ ആദ്യക്ഷരങ്ങൾ, സുന്ദരപദങ്ങൾ അമ്മ.

പ്രവീൺ പുത്തൻചിറക്കാരൻ

Develop the Right Attitude and Confidence in You

When you enter a crowded room or go on a picnic or to a party, who is the most attractive and appealing person there? It is the person who is cheerful, has a smiling face and behaves as if he or she is enjoying every moment of the event! Such people have an optimistic outlook on life. They are the ones with a positive attitude.

A person with a positive attitude gets on with the job at hand. He doesn't brood over what's gone before or might happen in the future. If there is a problem, he quickly thinks of ways to solve it. He doesn't pass the buck or blame other people or circumstances for it. If the problem cannot be solved singly, he seeks help from someone. He doesn't feel that it's below his dignity to seek assistance. It's just not possible, even for the greatest optimist, to smile all the time and feel good the livelong day. Everyone has a spell of the blues now and then, when everything seems bleak and without cheer. But once you develop a positive attitude, once you realize that life is a roller coaster ride, a series of ups and downs, dark clouds and silver linings, in no time at all, you've bounced back, ready to welcome the world again with open arms and huge grin!

To build up your confidence, try to understand the purpose of each activity you are engaged in. this will help you to find the task meaningful. Pursue the task with a positive mind and when you complete the task you will feel a sense of satisfaction. Besides the task you are required to do, however meaningful and useful they are, set a task for yourself that no one has asked you to do. The task could be anything. Just do it because you want to do it. It'll help you develop confidence in your own abilities. So from this moment on, keep your face to the sunshine and you will never see the shadows.

Anoop Thuruthimattom

ചാവറയച്ചൻ ഒരു തേജസ്സ്

പ്രഭയുറ്റ സൂര്യ തേജസ്സോ
നിശയിലെ കനക താരമോ
എത്ര തേജസ്സാണാ മുഖത്ത്
എന്തൊരാനന്ദമാണാ മുഖത്ത്

കർമ്മ നിരതനാം ഒരു യോഗിയല്ലോ
കർമ്മലീത്താ ഭക്തനല്ലോ
കരുണ നിറഞ്ഞൊരു ധന്യനല്ലോ
കർമ്മ നിരതനാം ചാവറയച്ചനല്ലോയത്..

അക്ഷര ലോകത്തെ ദിവ്യനല്ലോ
അജ്ഞതയകറ്റുന്ന തേജസ്സല്ലോ
അബലർക്കു അത്താണിയല്ലോ
അനുഗ്രഹീതനാം ചാവറയച്ചനല്ലോയത്....

ധന്യനാം ചാവറയച്ചാ
നിൻ മഹിമകൾ പാടുന്ന
നിൻ ദാസരാം ഞങ്ങൾക്കും
ദിവ്യശക്തി പകർന്നിടണെ.

പ്രതീഷ് പോൾ

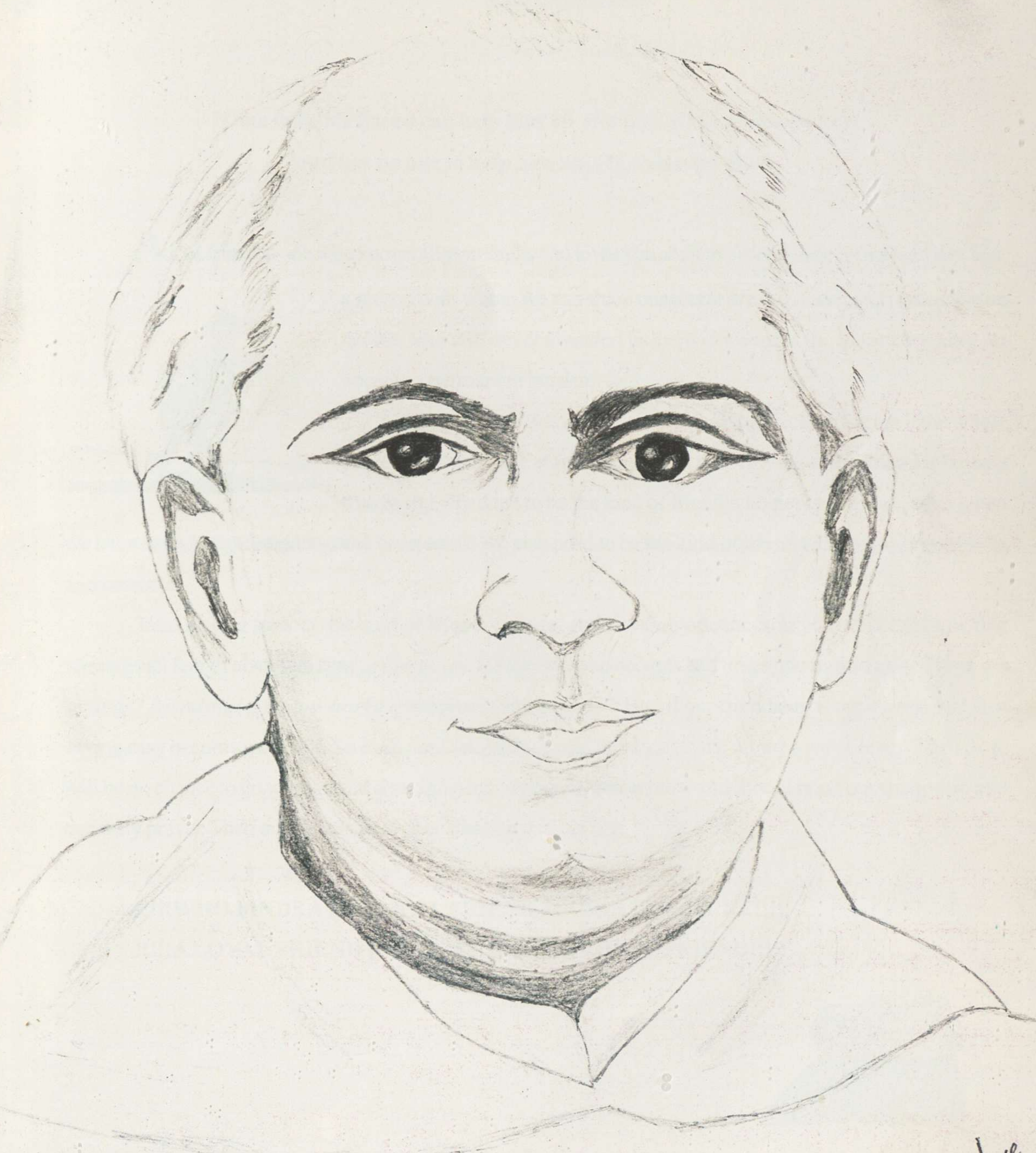
Varghese

FRIENDSHIP

If one falls, his friend can help him up. But pity of the man who falls and has no one to help him up! (Ecclesiastes 4:10)

A true friend is one who knows all your faults and loves you anyway. We all long for a friend like that, a person with whom we can share our secret dreams, fears, and insecurities-a person who will never abandon us even if we mess up, lose everything, or become a permanent burden.

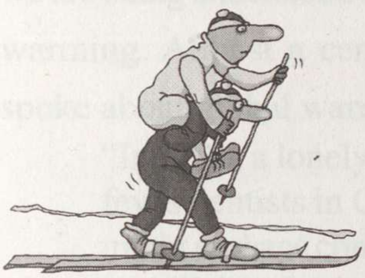

Of course, if that is what we are looking for, then we have the whole process backwards. Far more important than finding a new friend is being a true friend. We need to be the kind of friend who never gives up, even when we have been hurt, misunderstood, or rejected. We also need to be the kind of friend who lovingly confronts and corrects.

Take a good look at the kind of friend you are, and develop openness in your relationships that removes all fear of abandonment or discovery. Be the one who accepts and loves unconditionally. There is a saying: *"friendship is a glue that keeps us from falling apart"*. But, if our friendship is not a good one, this saying may become incorrect. So each our friendship should be based on the divine love of Jesus. Then there will be no chance to go wrong. And also each should pray for one another and should bring our friendship into our daily prayer. Then our friendship will be a blessing in our life.

!!!!!WHO FINDS A FAITHFUL FRIEND FINDS A TREASURE!!!!!
!!!!!A LOYAL FRIEND IS BETTER THAN A ROYAL FRIEND!!!!!

Joshy M. Maduckayil

മനുജനും മനുജരും

ഉയരങ്ങൾ തേടി ഓടുന്ന മനുജന്റെ
ഹൃദയത്തിലെപ്പൊഴും സ്വപ്നങ്ങൾ മാത്രം....
സ്വപ്നങ്ങളെ താരാട്ടു പാടുന്ന ഹൃദയത്തിൽ
സ്വന്തവും ബന്ധവും ഓർമ്മകൾ മാത്രം....

പാലൂട്ട് മറക്കുന്ന മുലകൾക്ക് മുന്നിൽ
അമ്മയെന്ന നാമത്തിനർത്ഥമെന്ത്....
കാണേ കാഴ്ചകൾ കാണാതെ പോകുമ്പോൾ
കാഴ്ചതന്നവന്റെ കണക്കുകൾ തെറ്റുന്നു.....

താരാട്ടു പാടേ ബന്ധങ്ങളൊക്കെയും
താഴെ വീണുടയും പളുങ്കു പാത്രം പോൽ....
ഒരിക്കലും ചേരാത്ത മുത്തുകൾ പോൽ
ഒന്നാകാതെയകന്നു മാറുന്നു....

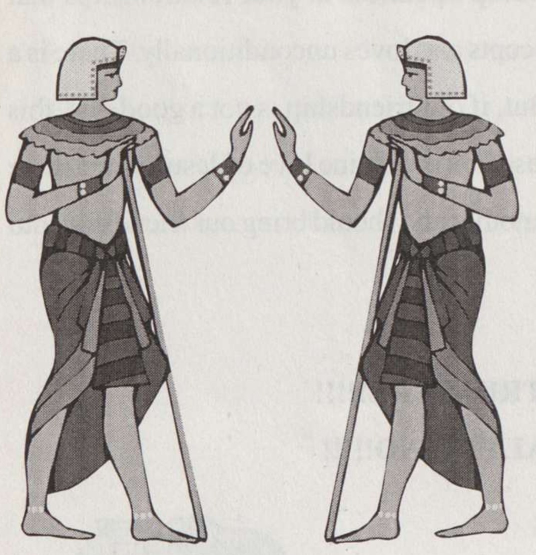

സത്യത്തിൻ വാതിൽ ഇറക്കേവർ പോലും
അസത്യവാതിലുകൾ ചാരി നിൽക്കുമ്പോൾ
സത്യമെന്തെന്നാരായും കുരുന്നിൻ കണ്ണിൽ
നിന്റെ വസ്ത്രം വെളുപ്പോ കറുപ്പോ....

നിന്നിലെ ദൈവത്തെ അന്യർക്കു കാണുവാൻ
കാണു നീ നിന്നിലെ ദൈവത്വമാദ്യം.........
നിന്നിലെ ചിന്തകൾ ദൈവോന്മുഖമാകുവാൻ
കാൺക നീ അന്യരിൽ ദൈവത്തെ മാത്രം.....

ബന്ധങ്ങളൊക്കെയും ഹൃദയത്തിൽ ബന്ധിക്കാൻ
കാണേതൊക്കെയും കു പോകുവാൻ.......
ചാരത്തണഞ്ഞ് പേരുവിളിച്ചവന്റെ
ഛായയും ശബ്ദവും ചേരട്ടെ നമ്മിൽ.....

തോമസ് മരോട്ടിമൂട്ടിൽ

Climate Change: The Most Visible Threat of the Day

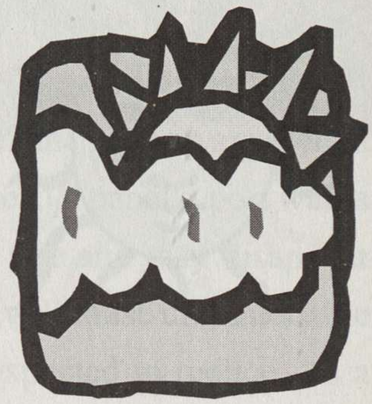

The most visible catastrophe that world face today is climate change. If this threat is not taken with sufficient importance it might even lead to the end of the living beings on earth. Remember it is believed that the age of dinosaurs came to an end with such a catastrophe. But in a way we are very lucky now because before any serious effects are being shown, we are being understood about climate change, particularly global warming. Almost a century back, there were scientists who spoke about global warming. As Spencer puts it in *The Discovery of Global Warming*,

> "In 1896, a lonely Swedish scientist discovered global warming.... In the 1950s, a few scientists in California discovered global warming- as a possibility, a risk that might perhaps come to pass in a remote future. In 2001, an extraordinary organization mobilizing thousands of scientists around the world discovered global warming- as a phenomenon that had measurably begun to affect the weather and was liable to get much worse."

Global Warming Across the Globe

As far as I understand, global warming has never become a public issue, only some scientists concern. The representatives of small island nations are so cautious about global warming, because they know that the rising sea levels will one day wash away their nations. So they argue for strong statements against climate change in IPCC. In its first report in 1990, IPCC concluded, "...the world has indeed warming... it could take another decade before scientists could be confident that the change was caused by the green house effect... there could be a warming of several degrees by the year 2050." With out any doubt, the heat is on. According to the reports the average surface temperature across the globe has increased by 0.74 degrees centigrade in the past century. It is an unprecedented rise. In the past 150 years, the 11 hottest years were witnessed since 1995. Worse, the Arctic is warming twice as rapidly as the rest of the world and there is a distinct possibility of the Greenland Ice Sheet collapsing altogether and pushing up sea levels by several meters.

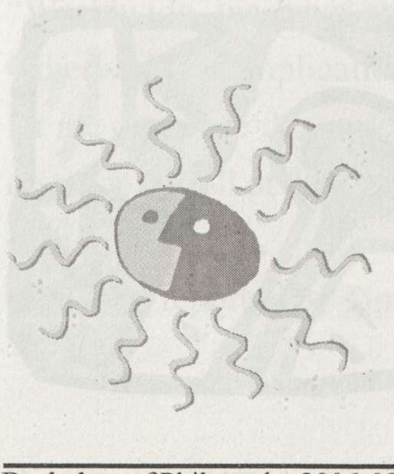

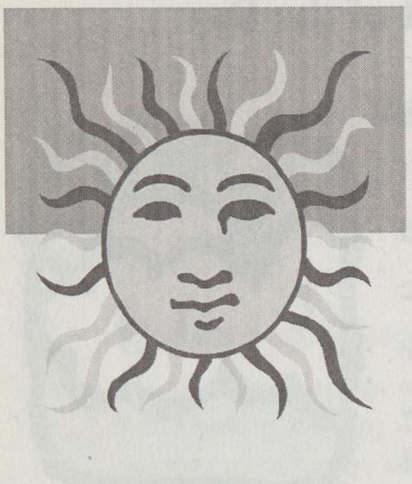

If the rise in sea levels continues like this; island countries like Bangladesh would experience severe flooding and erosion of land. Ecospheres rich in biodiversity would vanish due to the destruction of vast stretches of mangroves and salt marshals. If ocean temperature continues to be warm, it would result in bleaching of corals. And acidification of ocean would cause shell dissolution. As a consequence of this two marine life would be in trouble.

Above all these worries, major glaciers in the high mountains across the world are melting so rapidly that the water balance in the mega deltas supported by them is being severely disturbed and it will lead to a reduction in crop yields. On a different front, if the temperature increases like this the biodiversity would be at high risk. Even some fractions of raise in temperature may become harmful to wild life.

The Indian Experiences of Global Warming

Unfortunately, India would be some of those countries that will suffer the most serious consequences of the result of global warming. The impacts like increase in torrential rains in the Northwest pats of the country, a dip in the number of rainy days along the east coast and severe floods are already being experienced. According to the records, "Mumbai had a record 944mm of rainfall on July 26 and 27 in 2005, in which over 1,000 lives were lost and property worth Rs 1,700 crore destroyed. Last year, Surat, Barmer and even Srinagar experienced serious floods during monsoon." Amidst of this worries,droughts are also become common in India. Around eleven million people were affected by the droughts in Orissa in the years 2000 and 2002. Now a days there are a number of cyclone formed in the Bay of Bengal and as a result of which there is a great loss of lives and property. By the end of this century there would be a raise in sea level at least by 40cms and it will affect around 50 million people of India who lives near coastline. All these are some kinds of earlier signs of what India would experience in future, if global warming has not taken seriously.

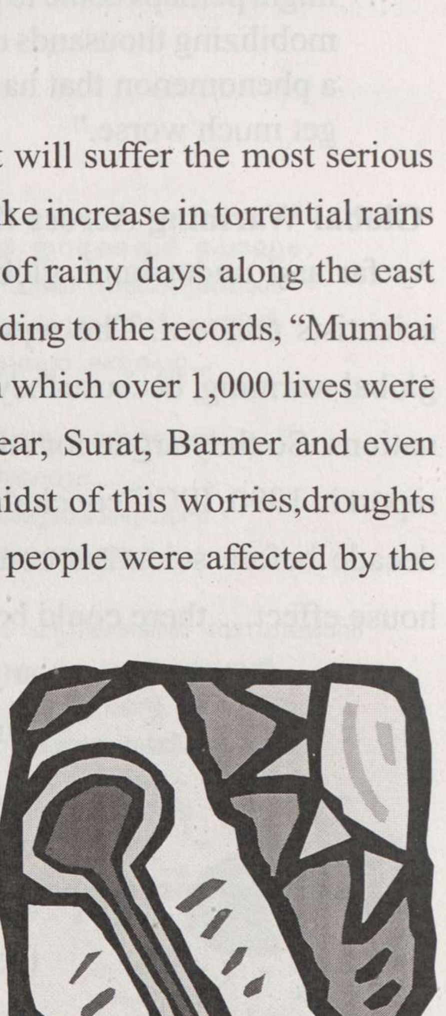

Global warming will cause the melting of the glaciers in Himalayas. If Himalayas are melted away, it will adversely affect the Himalayan ecology and the people living in the region. Also India's great northern rivers, like the Ganga and the Yamuna, are dependent on the glaciers for perennial water supply and when all of a sudden the glaciers are melted there would be huge floods and followed by severe droughts. The UN panel report warns that glaciers across the Himalayas are melting at an alarming rate and may disappear altogether by 2035. The frequent coming of floods and droughts will cause ultimately the shortage of water also the winter precipitation of water also expected to reduce. As a result of which there would be a great water shortage in India. According to the statistics, "Gross per capita availability of water in India is expected to decline from the current 1,820 cubic metre a year to a low as 1,140 cubic metre a year in 2050- a 30per cent drop. It is a figure close to 1,000 cubic metres that has been classified by the UN as a water scarcity zone.

When such a huge shortage of water is there in India, half of the nation's people will at least suffer. The difficulties of the agricultural sector would be very acute. Thus productivity of the food grains would drop in future. Scientific studies showing that even a 0.5 degree centigrade rise in winter temperatures could reduce wheat yields by 0.45 tonne per hectare—a 17 per cent drop in the productivity. The impact on human health also will be acute. Dengue would spread rapidly and diarrhoeal diseases would make a strong comeback. Pachauri says: "Worldwide, we have only a short window of opportunity to take remedial measure. Otherwise, the implications would be serious."

let me conclude this article with one of the top ten quotations of 2007 "The planet is in distress, and all of the attention is on Paris Hilton. We have to ask ourselves, what is going on here?"

(Al Gore, reported by Time Magazine)

Libin Kariyil

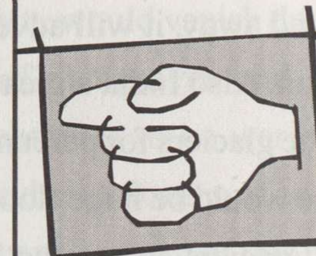

1. Acts of god are like riddles [African proverb]
2. The lack of money does not necessarily mean that one is poor [African proverb]
3. The prayer of the chicken hawk does not get him the chicken [Swahili proverb]
4. A lone traveler is swept away by a stream [Tonga proverb]

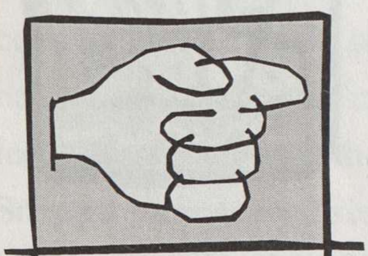

Great thoughts to remember

1. Doing easily what others find difficult is talent, doing what is impossible for talent is genius.
2. Two things indicate weakness to be silent when it is proper to speak and to speak when it is proper to be silent.
3. It is better to suffer loneliness than to be in evil company.
4. It is not what we get from work that is important but what we become through it

Jimmy Ulladamparambil

JINTO. E

ജ്വലിക്കുന്ന ഓർമ്മകൾ

അനർഘള നിമിഷങ്ങൾ തഴുകി തലോടിയ
അനസ്യൂത പാഠങ്ങൾ അനുഭവങ്ങൾ
അവികല ചിന്തയായ് ജ്വലിക്കുന്നോരോർമ്മയായ്
അവിരാമമെന്നിൽ അലയടിപ്പൂ.
സന്തോഷ സന്താപ വിജയപരാജയ
വീഥികളങ്ങനെ താിടുമ്പോൾ
എന്നെന്നുമോർക്കുവാൻ കാലമെൻ മനതാരിൽ
ജ്വലിക്കുന്ന ഓർമ്മകൾ വരച്ചുവച്ചു.

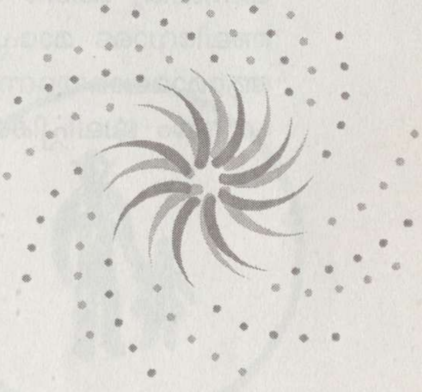

പിച്ചവച്ചുയരുന്ന കാലം മുതലെന്റെ
പിരിയാത്ത മറയാത്ത സ്നേഹിതനായ്
പ്രത്യാശയേകുന്ന സുന്ദരചിന്തകൾ
ജ്വലിക്കുന്ന ഓർമ്മയായ് വിളങ്ങിടുന്നു.
വെണ്മതുളുമ്പുന്ന ദിവ്യകാരുണ്യമാം
ഈശോയെ ആദ്യമായ് കൈക്കൊ നാൾ
വേറിട്ടൊരാനന്ദ ആത്മീയാനുഭൂതി
ഇന്നും ജ്വലിക്കുന്ന ഓർമ്മയല്ലോ.

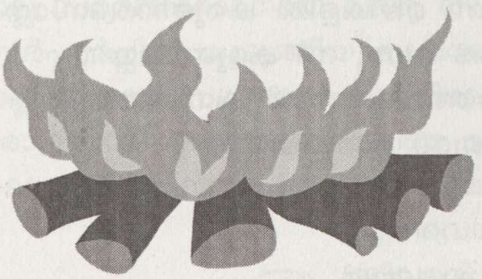

എന്നന്തരാത്മാവിലാകെ ജ്വലിച്ചിടും
എന്നാത്മ ചിത്തം അഖിലവും കാണും
എൻ ജീവനാഥന്റെ ഉജ്ജ്വലസ്നേഹവും
എപ്പോഴുമെന്നെ ജ്വലിപ്പിച്ചിടുന്നു.

മാറ്റങ്ങളെന്നെ തൻ മാറോട് ചേർക്കുമ്പോൾ
മാറ്റമില്ലാത്തവൻ മടിയിലിരുത്തി തൻ
മുറ്റുന്ന സ്നേഹം മുഴുവനും തന്നിടും
ഏറ്റം ജ്വലിക്കുന്ന ഓർമ്മയിൽ

അറിയാതെ ചെയ്തതാം അപരാധമെല്ലാമെൻ
അവികല നാഥൻ അറിഞ്ഞു മാറ്റി
അവകാശിയായെന്നെ അംഗീകരിച്ചതും
എന്നെ ജ്വലിപ്പിക്കും ഓർമ്മയല്ലോ.

അറിഞ്ഞു ഞാൻ ചെയ്തതാം അരുതായ്മകൾക്കെല്ലാം
അലിവോടെ മാപ്പേകി അതുതരുതെന്നോതി
ആരോമലായെന്നെ അരികിലണച്ചതും
ഹൃദയം ജ്വലിപ്പിക്കും ഓർമ്മയല്ലോ

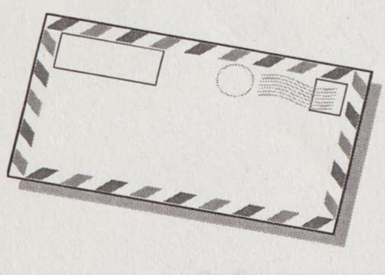

കരയുന്ന മിഴികളിൽ കരുണാർദ്രസ്നേഹമായ്
കനിവോടെ വന്നു നീ കരുണാമയൻ
കരുണയില്ലാത്തവനെന്നിൽ കനിഞ്ഞതും
കരളിൽ ജ്വലിക്കുന്ന ഓർമ്മയല്ലോ

ചന്തമെഴുന്നൊരീ ചിന്താമുകുളങ്ങൾ
ചെന്തീമലരുപോൽ ചേർത്തിടുന്നു.
അന്തമില്ലാത്ത നിൻ സ്നേഹമാം പൂന്തോപ്പിൽ
എന്നും ജ്വലിക്കുന്ന ഓർമ്മകളായ്.....

ജോൺ ജോസഫ് കൻകരി

സഹയാത്രികൻ

എന്റെ ജീവിതയാത്രയിൽ
ജയിലറകൾ തീർത്ത രാവുകളിൽ
ജയിലിലെൻ സുഹൃത്തായ് വന്നു നീ
ഹൃദയം ഉരുകി നീറിയ നാളിൽ
സാന്ത്വന കുളിർകാറ്റായ് വന്നു നീ
അവശനായി വഴിയരികിൽ വീണപ്പോൾ എൻ ചാരെ

നല്ല സമരിയക്കാരനായ് വന്നു നീ
മുൾപ്പടർപ്പിൽ കുടുങ്ങിയ ദുഃഖത്തിൻ വേളയിൽ
നല്ലിടയനായ് വന്നെന്നെ തോളിലേറ്റി
രോഗിയായ് ഞാനേറെ വലഞ്ഞ നേരത്ത്
വൈദ്യനായ് വന്നു നീ സൗഖ്യമേകി
എരിവെയിലിൻ പൊരിയുന്ന നിമിഷത്തിൽ പോലും
ജീവന്റെ തണലായി വന്നു നീ എന്നരികിൽ
ഒരുനാൾ ഞാൻ നിന്നെ തിരിച്ചറിഞ്ഞു നാഥാ
നീയല്ലോ എൻ ചാരെ വന്നതും കാത്തതും.

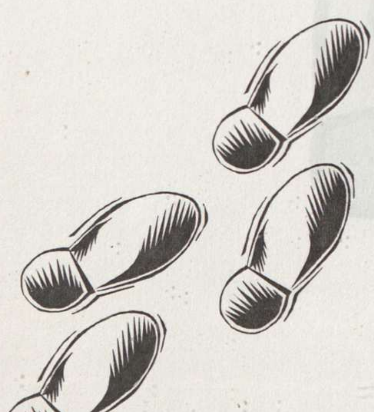

ദേവസ്സി ചെറുപറമ്പിൽ

DEATH

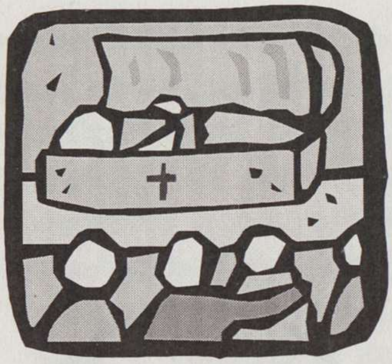

Oh! I see death around,
not the 'Yama' sort of bluff,
with bull and rope behind,
chasing men with nasty stuff.

Before my eyes I see,
thousands of death always.
Oh eyes! You are cursed,
to watch these dreadful things.

It's not the dead man who is dead,
but the addicted, poor and oppressed,
dying an econo-socio-spirituo-death,
worse than real breath stopping death.

Death draws no boundaries,
trees and plants suffer and die,
suffocated by toxic air and
man's feet crushing the small one's.

Antibiotics gift a quick death,
to minute beings inside.
Depression gift slow death,
to mega beings sans mercy.

Will there be death of death?
Asks mind with awe.
If so who can do it?
You and I, when we are dead!!

Sijo Thekumkattil

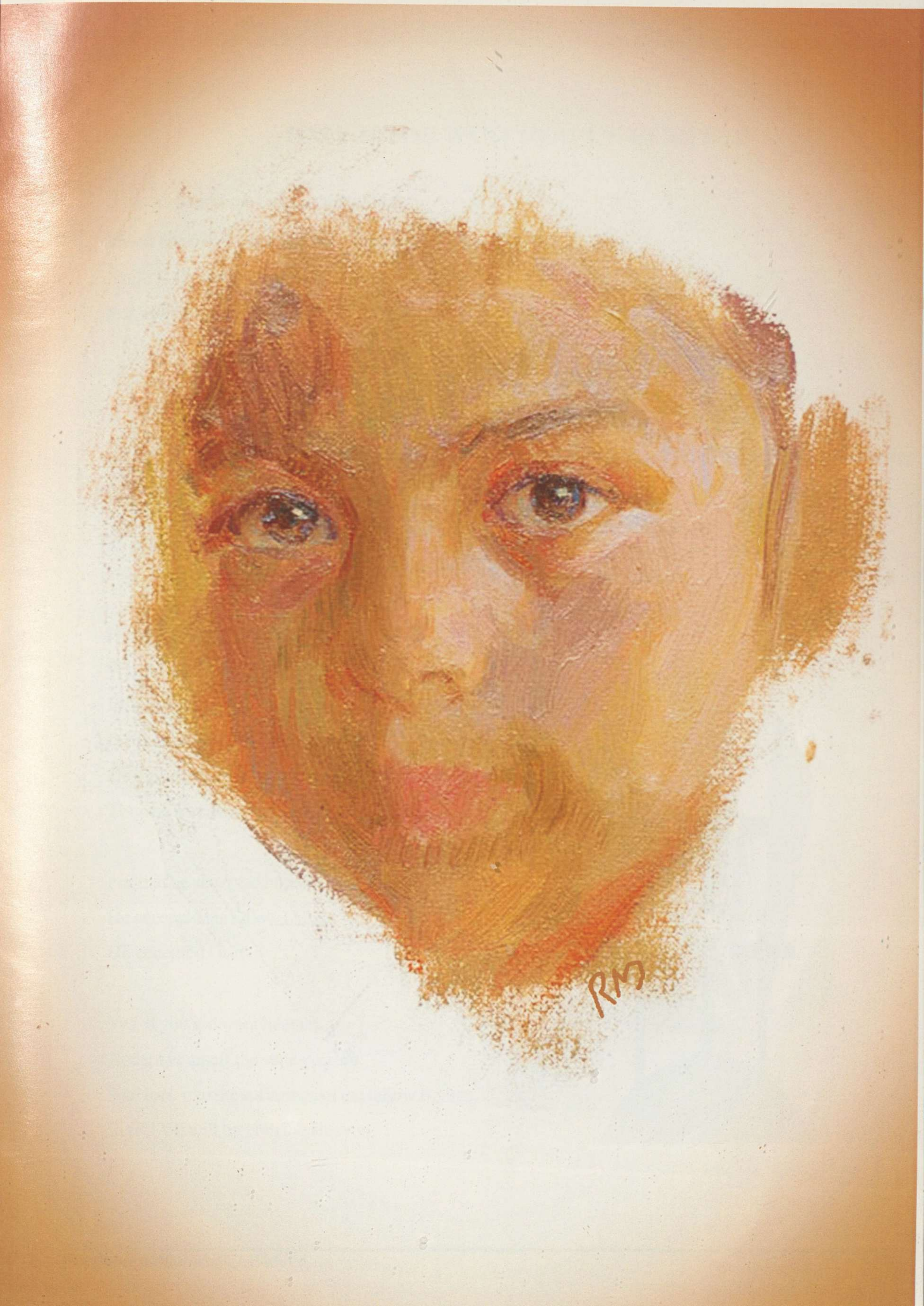
RM

ONLY IF YOU WANT HEAVEN, READ IT!!!

That mother came to Jesus and asked…

I want one of my sons on your left and other on your right in heaven

No! It is for the one whom my father decides…

Replied Guru……..

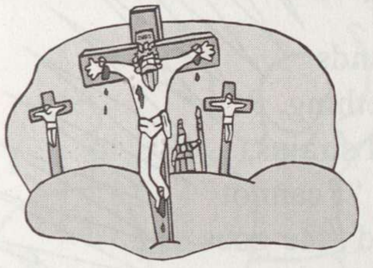

Yes! We all wish the seat in heaven..

But, there is a man who earned it by just a word….

It is none other than the one who was on the right side of Jesus at Calvary..

What made him to get the clear seat to heaven…

There is nothing supernatural….

He did only one thing…

When he was at cross…

In his sufferings….

In his pains and failures……..

He looked his side to the sufferings of his neighbor..

Then he saw Jesus at his side…

For that he accepted himself

He accepted his fellow beings

He accepted God

Yes, if you too want heaven….

Accept yourself the state you are

And look into the sufferings of the fellow Beings……….

Sure!! We will meet in the Heaven…………..

Lijusss

Who is the Saint

A Saint's life is in the hands of God as a bow and arrow in the hands of an archer. God is aiming at something, the saint cannot see, he stretches and strains, and every now and again the saint says: "I cannot stand any more." But God does not heed . He goes on Stretching until his purpose is in sight, then he lets fly. We are here for God's desires, not for our own. Who is the greatest saint in the world? It is not he who gives most alms, or is most eminent for temperance, chastity, or justice; but it is he who is always thankful to God, who wills everything that God wills, who receives everyting as an instance of God's goodness, and has a heart always ready to praise God for it. Saints are usually killed by their own people. A saint is one the light shines through. A saint is one who makes goodness attractive.

Juby Maniyamkeril

Friendship and the Real Love

Friendship is an art to be cultivated, whether with humans or with God. And this art often involves taking a risk or even to lay down one's life for one's friend if needed. In our couture today, there is much talk about 'love' but relatively little about friendship. What is so special about friendship? We seldom fall into love but we do not fall into friendship, although we can fall out of friendship. We have to keep healthy friendships. It has to be a mutual and mature relationship. Being friends may often mean walking through dark valleys together. Being a real friend means: "being available", a sharing of life, knowledge, and even self.

A friend is even disposed to lay down his life for other friends. Can we be this kind of friends for others? In my personal reflection God is such a friend and so is Jesus who calls us 'friends', not servants. Somewhere I read that the supreme happiness is the conviction that we are loved. It gives great joy that we are being loved, accepted, and recognized by others. Jesus is a genuine friend and a companion. Genuine friendship deserves real love. I can give a clear example in order that we may experience the real love and presence of Jesus amidst us. It is the nature of the sun to give us warmth and light. The sun always shines, always radiates its warmth and light. We can allow its light to fill our senses and surroundings with light. However, we can also separate ourselves from the sun in partial ways or even completely. We can put an umbrella or we can lock ourselves in a dark room on where the sun cannot possibly reach us. Whatever we do, we know that the sun itself does not change.

The sun does not 'go out' if we lock ourselves in some barricaded dungeon. Just so is Jesus' love and friendship.

Because we are free, we can separate ourselves from his love and friendship. We can leave him just as we left the light of the sun. But Jesus, like the sun in our comparison does not change. Just as the sun always invites us to return to its warming. So Jesus is forever inciting us to return to Him.

So dear friends, keep always healthy friendships and keep in touch with them. It is a fact that true friendship is God's great blessing. 'Perhaps you may have number of good friends but the one who loves you has only you as a good friend'. So, do not avoid anybody. And when we get lot of friends in the world, do not avoid the only eternal friend 'Jesus' who is the sole and strength of our existence.

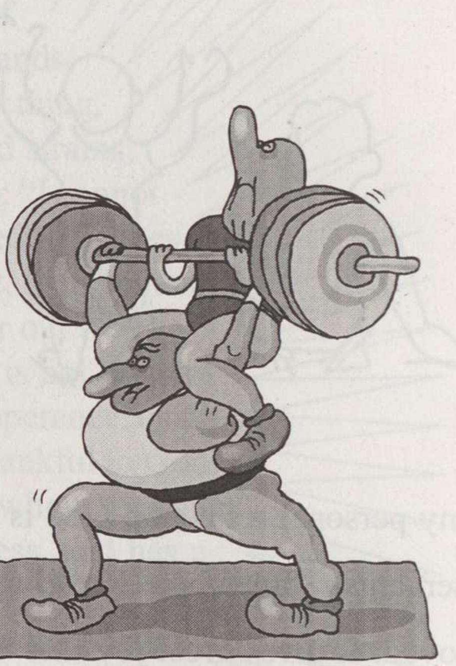

Arun Vallavasseril

BEGIN WELL

Beginning is half done

The first step is the hardest.

I have learned one important thing in my life - how to begin again.

If well thou hast begun, go on foreright; It is the end that crowns us, not the fight.

The beginning is the most important part of the work.

Sibin Periyapadan

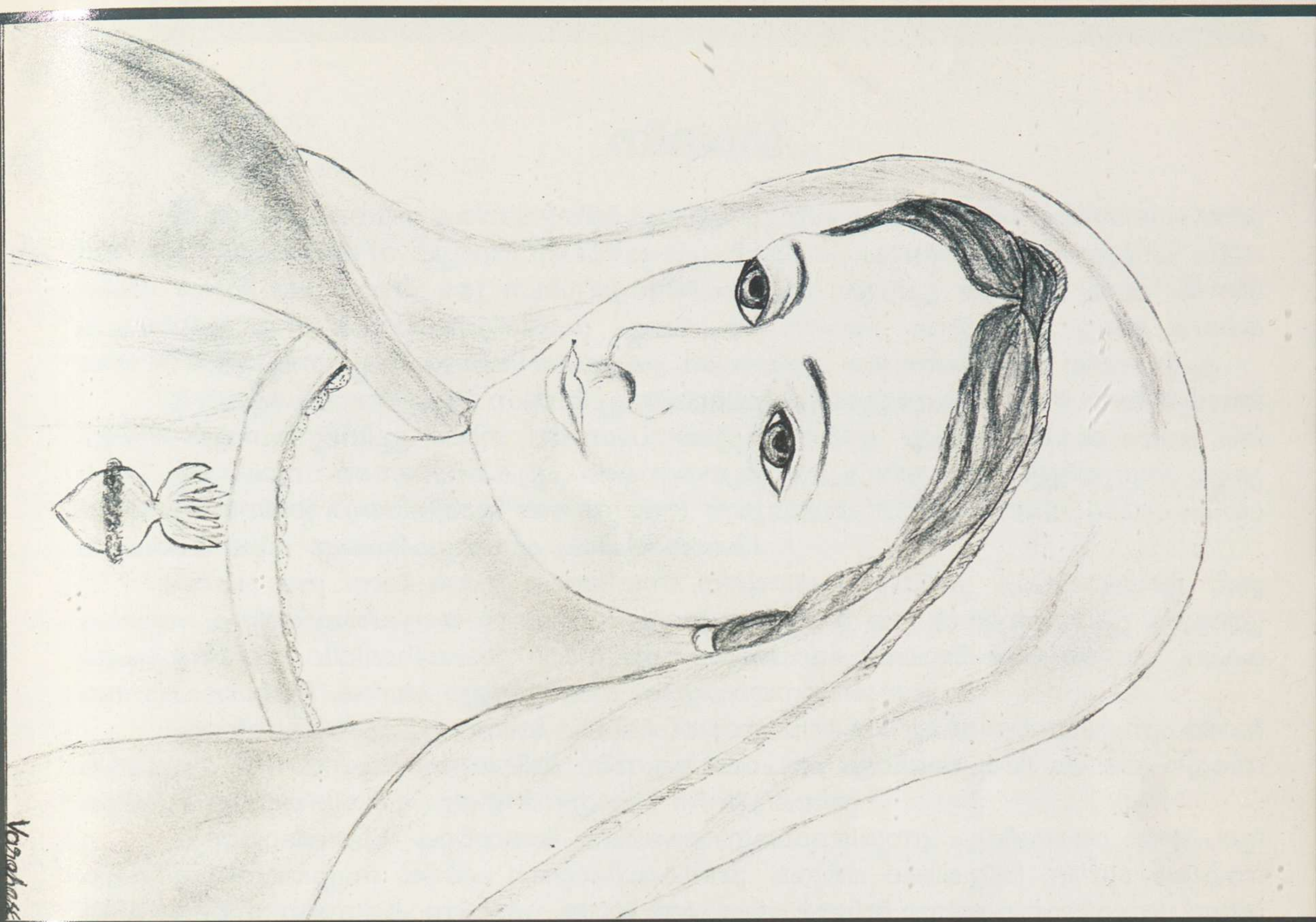

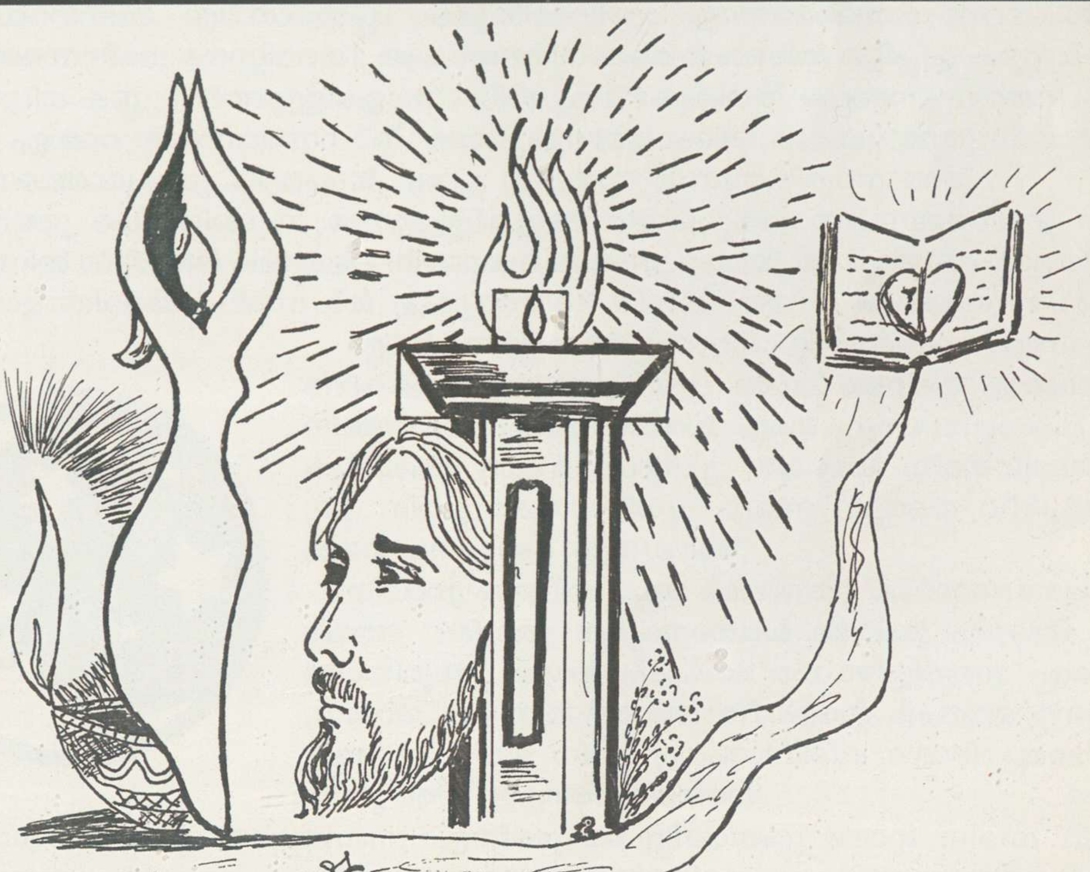

നിലാവ്...

ഇരുട്ടിന്റെ കനത്ത കരിങ്കോട്ടയിൽ പോലും എനിക്കായി പ്കാശം പരന്നൊഴുകിയിരുന്നു. ആ നിലാവ് എന്നെ വല്ലാതെ കോരിത്തരിപ്പചിചരുന്നു. എന്നും പുഞ്ചിര തൂകിയ നിലാവിനെ ഞാൻ അറിയാതെ ഒരു സ്വർഗ്ഗീയ നിമിഷത്തിൽ ശ്രദ്ധിച്ചു തുടങ്ങി. ശ്രദ്ധ പിന്നീട് കാത്തിരിപ്പ എന്ന മഹാതപസ്യിലേക്കു എന്നെ വഴി നടത്തി. കാത്തിരിപ്പ എന്റെ ജീവിതത്തോട് ഒട്ടിച്ചേർന്നപ്പോൾ ഞാനറിയാതെ ആ നിലാവിനെ ഒതത്തിരിയേറെ സ്നേഹിച്ചു.

മിഴികള്ക മാനത്തിലൂടെ സഞ്ചരിച്ചു നിലാവിൽ കൂട്ടിമുട്ടുമ്പോൾ ഞാൻ അതിരില്ലാത്ത ഏതോ എനന്ദമനുഭവിച്ചു. ഞാൻ പല സ്വപ്നങ്ങളും നെയ്തു. എന്റെ ഉളക്ക്കോണിൽ കരിന്തിരി കത്തിക്കുന്ന അസ്വസ്ഥകകളും, അലസതയുടെ പടുകുഴിയചിൽ തള്ളിയുടുന്ന ശൂന്യതയും നിലാവിന്റെ പുഞ്ചിരിയാൽ അകന്നു മാറി. സമൃദ്ധമായ സന്തോഷത്തിലൂടെയും ക്രിയാത്മകയിലടെയും സഞ്ചരിക്കുവാനും പ്രചോദനമേകി.

പക്ഷേ, ഒരു നാൾ ഞാൻ കാത്തിരുന്ന നിലാവിനെ എനിക്കു കാണാനായില്ല. ്തു കാരണം കറുത്ത വിരികളായ മേഘങ്ങൾ എന്റെ മനസ്സിന്റെ ഒരു ഭാഗത്തെ മറച്ചു കളഞ്ഞു. ആകാശത്തിന്റെ വിരിമാിലേക്കു ഞാൻ ആവേശത്തോടെ നോക്കിക്കൊണ്ടിരുന്നു. പക്ഷേ അന്ധകാരത്തിന്റെ കനത്ത രുട്ടിൽ ഞാൻ നിസ്സഹായനായിരുന്നു.

എന്റെയുള്ളില്ക ദുഃഖത്താൽ വിഷലിപ്തമായ ചിന്തകൾ ഉടലെടുത്തു. എന്നും ഞാൻ കണ്ടിരുന്ന ആശ്വാസം, ശൂന്യതയിൽ നിന്നുള്ള മോചനം എവിടെപ്പോയി മറഞ്ഞു. എന്നെ കളിപ്പിക്കുകയായിരുന്നോ എന്റെ മനസ്സാകെ നീറിപ്പുകഞ്ഞു.

പുറത്താണെങ്കിൽ കാറ്റാഞ്ഞ് വീശിക്കൊണ്കൊണ്ടിരുന്നു. എവിടെയോ മേഘപാളികളക് തമ്മിൽത്തല്ലുന്ന ശബ്ദം മാറ്റൊലി കൊണ്ടു. കറുത്ത വിരികളിൽ നിന്നും ജലകണങ്ങൾ അടർന്നു വീണുകൊണ്ടിരിന്നു. ഞാൻ അപ്പോഴും ഉള്ളിൽ തേങ്ങുകയായിരുന്നു. എന്റെ പ്രിയ നിലാവെവിടെ. എന്നോടൊപ്പം പ്രകൃതിദേവിയും എന്തൊക്കെയോ വേദനകൾ വഹിക്കുന്നുണ്ടെന്നെനിക്കു മനസ്സിലായി. ആകാശത്തിന്ഞരെ കോണിൽ ഒളിപ്പിച്ച കണ്ണിൽ നിന്നു, പെയ്തിറങ്ങിയ കണ്ണുനീർത്തുള്ളികളാണാ ചിന്ത എനിക്കേകിയത്. പെട്ടെന്നു പുറത്തു പ്രകാശപ്രവാഹം. എൻരെ നിലാവാണോ ്ത്. ഞാൻ പുറത്തേക്കോടി. പക്ഷേ, അതു നിലാവായിരുന്നില്ല. മാനത്തൊരുപാടു ചിത്രങ്ങൾ വരച്ചു നീങ്ങുന്ന മിന്നലായിരുന്നു അത്.

പുറ്ത്തു പെയ്തിങ്ങുന്ന മഴത്തുള്ളികളുടെ വളകിലുക്കം അപസ്വരത്തിന്റെ വികൃത ശ്രുതി എന്നിൽ മീട്ടി. നിമിഷങ്ങളുടെ നിഴലുകൾ അകന്നു പോയി. മഴയുടെ സംഹാരതാണ്ഡവം താഴ്ന്ന താളത്തിലായി. പിന്നെ ്ത് പ്രകൃതിയുടെ നിശബ്ദതയിൽ അലിഞ്ഞു ചേർന്നു.

എന്റെ മനസ്സു തുടിച്ചു. ഞാൻ പുറത്തേക്കോടി മാനത്തേക്കു മിഴികളെ തൊടുത്തു വിട്ടു. അതാ, അവിടെ പുഞ്ചിരിയുടെ വിടർന്ന മുഖവുമായി നിലാവ്. എന്റെ ഹൃദയ വേദനകൾ വാക്കുകളിലടക്കി ഞാൻ ചോദിച്ചു. നിലാവേ, നീയെവിടെയായിരുന്നു. നിന്റെ അസാന്നിധ്യം എന്നെ വല്ലാതെ വീർപ്പുമുട്ടിച്ചു. എന്റെ മനസ്സിനെ ശൂന്യമാക്കി.

നിലാവു പുഞ്ചിരയോടെ മൊഴിഞ്ഞു. കാർമേഗപടലം ആകാശത്തെ വരിഞ്ഞു മുറുക്കുമ്പോൾ അതിനു പിന്നിൽ ഞാനുണ്ടായിരുന്നു. ഞാൻ പ്രകാശം പെ ാഴിച്ചിരുന്നു. എന്നെക്കാണാഞ്ഞ ആ നിമിഷത്തിൽ നീ എന്റെ രൂപത്തെ മനസ്സില്ക കണ്ടാൽ ഞാൻ നിന്റെ ഉൾക്കാമ്പില്ക ശോഭിച്ചേനെ. നിന്റെ ശൂന്യതയെ ഇല്ലാതാക്കിയേനെ.

ാാൻ പറഞ്ഞു. ഇപ്പോഴാണു എനിക്കു മനസ്സിലായതു ഞാൻ നിന്നെ വല്ലാതെ സ്നേഹിക്കുന്നു. മഴയുടെ കുളിർമയേക്കാളേറെ, ഖകാറ്റിന്റെ മൃദുലതാഡനത്തേക്കാളേറെ ഞാൻ നിന്നെ ഒരു പാട് സ്നേഹിക്കുന്നു.

ദൈവമേ കണ്ണിനു നോക്കാൻ അസാധ്യമായ സുര്യനേക്കാളേറെ മിഴി നിറയെക്കാണാവുന്ന ചന്ദരനായി അങ്ങയെക്കാണാൻ ഞാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നു. കരിക്കറുപ്പാകുന്ന അന്ധകാരത്തിൽ മൃദുലമാണെങ്കിലും പ്രകാശമേകുന്ന ചന്ദർതാരത്തിനന്റെ തെളിമ മനസ്സിനെ മഥിക്കുമ്പോൾ അറിയുന്നു. പാപാന്ധകാരത്തിൽ ഒരു നുല്ള്ളു പ്രകാശമായി നീ വന്നാലും അതെത്രയോ മനോഹരം.

അരുൺ പൈനേടത്ത്

ചാവറതാതൻ

ആയിരം ജന്മത്തിൻ സാഫല്യമേ
മാന്നാനം കുന്നിൻ പൊൻ താരമേ
ഭാരതമണ്ണിൻ പുണ്യതാതാ
വന്ദ്യപിതാവേ അനുഗ്രഹിക്കൂ....

യേശുവിൻ മാർഗ്ഗം പിൻതുടരാൻ
കർമ്മലചൈതന്യത്തിൽ വളർന്നിടുവാൻ
സന്യാസത്തിൻ പാതയിൽ ജീവിക്കുവാൻ
ചാവറതാതാ അനുഗ്രഹിക്കൂ...

അക്ഷരലോകത്തിൽ തൂലികദീപമാക്കി
വിജ്ഞാനം പകർന്ന ദിവ്യതാതാ
വിശ്വാസത്തിൻ പാതയിൽ ജീവിക്കുവാൻ
ചാവറതാതാ അനുഗ്രഹിക്കൂ...

ജീവിതമാതൃക തനയർക്കു നൽകി
കാലയവനികയിൽ മറഞ്ഞു നീ
എന്നും നിന്റെ പുണ്യത്തിൽ ജീവിക്കുവാൻ
ചാവറതാതാ അനുഗ്രഹിക്കൂ...

രാജൻ തോപ്പിൽ

സമയം

ജീവിതത്തിലെ ഓരോ
നിമിഷവും
ദൈവത്തിൻ കരങ്ങളിൽ
നമുക്കെടുക്കാം.
അലസമായി പലപ്പോഴും
ആലോചിക്കാറുണ്ട്
എന്തേ വെറുതേ
നഷ്ടപ്പെടുത്തുന്നു സമയത്തെ
ഓരോ ഓരോ ജോലികൾ
ചെയ്യുമ്പോൾ
പഠനത്തിൽ മുഴുകുമ്പോൾ
കാലികളെ മേയ്ക്കുമ്പോൾ
ഓർമ്മിക്കുക പൊന്നു
തമ്പുരാനെ
വിലപ്പെട്ടതാണ് സമയം
വേഗതയാണ് സമയം
ഒരിക്കലും നമുക്കായി കാത്തു
നിൽക്കില്ല
ദിനാവസാനം എല്ലാ
ജോലികളും പൂർത്തിയാക്കി
എന്നു കരുതി വിശ്രമിക്കാതെ
നാളെ ധാരാളം ജോലികൾ
സമയത്ത് തീർക്കുവാനുണ്ട്
എന്ന് ഓർക്കുക.
സമയത്തിനു തുല്യം സമയം
മാത്രം..

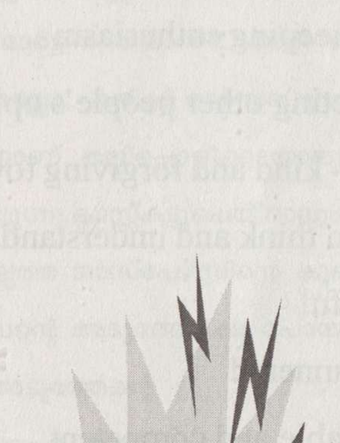

പ്രവീൺ മൂർത്തിയിൽ

ALPHABETS OF PERSONALITY

One should be……

Ambitious – determined to be successful

Blissful – extremely happy

Confident – feeling sure about one's ability

Diligent – showing care and effort on one's work and duties

Efficient – doing something well with no waste of time, money etc.

Fervent – having strong and sincere feeling about one's convictions

Generous – giving or willing to give freely

Humble – always keeping modesty

Justifiable – doing everything for a good cause

Keen – always keeping enthusiasm

Liberal – respecting other people's opinion especially when it's different from one's

Magnanimous – kind and forgiving towards an enemy or rival

Nimble – able to think and understand quickly

Obedient – dutiful

Polite – well-mannered

Qualified – capable and competent

Responsible – sincere to oneself and to the surroundings

Simple – easily approachable

Transparent – straight-forward

Unique – acting always innovatively

Veracious – having the quality of telling and being true

Witty – able to say or write things that are both clever and amusing

X'cellent – investing the maximum caliber on one's activities

'**Y**ourself' – acting naturally

Zealous – passionate about one's own life

Jojo Pathinezhilchira

അബോർഷൻ

ഈയിടയായി എനിക്ക് തീരെ ഉറക്കം വരുന്നില്ല. ഒരു പോളകണ്ണടക്കാൻ എനിക്കു പേടിയാ, കണ്ണോന്നുച്ചിമ്മിയാൽ, പുഞ്ചിരി വിതുമ്പുന്ന മുഖവും അമ്മേ എന്നുള്ള വിളിയും. വാതിലിൽ ഒരു മുട്ട്. എഴുതിത്തുടങ്ങിയ കത്ത് ഡയറിക്കുള്ളിൽവച്ചിട്ട് ഞാൻ വാതിൽ തുറന്നു. അനിയൻക്കൊച്ച് മുറിയിൽ കയറി വാതിൽ ചേർത്തടച്ചു. ചേച്ചി, ചേച്ചി, ഇന്നലെ ഞാനവനെക്കു. എന്നാ പിച്ചുംപേയുംമാടാ രാവിലെ തന്നെ എഴുന്നള്ളിക്കുന്നത്. ഇന്നുഞാൻ പേടിപ്പിക്കുന്നസ്വപ്നം കാ എണീറ്റത് നല്ല രസമുള്ള ഒരു വാവ അങ്കിളേ, അങ്കിളേ, എന്നെക്കൊല്ലല്ലേന്ന് കരയണു. എനിക്കു പേടിയാവണു. ഞാൻ അനിയൻക്കൊച്ചിനെ കെട്ടിപ്പിടിച്ചുകരഞ്ഞു. പയ്യെ അവന്റെ മുടിയിൽ തഴുകി ഞാനവനോട് സാര്യല്ല നമുക്കവനെ വിധിച്ചിട്ടില്ലാന്ന് വിചാരിച്ചാമതി എന്നു പറയുമ്പോൾ ഉള്ളിൽ ഒരു അഗ്നിപർവ്വതം തിളക്കുന്ന ലാവയോടെ പുറത്തേക്കൊഴുകുകയായിരുന്നു. അവൻ കാണാതെ കണ്ണുതുടച്ചിട്ട് ആ കുരിശുവരച്ചിട്ടുകിടക്കാത്തതുകൊാ ഇങ്ങനെ സ്വപ്നം കാണുന്നത് എന്നുപറഞ്ഞവനെ ശകാരിച്ചു. അനിയൻ പോയപ്പോൾ മുറി അകത്തുനിന്നുപ്പൂട്ടി കട്ടിലിൽകമിഴ്ന്നുകിടന്നുകരഞ്ഞു. കണ്ണീർത്തുള്ളികൾ ചിന്നച്ചിതറിയെത്തിയത് ഓർമ്മയുടെ ഒരു കൊച്ചരുവിയിലേക്കായിരുന്നു... എന്തു രസമായിരുന്നു ആ യാത്ര... ഓർമ്മകൾ പിന്നേയും പിറകോട്ട്പ്പോയി.എല്ലാംകൊും പ്രബലരായിരുന്നു ഫിലോസഫിക്ലാസ്സിലെ എന്റെ കൂട്ടുകാർ. ജെ. പി. എസ്., മാർസൽ, മാർട്ടിൻ, സോറൻ, പിന്നെ ഞാനും. ഞങ്ങൾ എല്ലാ അർത്ഥത്തിലും നല്ലക്കൂട്ടുകാരായിരുന്നു. എല്ലാം പറയണമല്ലോ, എനിക്ക് മാർസലിനോട് ഒരു പ്രത്യേക ഇഷ്ടമുായിരുന്നു. എന്റെ ധാരണ അതവനറിയാമായിരുന്നെന്നാണ്. തല്ലിപ്പൊളിക്കായാലും, പഠനത്തിനായാലും കലാകായികപരിപാടികൾക്കായാലും ഞങ്ങളൊരുമിച്ചായിരുന്നു.ക്ലാസ്സ്കട്ടുചെയ്താലും ഞങ്ങൾ അഞ്ചുപേരും ഒരുമിച്ചേ ചെയ്യാറുള്ളൂ. ഒരിക്കൽ ഞങ്ങളുടെ ഗ്യാങ്ങിലില്ലത്ത ജാസ്പേഴ്സിന്റെ കൂടെ എനിക്ക് പ്ലേറ്റോയെക്കുറിച്ച് ഒരു അസൈൻമെന്റ് ചെയ്യേിവന്നു, ഞാൻ അവന്റെ അടുത്തേക്കേ പോയില്ല. അന്നു തലവേദന നടിച്ച് ഞാനവിടെ നിന്നു മുങ്ങി, എന്റെ കൂട്ടുകാരുടെ അടുത്തേക്കു പോയി. ഒടുവിൽ അവനെഴുതിയത് പകർത്തികൊടുക്കുകയും ചെയ്തു. എനിക്ക് ആൺകുട്ടികളെക്കുറിച്ച് കാര്യമായിട്ടൊന്നും അറിയാൻ പാടില്ലായിരുന്നു, ഇവന്മാരുടെ കൂടെ നടന്നതുകൊ് അങ്ങനെ ഒരു ഗുണമുായി. ഒരു ദിവസം മറ്റാരും ക്ലാസ്സിലില്ലാത്തപ്പോൾ ഞാൻ മാർസലിന്റേയും മാർട്ടിന്റേയുംഒപ്പമിരിക്കുകയായിരുന്നു. മാർസലിന്റെ പേന താഴെപ്പോയി എടുക്കാനായി കുനിഞ്ഞപ്പോഴേക്കും മാർട്ടിന്റെ കണ്ണുകൾ എന്റെ ചുരിദാറിന്റെ ഉള്ളിലേക്കു പടരുന്നതുപോലെ തോന്നി. മാർസൽ പെട്ടന്നുകണ്ണുവെട്ടിച്ച് മറ്റെങ്ങോനോക്കി. ഞാൻ വേഗം ഷാളെടുത്ത് നേരെയിട്ടു. ഒടുവിൽ ക്ലാസ്സിലെ അവസാന ഉല്ലാസയാത്രയുടെ സമയമായി. മാർസൽ അന്നു കൂടുതൽ സുന്ദരനായിരുന്നു. ഞാൻ അവന്റെ കൂടെത്തന്നെയാണ് നടന്നത്. ഇടക്ക് അവന്റെ കൈ എന്റെ തോളിൽ അറിയാതെ തട്ടിയപ്പോൾ എന്റെ വികാരം പറഞ്ഞറിയിക്കാൻപ

റ്റാത്തതായിരുന്നു. സോറൻ അപ്പോ എന്തോസംശയിച്ച് എന്നെ നോക്കി ചിരിച്ചു.ഞാൻ വേറെ വിഷയമിടുത്തി ട്ടു. നടക്കുന്നതിനിടയിൽ ആരും കാണാതെ ഞാൻ മാർസലിന്റെ ദേഹത്തേക്കുവീണു. അവനെന്നെതാങ്ങി. എന്റെ മനസ്സുകിടന്നുപിടക്കുകയായിരുന്നു. പെട്ടെന്നെല്ലാവരും കൂടെ മാർസലിനെ കുറ്റപ്പെടുത്തി. എന്തിനാടാ ആ പെൺക്കൊച്ചിനെ വീഴിച്ചത്. അതെ, ശരിക്കും ഞാൻ വീണുപോയിരുന്നു. അതുമനസ്സിലാക്കാൻ ആ മനസ്സിനുകഴിഞ്ഞില്ലല്ലോ, ഹൊ എന്തൊരു മനുഷ്യൻ. ഉല്ലാസയാത്രക്കുള്ള വിയിൽ രുപേർക്കുള്ള സീറ്റ് ഞാൻ ആദ്യമേപിടിച്ചുവച്ചു. മാർസലിനെ വിളിച്ച് അടുത്തിരുത്തുകയായിരുന്നു എന്റെ ലക്ഷ്യം. പക്ഷെ അപ്പോഴേക്കും സോറൻ മാർസലിനെ അവന്റെ അടുത്തിരുത്തി.

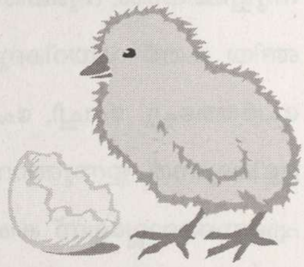

അവനോടുള്ളഎന്റെ ദേഷ്യം ഇപ്പഴും തീർന്നിട്ടില്ല. ഒറ്റക്കിരുന്ന എന്റെ അടുത്ത് ജെ. പി. എസ്. വന്നിരുന്നു. യാത്ര ഉല്ലാസ പ്രദമായിരുന്നു. ബഹളങ്ങൾക്കൊടുവിൽ എല്ലാവരും ഉറങ്ങിത്തുറങ്ങി. ജെ. പി. എസ്. തന്റെ ഓരോ കഥയും എന്നോടു പറഞ്ഞു തുടങ്ങി. മുത്തശ്ചന്റെ കാലം തുടങ്ങിയുള്ള ദുരന്തങ്ങൾ. ആദ്യം മാർസ ലിനെ കുറിച്ചുള്ള ചിന്തയിൽ എനിക്ക് ഒട്ടും കേൾക്കാനിഷ്ടമുായിരുന്നില്ല. ഒടുവിൽ ഞാൻ നോക്കുമ്പോൾ ക്ലാസ്സിലെ ഏറ്റവും തന്റേടത്തോടെ നടക്കുന്ന ജെ. പി. എസ്. കരയുകയായിരുന്നു. ഞാൻ പയ്യെ ടവ്വലെടുത്തു തുടച്ചു. എന്റേതിനോട് സാമ്യമുള്ള ജീവിതം. ജെ. പി. എസ്. പയ്യെ എന്റെ തോളത്ത് ചാരിക്കിടന്നു. ഇതായി രിക്കാം ജെ. പി. എസിന് തെറ്റിധാരണക്കിടവന്നത്. പിന്നെ വലിയൊരു വനമധ്യത്തിൽ ആദിവാസിക്കുടിലുകൾ സന്ദർശിക്കാൻ പോയി. എത്തിചേരേ സ്ഥലവും സമയവും പറഞ്ഞു. എല്ലാവരകും കൃത്യസമയത്തിനുതി രിച്ചെത്തണം. ഒകെ. എല്ലാവരും ഇറങ്ങിത്തുടങ്ങി. ഞാൻ മാർസലിനെ തിരക്കി. അവൻ ഞങ്ങൾക്കുള്ള ഭക്ഷണം ശരിയാക്കാൻ എങ്ങോപ്പോയി. അപ്പോഴേക്കും ജെ. പി. എസ്. വന്നു. ഞങ്ങൾ നടന്ന് ഒരു അരുവിക്കരയിലെ ത്തി. ഞാൻ മാർസലിനെക്കുറിച്ചുള്ള ചിന്തയിൽ കാലുകൊ് വെള്ളം തട്ടിത്തെറിപ്പിക്കുകയായിരുന്നു. പെട്ടന്ന് ഞാൻ വെള്ളത്തിലേക്കുവീണു. പിന്നെ എല്ലാം നനഞ്ഞു ഞാൻ കരകയറി, ജെ.പി.എസ്., ചിരിച്ചെന്നെകളിയാ ക്കി. ഞാനെന്റെ ഷാളെടുത്ത് വെള്ളം കൊട്ടിക്കളഞ്ഞു. പെട്ടന്ന് ജെ.പി.എസിന്റെ കണ്ണുകൾ എന്നെ അളക്കു ന്നതായിതോന്നി. കണ്ണുകൾ കൈകളായി. എനിക്ക് എതിർക്കാൻകഴിഞ്ഞില്ല. ഞാനവ മാർസലിന്റേതെന്നു ധരി ച്ചു. എല്ലാം കഴിഞ്ഞിട്ടും എനിക്കൊന്നും തോന്നിയില്ല. കാരണം എന്റെ മനസ്സിൽ അതു മാർസൽതന്നെയായി രുന്നു. എന്നെ ആശ്ലേഷിച്ചത് മാർസലാണെന്നാണ് അന്നേരം ഞാൻ കരുതിയത്. - എല്ലാവരും കൃത്യസമ യത്ത് വിയിൽ വന്നു, ഞങ്ങൾ നേരത്തേയും. പലരും പലകുടിലുകളുടേയും കഥകൾവിളമ്പി. ജെ. പി. എസ്. വളരേ ഉന്മേഷവാനായി പല നുണക്കഥകളും പറഞ്ഞു. മാർസൽ ഇതൊന്നുമറിയാതെ എന്നെയെന്തോ പറഞ്ഞു കളിയാക്കി. ജെ. പി. എസ്. അവനെ രോഷത്തോടെ നോക്കി. അപ്പോഴാണ് എനിക്ക് ബോധം വന്ന ത്. ഞാൻ കുറേക്കരഞ്ഞു എനിക്ക് മാർസലിനെ നോക്കാൻകഴിയാതെയായി. നേരത്തെ അവനാണ് മുഖം വെട്ടിച്ചിരുന്നതെങ്കിൽ ഇപ്പൊ കഴിവതും ഞാൻ ഒഴിഞ്ഞുമാറി. കാരണം എനിക്കവനെ നോക്കാനേ കഴിയില്ലായി രുന്നു. കുറ്റബോധം എന്നെ തളർത്തിക്കളഞ്ഞു. എനിക്ക് ജെ. പി. എസ്നോടും എന്നോടുതന്നെയും വെറുപ്പു തോന്നി. ഞാൻ എന്നെത്തന്നെ പഴിച്ചു. ഫിലോസഫി പരീക്ഷകളെല്ലാം തീർന്നു. കോളേജ് ജീവിതത്തിന് അന്ത്യം.

ആഴ്ചകൾക്ക് ശേഷം എന്റെ ആർത്തവം നിലച്ചതായി എനിക്കു തോന്നി. ദൈവമേ ചതിച്ചോ, കുഞ്ഞിനെക്കുറിച്ചോർത്തപ്പോൾ എനിക്ക് മാർസലിന്റെ മുഖമാണ് ഓർമ്മവന്നത്. പ് പലരേയും എന്റെ കുഞ്ഞിന്റെ പിതാവായി സങ്കല്പിച്ചിരുന്നെങ്കിലും എന്നും തെളിഞ്ഞുവരുന്നത് മാർസലായിരുന്നു. ഒരർത്ഥത്തിൽ ഞാൻ മാർസലിന്റേതായിരുന്നു.

ആഴ്ചകൾ കൊഴിഞ്ഞുകൊിരുന്നു. മനസ്സ് മരുഭൂമിയായിക്കൊിരുന്നു. മരുപ്പച്ചപോലെ ഇടക്കിടെ മാർസലിനെ വിളിക്കും. അവൻ എന്തെങ്കിലും തമാശപറയും, ഞാൻ എന്റെ കുഞ്ഞുവാവയോടുപറയും നിന്റെ പപ്പ പറയുന്ന കേട്ടില്ലേ, ഇങ്ങോട്ടൊന്നു വരാൻ പറ. പിന്നെ അപ്പനും അമ്മയ്ക്കും സംശയങ്ങളായി.ഞാൻ അധികവും മുറിക്കുള്ളിൽ തന്നെ. ഒരു ദിവസം അപ്പൻ ആരോടെന്നില്ലാതെ ഒത്തിരി ദേഷ്യപ്പെട്ടു.അതെന്നോടുതന്നെയാണെന്നെനിക്കുതോന്നിയെങ്കിലും ഞാൻ കാര്യമായിടട്ടെടുത്തില്ല. ഞാനും എന്റെ കുഞ്ഞും മാത്രമുള്ള സ്വപ്നലോകത്തായിരുന്നു ഞാൻ ഇടക്കവിടെ മാർസലും വന്നു അത്രതന്നെ. അടിവയറിൽ കാലുകൾ ചലിപ്പിച്ചുകൊാണ് എന്റെ വാവ എന്നോട് സംസാരിച്ചിരുന്നത്. ആരും കാണാതെ പഴയ ആരോഗ്യമാസികകളൊക്കെ വായിച്ച് ഞാൻ ഗർഭപരിചരണം തുടങ്ങി. നല്ല കുട്ടനായി അവൻ വളരുന്നതും അവന്റെ തണലിൽ ഞാൻ നില്ക്കുന്നതുമൊക്കെ ഞാൻ സ്വപ്നം കു. ഒരു ദിവസം ഛർദ്ദിച്ചു തലചുറ്റിവീണ എന്നെ അപ്പൻ ആശുപത്രിയിൽ കൊുപോയി. അപ്പന്റെ സുഹൃത്തായ ഡോക്ടർ കാര്യങ്ങൾ വിശദീകരിച്ചു. എനിക്കു തലനേരെ പിടിക്കാൻ കഴിയും മുമ്പേ എന്റെ മകനെ അവർ കൊന്നുകളയാനാണ് തീരുമാനിച്ചിരിക്കുന്നതെന്നറിഞ്ഞ ഞാൻ എന്റെ വാവയോട് പറഞ്ഞു, എന്റെ മോനെ നിന്നെ അവർ ജീവനോടെ മുറിച്ചെടുക്കും അതിനു മുമ്പ് നമുക്ക് രാൾക്കും നമ്മുടെ നമ്മുടേതു മാത്രമായ

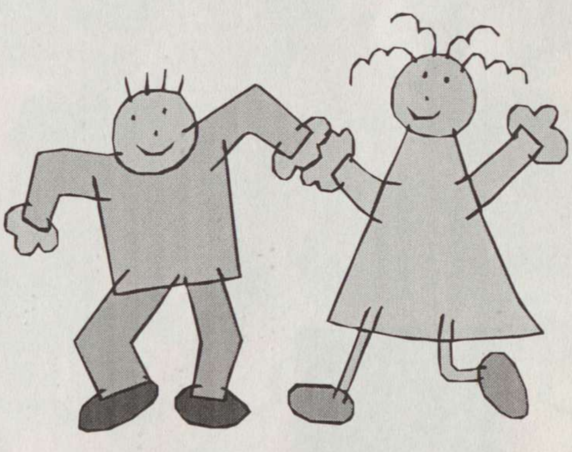

ലോകത്തേക്ക് പോകാം. ഉറക്കഗുളികകൾ ഞാൻ വാരിവലിച്ചു തിന്നു. ഒടുവിൽ ആശുപത്രിയിൽ നിന്ന് എന്റെ മകനില്ലാതെ ഞാൻ ജീവനോടെ തിരിച്ചുവന്നു. മാർസലും ജെ.പി.എസുമെല്ലാം എന്നെക്കാണാൻവന്നു. എല്ലാരോടും ഒരു നിസംഗതയായിരുന്നു പിന്നീടെനിക്ക്. തളിർത്തു തുടങ്ങിയ മനസ്സ് വരുകീറി. ഇനിയും ഒരാണായിതുടരാനായിരിക്കും എന്റെ വിധി. പ്രസവമെന്തെന്നറിയാത്ത ഒരാണ്. കനലെരിയുന്ന ചിതകൾ കുഞാൻ ഞെട്ടി, പിറക്കാത്ത ചിന്തകൾക്കുള്ള ചിത.

ജെ.പി.എസ്.- ജീൻപോൾസാത്ര്

സോറൻ- കീർക്കഗാർഡ്

സിജോ ജോർജ്ജ്.

ಅಂಧಕಾರ

ಜನ್ಮ ತಾಳುವುದು ಮಗು
ನಿಷ್ಕಲ್ಮಶ ಚಿತ್ತದೊಡನೆ
ಈ ಭುವಿಯಲ್ಲಿ
ಜಾತಿ ಬೀಜಗಳ ಬಿತ್ತುವರು
ಅರಿಯದ ಮನದಲ್ಲಿ
ಮೌಢ್ಯಾಂಧಕಾರದಲ್ಲಿ
ಮುಳುಗಿಸಿ ನಗುವರು
ಕೆಲಸ ಸಾಧಿಸಿ
ವಿಶಾಲ ಮನಕ್ಕೆ ಬೇಲಿ ಹಾಕಿ
ಸಂಕುಚಿತಗೊಳಿಸುವರು
ಆಗಸದೆತ್ತರದ ಕನಸಿನಾಗೋಪುರವ
ಪಾತಾಳಕ್ಕೆ ನೂಕಿ ಜೀವನವನ್ನೆ ಕತ್ತಲಾಗಿಸಿ
ಸಂತಸದ ಹೊಸಲೇ ಹರಿಸುತಿರುವರು
ಇದು ವಿಪರ್ಯಾಸವಲ್ಲವೆ!

Shanoj Urumbikunnel

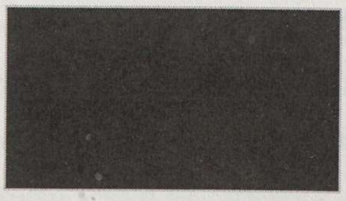

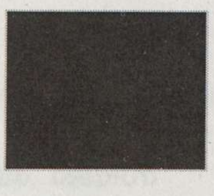

LEAD THOU ME ON...
50

St. John the Baptist

John the Baptist was a great prophet. He had some unique privileges that set him above all other prophets. His birth was announced by the same angel, who announced the birth of Jesus; he was lifted from the earth by the virgin mother when he was born; he pointed out Christ with his finger; he baptized Christ; and Christ himself praised him as being above any other man born of women.

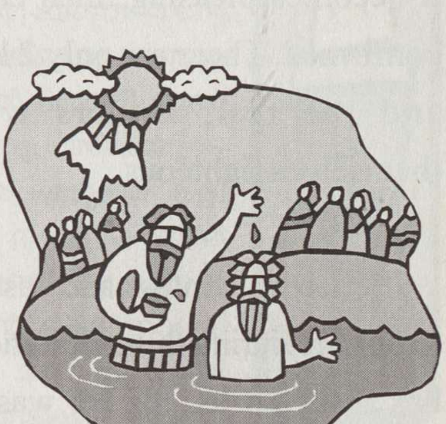

John the Baptist was a great prophet. But, he lacked something. William Barclay correctly pointed out his truth, when he wrote, "What was it that John lacked? What is it that the Christian has that John could never have?" The answer is simple and fundamental. John had never seen the cross. Therefore, one thing John could never know the full revelation of the love of God.

The season of Advent is the season of waiting for the Lord. The best way to wait for the Lord is to be ever prepared for his coming. As we would clean up the mess in our homes before an important guest arrives, so are we to clean up the mess in our lives before Christ arrives. Cleaning the mess in our lives is through repentance. Repentance is something more than merely grieving over our sins. Repentance is a key that opens any lock and it is the golden key that opens the palace of eternity. Sleep with clean hands, either kept clean all day be integrity or washed clean at night by repentance. Repentance is not self-regarding, but God-regarding. It is not self-loathing, but God-loving.

Fruitlessness results due to lack of repentance. The cause of fruitlessness is self-determined. We may contend that we do not see any sin in us. And therefore, we do not see any reason for repentance. But, the Bible in the book of proverb says, "A just man sins seven times and rises." One famous spiritual writer said. "The major spiritual problem of the present age is that it has

lost the sense of sin." When we stand before God, we are all sinners. Don't condemn the sinner! We are or we were or we could be as this man is! A man is first startled by sin; then it becomes pleasing, then easy, then delightful, then frequent, then habitual and then confirmed. There are only 2 kinds of men: the righteous who believe themselves sinners, and the rest, sinners who believe themselves righteous.

Let us confess and cast out the sins in our life during this meditation time. God has forgiven us, for He was standing at the window. We only need to repent, confess and thus bear good fruits in our lives.

Do all the good you can, to all the people you can, in all the ways you can, as long as you can. Do all the good, to all the people, in all the ways, as long as you can. All our goodness is a loan; God is the owner. A good heart is better than the heads in the world.

Sinto Nangini

Experience is that which makes a person better or bitter
Experience is the mother of truth; and by experience we learn wisdom.
Experience is what you get when you didn't get what you wanted.
Experience is a hard teacher because she gives the test first, the lessons afterwards.
Experience enables you to recognize a mistake when you make it again.
Experience is a comb that nature gives to men when they are bald.
Experience is the one thing you can't get for nothing.
Experience is a good school, but the fees are high.
Experience dulls the edges of all our dogmas
Experience is the extract of suffering.

Satheesh Parathottu

കാസ

ജോണി, മോനെ അതിൽ തൊടരുത്. അത് നിനക്ക് കളിക്കുവാനുള്ള തല്ല. അത് പവിത്രമായവയാണ്. അമ്മയുടെ വാക്കുകൾ കേട്ട് ജോണി, എന്താ അതിൽ തൊട്ടാൽ എന്ന ഭാവത്തോടെ അമ്മയെ ഒന്ന് നോക്കി. പിന്നെ തന്റെ കളിപ്പാട്ടങ്ങളുമായി കളികളിൽ ഏർപ്പെട്ടു. കുറച്ച് നാളു കഴിഞ്ഞുകാണും വെട്ടിതിളങ്ങുന്ന ആ പത്രത്തിലേയ്ക്ക് ജോണിയുടെ കണ്ണുകൾ എത്തി. ഇന്ന അവ അന്ന് കതിനേക്കാൾ വളരെ മനോഹരമായിരിക്കുന്നു. അമ്മയുടെ വാക്കുകൾ മറന്ന ജോണി അത് തന്റെ കളിപ്പാട്ടങ്ങൾക്ക് ഒപ്പം എടുത്ത് കളി തുടങ്ങി. ആ സമയത്താണ് ജോണിയുടെ അപ്പച്ചന്റെ വരവ്. നാലു കാലിൽ വരുന്ന അപ്പച്ചനെ കപ്പോൾ ജോണിയ്ക്ക് ചിരിപൊട്ടി. ജോണി അപ്പച്ചന്റെ മുമ്പിൽ വെട്ടിതിളങ്ങുന്ന ആ പാത്രമായി ചെന്നതും അപ്പച്ചന്റെ കെട്ട് ഇറങ്ങി യതും ഒപ്പമായിരുന്നു. എന്നും വരുമ്പോൾ സമ്മാനപ്പൊതി തന്ന എടുത്ത് പൊക്കി ഒക്കത്ത് വയ്ക്കുന്ന കൈകൾ ഇന്ന് ജോണിയുടെ തുടകൾ വേദനി പ്പിക്കുകയാണ് ചെയ്തത് ജോണി ഉറക്കെ നിലവിളിച്ചു കരഞ്ഞു. അത് പതുക്കെ ഒരു തേങ്ങലായി മാറി പിന്നെ ജോണി മയങ്ങി.

ജോണി മഹാവികൃതിയായിരുന്നു എങ്കിലും എന്നും അമ്മയുടെ ഒപ്പം പള്ളിയിൽ പോകുമാ യിരുന്നു അവൻ. കുർബാന സമയത്ത് അമ്മയുടെ മടിയിൽ കിടന്ന ഉറങ്ങുമായിരുന്നുവെ ങ്കിലും അന്ന് നേർച്ച കാഴ്ച്ചയിൽ നിന്നും അരിമണി എടുത്ത് കൊ് പോകുന്ന ഉറുമ്പുക ളുടെ നിര അവന്റെ ഉറക്കത്തെ ശല്യം ചെയ്തു. അവൻ അവയെ നോക്കിയിരിക്കുമ്പോളാ ണ്, വൈദികൻ കാസ ഉയർത്തി ഇത് എന്റെ രക്തമാകുന്നു ഇതിൽ നിന്നും നിങ്ങൾ വാങ്ങി പാനം ചെയ്യുവിൻ എന്ന് പറയുന്നത് കേട്ടത് അപ്പോൾ അങ്ങോട്ട് നോക്കിയ അവൻ ആകെ അസ്വസ്ഥനായി.

പള്ളിയിൽ നിന്ന് വരുമ്പോൾ എപ്പോഴും അങ്ങോട്ടും ഇങ്ങോട്ടും ഓടുകയും തുമ്പിയെ പിടി ക്കുവാൻ നടക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ജോണി വളരെ വ്യത്യസ്ഥമായാണ് അന്ന് നടന്നത്. ആരോടും ഒന്നും മിാതെ, ഏതോ ആലോചിച്ചു കൊിരുന്നു... വീട്ടിലെത്തിയപ്പോൾ അമ്മയോട് ഒരു ചോദ്യം അമ്മേ ആ പള്ളീലച്ചന്റെ കൈയിലെന്താ ആ പാത്രം? ആ അച്ചൻ പറഞ്ഞത് കേട്ടില്ലേ അതിനുള്ളിൽ അപ്പടി രക്തമാണെന്ന്. അമ്മയല്ലേ പറഞ്ഞത് അത് പവിത്രമാണെന്ന് അതെടുത്തപ്പോഴല്ലേ അപ്പച്ചനെന്നെ അടിച്ചത്. അന്ന് ആ അമ്മ മകനെ മടിയിലിരുത്തി പറഞ്ഞു കൊടുത്തു.. അത് പവിത്രമാണ് അതിൽ ഈശോയുടെ രക്തമാണ്. അതിലെ ഓരോ തുള്ളി രക്തവും നമ്മെ പാപത്തിൽ നിന്ന് അകറ്റി നിർത്തും മോന് വലുതാവുമ്പോൾ എല്ലാം മനസ്സി ലാകും ഇപ്പോ മോൻ പോയ് കളിക്ക്.....

അന്നു മുതൽ അവനിൽ വലിയ മാറ്റങ്ങൾ കു. അധികം കളിക്കാറില്ല. എന്തെങ്കിലും ചിന്തിച്ചു കൊിരിക്കും. അവന്റെ ചിന്തകൾ എപ്പോഴും ആ ഉയർത്തിപ്പിടിച്ച കാസയിലായി രുന്നു. എങ്ങനെയാണ് ഈശോയുടെ രക്തം അതിൽ വരുന്നത്. അവൻ ഇടയ്ക്ക് അപ്പച്ചന്റെ പണിശാലയിൽ കയറി ആ പാത്രം ഉാക്കുന്നതും അത് മിനുസപ്പെടുത്തുന്നതും എല്ലാം നോക്കിയിരിക്കും. പക്ഷെ, അത് എങ്ങനെ മറ്റുള്ളതിൽ നിന്നും പവിത്രമാണ് എന്നുള്ളത് മാത്രം അവന് മനസ്സിലായില്ല....

ജോണിയുടെ ആദ്യകുർബ്ബാന സ്വീകരണമാണ് ഇന്ന്. അവനിന്ന് ചിലതൊക്കെ അറിയാം... അവന് യേശുവിനെക്കുറിച്ച് അറിയാം... യേശു തന്റെ പാപങ്ങൾക്ക് മോചനമേകാൻ വേി മരിച്ചു എന്നതിന്റെ ഓർമ്മയാചരണമാണ് വിശുദ്ധ കുർബാനയെന്ന് അവന് അറിയാം. അവൻ വളരെ ആഗ്രഹത്തോട് കൂടിയാണ് ഇന്ന് പള്ളിയിൽ വന്നിരിക്കുന്നത്. യേശുവിനെ കാണാം എന്ന ചിന്ത അവനെ വേറെ ഏതോ ലോകത്തിൽ എത്തിച്ചിരിക്കുകയാണ്. തന്റെ നാവിൻ തുമ്പിൽ യേശുവിനെ സ്വീകരിച്ച അവൻ ഒരു ആത്മീയ അനുഭൂതിയിൽ ലയിച്ചു. യേശുനാഥനെ ഉള്ളിൽ സ്വീകരിച്ച അന്നു മുതൽ ഒരു വൈദികനാകണം എന്നാഗ്രഹം അവന്റെ ഇളം മനസ്സിൽ അങ്കുരിച്ചു തുടങ്ങി. ഒരു ദിവസം അവൻ അത് അമ്മയോട് പറഞ്ഞു. പക്ഷെ, അമ്മ അവനെ അതിൽ നിന്നും പിന്തിരിയാൻ പ്രേരിപ്പിക്കുയാണുായത്. കാരണം അവർക്ക് ഒരേ ഒരു മകനായിരുന്നു ജോണി. അവൻ വൈദികനാകാൻ പോയാൽ അവരെ നോക്കാൻ ആരു്....

കൊല്ലങ്ങൾ ദിവസങ്ങൾ പോലെ കൊഴിഞ്ഞു. ജോണി ആ കുടുംബത്തിന്റെ എല്ലാം എല്ലാമായിരുന്നു. പഠനത്തിലും മറ്റെല്ലാ കാര്യത്തിലും അവൻ മറ്റുള്ളവരേക്കാളും മിടുക്കനായിരുന്നു. ഒരു വൈദികനാകണം എന്ന ആഗ്രഹം ഇപ്പോഴും അവന്റെ മനസ്സിൽ ഉായിരുന്നു. ഒരു ദിവസം അപ്പച്ചനോട് അവൻ തുറന്ന് പറയുകയുായി. അപ്പച്ചൻ അപ്പോൾ വേദന നിറഞ്ഞ മനസ്സോടെ മകനെ ഉപദേശിച്ചു, മോനെ ജോണി, നീ ഞങ്ങൾക്ക് ഒരേ ഒരു മകനല്ലേ?. നീ പോയാൽ ഞങ്ങളെ ആരു നോക്കും അപ്പോൾ അവൻ പല വിശുദ്ധരുടെയും പല വൈദികരുടെയും ജീവചരിത്രം പറഞ്ഞു വാദിച്ചു. പക്ഷെ, അവരുടെ പോലെയാണോ മോനെ നീ എന്ന് ചോദിച്ച് അപ്പച്ചൻ അവന്റെ ചോദ്യങ്ങൾക്ക് ഒരു വിരാമമിട്ടു.

ദ്വേഷ്യവും സങ്കടവും ഒരുമിച്ച് വന്നപ്പോൾ അവസാന പ്രയോഗം എന്ന പോലെ അവൻ അപ്പച്ചനോട് പറഞ്ഞു എങ്കിൽ മദ്യം ഒഴിച്ചു കുടിക്കുന്ന കൈകൾ കൊ് ഒരിക്കലും തിരുപാത്രങ്ങൾ ഉാക്കരുത്. പ് ഞാൻ അവയിലൊന്നിൽ തൊട്ടപ്പോളല്ലെ അപ്പച്ചൻ എന്നെ അടിച്ചത്. ഇത്രയും നാളുകൾ കഴിഞ്ഞിട്ടും അത് മകൻ മറന്നിട്ടില്ല എന്ന വസ്തുത അപ്പച്ചന്റെ മനസ്സിൽ കൂരമ്പുപോലെ തറച്ചു കയറി. അന്ന് ആ മകന്റെ തലയിൽ തൊട്ട് അപ്പച്ചൻ സത്യം ചെയ്തു. ഇനി മുതൽ ഒരിക്കലും മദ്യം തൊടുകയില്ലെന്ന് അന്ന് മുതൽ ആ കുടുംബത്തിൽ വളരെ സന്തോഷവും സമാധാനവും വിളയാടി....

ജോണി പത്താം ക്ലാസ് വളരെ ഉയർന്ന മാർക്കോട് കൂടി വിജയിച്ചു. അവന്റെ ഇടവകയിൽ ഏറ്റവും കൂടുതൽ മാർക്ക് ലഭിച്ചത് അവനായിരുന്നു. അന്ന് വികാരിയച്ചൻ അവന്റെ വീട്ടിൽ വന്ന് അനുമോദിച്ചു. ഇറങ്ങും നേരത്ത് അച്ചൻ അവനോട് ചോദിച്ചു, ജോണി നിന്റെ അടുത്ത പ്ലാൻ എന്താണ്.. അവന്റെ മറുപടി സെമിനാരിയിൽ ചേരണം എന്നായിരുന്നു. ഇത് കേട്ടപ്പോൾ ജോണിയുടെ മാതാപിതാക്കളുടെ മുഖം വാടിയത് അച്ചൻ ശ്രദ്ധിച്ചു.

കുറച്ച് ദിവസങ്ങൾ കഴിഞ്ഞു കാണും ജോണിയുടെ അപ്പച്ചൻ കുർബാന കഴിഞ്ഞ് പള്ളിയുടെ പടികൾ ഇറങ്ങുമ്പോൾ വികാരിയച്ചൻ പുറകിൽ നിന്നും വിളിച്ചു ജോണിയുടെ കാര്യം ഒരു തീരുമാനത്തിലെത്തണം എന്ന് പറഞ്ഞു. ജോണിയ്ക്ക് ഒരു വൈദികനാകുവാനുള്ള എല്ലാ ഗുണങ്ങളും ഉ് എന്നും കൂടി അച്ചൻ കൂട്ടിച്ചേർത്തു. അന്ന് വീട്ടിൽ ചെന്ന് ജോണിയുടെ അമ്മയുമായി ഒരുപാട് നേരത്തെ ചർച്ചയ്ക്കുശേഷം അവർ ഒരു തീരുമാനത്തിലെത്തി ജോണിയെ പട്ടത്തിന് വിടാം എന്ന്.

ആ ദിവസം വന്നെത്തി ജോണി എല്ലാവരോടും യാത്ര പറഞ്ഞ് സ്വജീവിതത്തിന്റെ ഏറ്റവും വലിയ വഴിത്തിരുവിലേയ്ക്ക് ഇറങ്ങിനടന്നു. വീട്ടിലെ പോലെ തന്നെ സെമിനാരിയിലും ജോണി എല്ലാവർക്കും പ്രിയപ്പെട്ടവനായിരുന്നു. തത്വശാസ്ത്രത്തിലും ദൈവശാസ്ത്രത്തിലും ജോണി വളരെ ഉയർന്ന മാർക്കോട് കൂടി പാസ്സായി. തന്റെ ഡീക്കൻ മിനിസ്ട്രി കാലത്ത് ജോണി ഒട്ടേറെ സാധു ജനങ്ങലെ ഉയർത്തികൊ് വരുവാൻ പ്രയത്നിച്ചു.

ആ കൊല്ലം ഡിസംബർ 26-ാ‍ാം തിയ്യതി ജോണിയുടെ പൗരോഹിത്യസ്വീകരണമായിരുന്നു. ആ സന്തോഷ വാർത്ത ബിഷപ്പിന്റെ കൈയ്യിൽ നിന്നും വാങ്ങി മടങ്ങിവരുമ്പോഴാണ് ആ ദാരുണമായ അപകടം ഉായത്. ജോണി സഞ്ചരിച്ചിരുന്ന ബൈക്ക് ഒരു കാറിൽ ഇടിച്ചു ജോണി തലയിടിച്ച് റോഡിൽ വീണു. ഗുരുതരമായി പരിക്കേറ്റ ജോണിയെ ആശുപത്രിയിലെത്തിച്ചു.

ഈ വാർത്ത ജോണിയുടെ വീട്ടിൽ എത്തിയപ്പോൾ അപ്പച്ചൻ ജോണിയുടെ പുത്തൻ കൂർബാനയ്ക്ക് വേി ഒരു പുതിയ കാസയും പീലാസയും മൂശയിൽ വാർത്തെടുക്കുകയായിരുന്നു. ആ ദുഃഖവാർത്ത കേട്ടാ ജോണിയുടെ അപ്പച്ചൻ പണിയെല്ലാം നിർത്തി വേഗം ആശുപത്രിയിലേയ്ക്ക് ഓടി. അവിടെ ആ അപ്പച്ചനെ കാത്തിരുന്നത് സ്വന്തം മകന്റെ രക്തത്തിൽ കുതിർന്ന നിർജ്ജീവമായ ശരീരമായിരുന്നു. സ്വന്തമകന്റെ ചേതനയറ്റ ശരീരം ക് ആ അപ്പച്ചന്റെ ഹൃദയം വേദനയാൽ പിടഞ്ഞു. ഒന്ന് കരയുവാൻ പോലും കഴിയാത്ത സ്നേഹനിധിയായ പിതാവ് ആ ആശുപത്രി വരാന്തയിൽ തളർന്നിരുന്നു.

ജോണിയുടെ ശവസംസ്കാര സമയത്ത് ചരമ പ്രസംഗം നടത്തിയത് ജോണിയെ സെമിനാരിയിലേയ്ക്ക് അയച്ച് വികാരിയച്ചനായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ വാക്കുകൾ അവിടെ കൂടിയിരുന്ന ഏവരുടെയും കണ്ണുകൾ ഈറനണിയിച്ചു. എല്ലാ ചടങ്ങുകളും കഴിഞ്ഞു വീട്ടിൽ തിരിച്ചെത്തിയ ജോണിയുടെ അപ്പച്ചൻ ആദ്യം പോയത് തന്റെ പണിശാലയിലേക്കായിരുന്നു. തന്റെ മകന്റെ പുത്തൻ കുർബാനയ്ക്ക് വേി ഉാക്കികൊിരുന്ന ആ കാസ കൈയ്യിലെടുത്ത് ക്രൂശിതനായ കർത്താവിന്റെ മുഖത്ത് നോക്കി വേദനയോട് കൂടി അപ്പച്ചൻ ചോദിച്ചു. കർത്താവേ, ഈ ദുഃഖത്തിന്റെ പാനപാത്രം കുടിക്കുവാനാണോ നീ എന്റെ മകനെ നിന്റെ മുന്തിരി തോട്ടത്തിലേയ്ക്ക് വിളിച്ചത്....
എങ്കിലും കർത്താവേ, ഇതു ഞാൻ കുടിക്കേ.....

റിന്റോ പൊറത്തൂക്കാരൻ

OH! MY GOD!

A review of *The God Delusion* by Richard Dawkins & *The Language of God: A Scientist presents evidence for belief* by Francis S. Collins

The word God is really hot. You ought to be bold enough to discuss it. The two recent best sellers namely *The God Delusion* by Richard Dawkins and *The Language of God: A Scientist presents evidence for belief* by Francis S. Collins have triggered a really hot debate in this respect. This debate is spiced up by the fact that Dawkins is an Oxford University professor and Collins is a genome pioneer who headed the 2,400-scientist team that co mapped the biochemical letters of our genetic blue print. For a believer, if *The God Delusion* is poison, *The Language of God* is the antidote. Dawkins, states emphatically, "If this book works as I intended, religious readers who open it will be atheists when they put it down." Whereas Collins, an atheist turned believer, considers his book as an antidote and hopes that the book will provide opportunity for self-reflection, and a desire to look deeper. Both the books give us a wonderful reading experience.

The God Delusion shows no mercy to the different religions especially Christianity. (As usual!!) Dawkins quotes Robert M. Pirsig, author of *Zen and the Art of Motorcycle Maintenance*, "When one person suffers from a delusion, it is called insanity. When many people suffers from a delusion it is called Religion." The author has done a good work in collecting atheistic quotes, thoughts, stories and facts of world famous personalities. To mention a few- " The fact that a believer is happier than a sceptic is no more to the point that the fact that a drunken man is happier than a sober one," (George Bernard Shaw); "I am a deeply religious non-believer,"(Albert Einstein); "Light houses are more useful than churches,"(Benjamin Franklin).

Without any reservation Dawkins criticizes and ridicules Christian views and doctrines of faith. As an atheist he has done his best to underscore the importance of scriptures, sacraments, saints, intercessory prayers, miracles, apparitions and what not? He even dares to call the American faithful, who oppose homosexuality and abortion by the name 'American Taliban'. He also brings out an interesting comparison of abortion and death penalty. While abortion is fought against, death penalties are still rewarded. Basing himself on the Darwin's theory, Dawkins

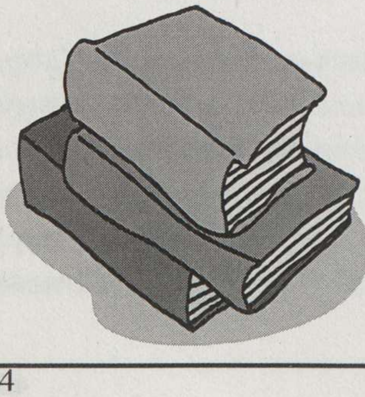

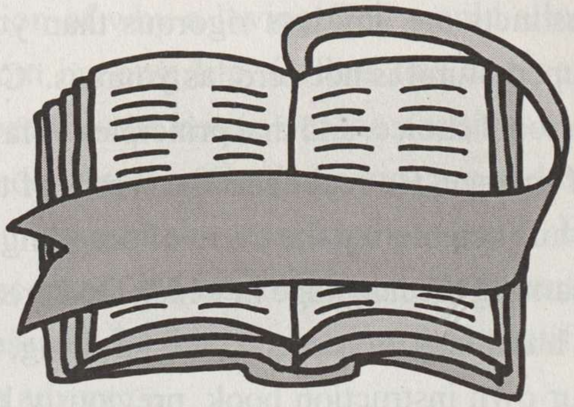

refutes Anslem's and Aquinas' proofs of the existence of God. He accuses the Church of practising polytheism with reference to Trinitarian understanding. Mentioning the mental and physical abuse of children by priests, he also states that children are being 'programmed' to become believers.

He even doesn't leave Blessed Mother Teresa of Calcutta alone. Ridiculing her statement while receiving Nobel prize that, "The greatest destroyer of peace is abortion." Dawkins questions her worthiness to receive the Nobel Prize and the need to accept her judgement. It's also noteworthy that he brings in a real fact of pro-life websites reporting the same old story of the birth of Beethoven in different ways. It's really shocking to read his comparison that sexual love and love of God generate the same kind of feelings. He again repeats the age-old argument that goodness and noble attitudes are present in man without the influence of religion. He considers religion as time-consuming, wealth consuming, anti factual and counter productive with hostility provoking rituals. In an interesting debate with Collins organized by *The Time* magazine, Dawkins stated, "If there was a slamming of the face of constructive investigation, it is the word miracle. Once you buy into the position of faith, you [begin] losing your scientific credibility."

To sum up, *The God Delusion* can be called an Encyclopaedia of Atheistic thought on religion. It provides vast reference to various atheistic books, quotes, thoughts, facts and stories related to atheism. I strongly feel that a logical collection of these numerous atheistic facts will in no way serve the purpose to prove that God almighty cease to exist. I think that the book can be rightly titled *Richard Dawkins' Delusion* rather than *The God Delusion*.

If *The God Delusion* has poisoned our thoughts, then the antidote is ready in the form of *The Language of God: A Scientist Presents Evidence for Belief*. It's really an inspiring and touching antidote from the head of the Human Genome Project, Dr. Francis S. Collins. The book portrays the journey of the author from his life as an atheist to that of a believer. Rather than trying to present a book full of borrowed thoughts, the author has successfully presented his personal, lucid and pragmatic insights in a convincing and scientific manner. In reply to Dawkins about Faith curbing the scientific credibility, Collins responded in this manner, "Richard, I would challenge the statement that my scientific

instincts are any less rigorous than yours. But my presumption of God and thus the supernatural is not zero, as yours is."Collins states that belief in God can be an entirely rational choice, and that principles of faith are, in fact, complementary with the principles of science. He recollects the words of the then President Bill Clinton and even his own, while celebrating the event of decoding the human genome. Clinton said, "Today, we are learning the language in which God created life." When he got his turn, he responded, "It is humbling for me, and awe-inspiring, to realize that we have caught the first glimpse of our own instruction book, previously known only to God." Looking back the wonders why both of them mentioned God in their speeches, though the discovery was powerful enough to rebuke Him. He even points out the fact that 93 percent of Americans profess some form of belief in God and 40 percent of scientists too believed in God who actively communicates with mankind. Now it's for the readers to decide the worthiness of the statement by Dawkins in *The God Delusion* that Faith is a great cop-out, the great excuse to evade the need to think and evaluate evidence.

The real turning point in Dr. Collins life was when his patient, an old women asked him, what he has believed. Collins who didn't care to be a believer till then answered rightly, "I'm not really sure." But his personal investigations of the facts, experiences, scriptures and books, finally lead him to faith. He was really stunned by the logic of C. S. Lewis that just as an architect of the house is not visible in any of the material in that house, in the same way God also does not show himself as one of the facts inside the universe.

He refutes the charge that the idea of God is just a wish fulfilment. He brings in Lewis, who states that creatures are not born with desires unless satisfaction for those desires exists, a baby feels hunger: there is food, man feels sexual desire: there is such a thing as sex. If one finds in oneself a desire, which in no experience in this world can satisfy, the most probable explanation is that I was made for another world. He quotes Annie Dillard to state that we as a people have moved from pantheism to pan-atheism.

Collins exhorts the readers to meditate on the many wonderful things that have been done in the name of religion, rather than thinking of the harm done in the name of religion. He asks some thought provoking questions like: would you blame the air for allowing lies to be transmitted through it? Would you evaluate the power of romantic love solely in the light of an abusive marriage next door? And he states that real evaluation of the truth of faith depends upon looking at the clean, pure water, not at the rusty containers.

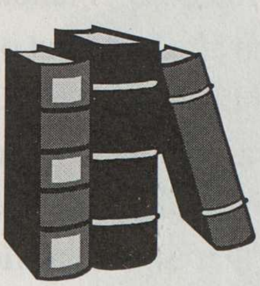

In order to answer a most troubled question of why a loving God would allow suffering in the World, he gives an example from his own life. Collins had to face a challenging situation when his daughter was raped. But he brings out the positives that came out from the incident. He could entrust his daughters to God's loving care and his daughter could counsel and comfort others who underwent the same kind of assault. By this he gives out the beautiful but challenging concept of God working through adversity. comfort others who underwent the same kind of assault. By this he gives out the beautiful but challenging concept of God working through adversity.

About the rationality behind miracles Collins states, "If, like me, you admit that there might exist something or someone outside of nature, then there is no logical reason why that force could not on rare occasions stage an invasion." Collins quotes Lewis to state that miracles come on great occasions in the spiritual history, that cannot be fully known by men.

It's really worth quoting a part from the *Language of God*, which deals with science and faith "The God of the Bible is also the God of the genome. He can be worshipped in cathedral or in the laboratory. His creation is majestic, awesome, intricate, and beautiful-and cannot be at war with itself. Only we imperfect humans can start such battles. And only we can end them." Collins states that God, being the one who made science possible is in no way threatened by it. So he asks us to reclaim the solid ground of an intellectually and spiritually satisfying synthesis of all great truth.

The God Delusion and *The Language of God: A Scientist presents evidence for belief* gives us a sumptuous reading feast. These books play an important role in brushing up and fine-tuning our faith. As we have the poison and antidote with us, it is left for us to have it and experience the pain, when our faith is being challenged in *The God Delusion* and the joy when it is reaffirmed in *The Language of God: A Scientist presents evidence for belief*.

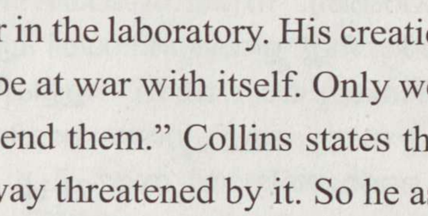

Jeff Shawn

കൊച്ചു ചിന്തകൾ

വിജനതയുടെ പാതയിൽ സൗഹൃദത്തിന്റേയും, ബന്ധങ്ങളുടെയും കണ്ണികൾ അറ്റാലും ദൈവം കൂടെ വന്നാൽ ഞാൻ ദൈവപുത്രനാണ്.

നന്മകൾ ചെയ്യുവാൻ കൈകാലുകളും ചൊല്ലുവാൻ നാവുമില്ലെങ്കിലും ഹൃദയത്തിൽ നന്മ നിനച്ചാൽ ഞാനുമൊരു വിശുദ്ധനാണ്.

കണ്ണുനീരൊപ്പുന്ന വാക്കുകൾ ഞാനുരുവിട്ടില്ലെങ്കിലും നീറുന്ന വേദനകൾ കേൾക്കാൻ കാതുകൾ തുറന്നാൽ ഞാനവർക്കു ആത്മസുഹൃത്താണ്.

കണ്ണു തള്ളിക്കുന്ന മഠയത്തരം പറഞ്ഞാലും ഉള്ളിന്റെയുള്ളിൽ ശൂന്യമാണ് കപടതയുടെ ഭാഗമെങ്കിൽ ഞാനൊരു നിഷ്ക്കളങ്കനല്ലേ....

എന്റെ ദൈവത്തോടുള്ള അതിരറ്റ സ്നേഹം ഹൃദയത്തെ തുടിപ്പിക്കുന്ന ഒരു നിമിഷത്തിൽ എന്റെ ദൈവം പുത്രവാത്സല്യത്തോടെ എന്നോടു ചോദിച്ചു. മോനേ, നീയെന്നെ സ്നേഹിക്കുന്നുവോ. ഞാൻ സന്തോഷത്തോടെ മറുപടി പറഞ്ഞു. ഉവ്വ് എന്റെ ഈശോയെ, അങ്ങേക്കൊക്കെ അറിയാമല്ലോ..

ദൈവം വീണ്ടും എന്നോടു ചോദിച്ചു. മോനെ നീയെന്നെ സ്നേഹിക്കുന്നുവോ.. ഞാൻ സന്തോഷത്തോടെ തന്നെ പറഞ്ഞു. എന്റെ ഈശോയെ ഞാനങ്ങയെ സ്നേഹിക്കുന്നുണ്ടെന്നു അങ്ങേയ്ക്കറിയാമല്ലോ.. ഈശോ പറഞ്ഞു.. നീയെനിക്കായി ജീവിക്കുക.

ഈശോ വീണ്ടും ആ ചോദ്യം ആവർത്തിച്ചു. ഉത്തരത്തിനായി എന്റെ നാവു ചലിച്ചില്ല. പകരം എന്റെ മനസ്സു ഒരു ഇരുണ്ട രാത്രിയിലേക്കു യാത്രയായി. തള്ളിപ്പറയുന്ന പാവം പത്രോസിന്റെ ദുഃഖരാത്രി. പക്ഷേ, അദ്ദേഹം തിരിച്ചു വന്നു. തള്ളിപ്പറഞ്ഞ നാവിനാൽ അവിടത്തെ പുകഴ്ത്തി. രക്ഷപ്പെടുത്താൻ ശ്രമിച്ച ജീവനെ ദൈവത്തിനായി സമർപ്പിച്ചു.

പക്ഷേ, ഇവിടത്തെ ഞാൻ പത്രോസല്ല. ഇവിടത്തെ എനിക്കു എത്രത്തോളം തിരിച്ചു വരാൻ കഴിയും. തള്ളിപ്പറച്ചിലിന്റേയും തിരിച്ചു വരവിന്റേയും എണ്ണം ഓരോ ദിവസവും ഏറിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. കണ്ണുനീരൊഴിച്ചു പാപക്കറ കഴുകിയാലും അടുത്ത നിമിഷം അതേ സ്ഥലത്തു തന്നെ മറ്റൊരു പാപക്കറ പതിയുകയാണ്.

സത്യത്തിൽ, എന്റെ ഈശോയെ, ഞാനങ്ങയെ സ്നേഹിക്കുന്നുണ്ടെന്നു പറയുവാൻ എനിക്കു കഴിയില്ല. കാരണം ഈ നിമിഷം ഞാനങ്ങനെ മൊഴിഞ്ഞാലും അടുത്ത നിമിഷം ഞാൻ പ്രവർത്തിക്കുന്നത് അങ്ങേക്കെതിരായിട്ടാണ്.

പക്ഷേ, എനിക്കറിയാം ഞാനങ്ങയുടെ കൊച്ചുമകനാണ്. പതറുകയും, ഇടറുകയും ചെയ്യുന്ന ഒരു പാവം കുട്ടി. മിന്നാമിനുങ്ങുകളേയും, പൂമ്പാറ്റകളേയുമെല്ലാം നോക്കിച്ചിരിച്ചു കൊണ്ടു ഓടുമ്പോൾ കൂർത്തുമൂർത്ത കല്ലിൽത്തട്ടി ഞാൻ വീഴാറുള്ളതു അങ്ങു മറന്നോ. ഇരുട്ടിന്റെ ഭീകരതയിൽ ഒന്നും കാണാനാവാതെ ഞാൻ നിസ്സഹായനായി അലറിക്കരഞ്ഞപ്പോൾ അങ്ങല്ലേ ഓടി വന്ന് എന്നെ ധൈര്യപ്പെടുത്തിയത്. ജീവിതമാകുന്ന പരീക്ഷയിൽ ഉത്തരമൊന്നും ലഭിക്കാതെ പൊട്ടി വിരിയുന്ന വേദനയെ ഞാൻ ഹൃദയത്തിലാക്കി മൗനമായി തേങ്ങിയപ്പോൾ ഉത്തരവുമായി വന്നതു അങ്ങല്ലേ...

എന്റെ ദൈവമേ എന്നെ അങ്ങേക്കറിയാം. എന്റെ ബലഹീനതയറിയാം. എന്റെ ശക്തിയറിയാം. അതിനാൽ എന്റെ ഈ തെറ്റുകളിൽ നിരാശനാവാൻ എനിക്കു കഴിയില്ല. എനിക്കറിയാം... ....ഞാനൊരു നാൾ അങ്ങയുടെ ഓമനപ്പുത്രനായി തിരിച്ചു വരും. കളങ്കമകന്ന ഒരു വെൺപ്രാവായ് ഞാൻ അങ്ങിൽ അഭയം തേടും. പിന്നീട് തെറ്റുകളിലേക്കൊരു മടക്കയാത്ര ഉണ്ടാവില്ല.

അരുൺ പൈനേടത്ത

അരുവിയുടെ അസ്ഥിത്വദുഃഖം

പുലർച്ചയുള്ള തിരിക്കൊഴിഞ്ഞപ്പോൾ കൊച്ചരുവി ധ്യാനത്തിലേയ്ക്ക് ഒഴുകിയിറങ്ങി. കള കള ശബ്ദത്തിൽ നിറഞ്ഞു നിൽക്കുന്ന നിശബ്ദത ആരുടെയും ആലോചനയെ തട്ടിയുണർത്തുമല്ലോ. ഈ ഒഴുക്കിൽ ഒരായിരം കാര്യങ്ങൽക്ക് സാക്ഷിയായിരിക്കുന്നു. അനുഭവങ്ങള്ക്ക് വേനലെന്നോ മഴക്കാലമെന്നോ മറയില്ലല്ലോ.. എങ്കിലും എന്നെക്കുറിച്ച് പൂപർണ്ണമായി ഗ്രഹിക്കാനുതകുന്നതൊന്നും ഇതു വരെ ലഭിച്ചില്ലല്ലേ... എവിടെയാണെന്റെ ഉത്ഭവം.. എന്തിനാണീ ഒഴുക്ക്.... എങ്ങോട്ടാണീ യാത്ര.... ഞാൻ അന്യനല്ലേ.... എന്നെപ്പോലെ ഒഴുകി നടക്കുന്നവരാരുണ്ട്... ശുദ്ധ ജലം മറ്റെവിടെയുണ്ട്. ഞാനൊരു പുണ്യതീർത്ഥമല്ലേ...

എങ്കിലും അരുവി തന്റെ ചിന്തകൾക്ക് അതിരു തീർത്തിരുന്നു. എന്നിലെ സത്യമെന്താണെന്ന് ചോദ്യം, ഈ ഒഴുക്കോ ഈ നിർമ്മല ജലമോ ഞാൻ... എന്ന ചോദ്യം അചിന്തനീയം എന്നു കരുതി അല്ലെങ്കിലും ഞാനെന്തിനു ചിന്തിക്കുന്നു, ഞാൻ ഞാൻ തന്നെ.യല്ലെ... ഈ ദർഢപ്പണ സമാനമായ ശുദ്ധജലമാണെന്റെ ശരീരം. ഈ ഴുക്കിന്റെ ജീവശ്വാസം. ഇതാണ് യാഥാർത്ഥ്യമെന്നുറപ്പില്ലെങ്കിലും സത്യമിതുതന്നെയെന്നുറച്ചു വിശ്വസിച്ചു. സ്വയം ഓതി പഠിപ്പിച്ചു.

ആ സായാഹഹ്നം, കൊച്ചരുവി. ഒരു നിമിഷത്തേക്ക് ഒഴുകാൻ മറന്നു. തനിക്കു മുമ്പിൽ, തനിക്കു കുറുകെ ഇതാ ഒരു മഹാ പ്രവാഹം. എന്നെപ്പോലെയല്ല കാഴ്ചയിൽ... വെള്ളത്തിനു നേർമ്മത കുറവ്, ഒഴുക്കിന് വേഗത കൂടുതൽ... വലുപ്പത്തിൽ താരതമ്യത്തിനതീതം. ഒരുവൻ ജല പ്രവാഹം തന്നെ. ഇതായിരിക്കും പൂജാരി പറയാറുള്ള പുഴ... അരുവിയെ ഭയപ്പെടുത്തിയ സത്യം പുഴയുടെ വലിപ്പമല്ല. ഞാനിനി എങ്ങനെയൊഴുകും... ഉത്ഭവത്തിലേയ്ക്ക് തിരികെയൊഴുകുകയെന്നതസാധ്യം. അല്ലെങ്കിലും എത്ര മോഹിച്ച കാര്യമാണത്. ഒറ്റ നിമിഷമേ നിശ്ചലമായുള്ള പക്ഷെ പുറകിൽ നിന്നുള്ള ഒവുക്കിന്റെ ശക്തി കാലുകളെ കുതറിച്ചു കളഞ്ഞു. കണ്ണടച്ചു തുറക്കുന്ന വേഗതയിൽ മുമ്പോട്ടു പോയതോർമ്മയുണ്. പിന്നീട്... ഞാനെവിടെ എന്റെ നേർത്ത് സരീരമെവിടെ... എന്റെ കള കള കള സംഗീതമെവിടെ... ഭീകരമായൊരു നിശബ്ദത മാത്രം.... കരകളെത്ര ദൂരെയാണ്... ഭൂമിയെത്ര ആഴത്തിലാണ്... ഭീകരമായൊരു നിശബ്ദത മാത്ര. പുഴയാണ് ആദ്യം നിശബ്ദത ഭഞ്ജിച്ചത്. പേടിക്കേണ്ട നമുക്കിനി ഒരുമിച്ചൊഴുകാം. ഒത്തിരി യാത്രയുണ്ടല്ലോ അരുവിക്ക് എന്തു പറയണമെന്നറിയില്ല. എങ്ങോട്ടാണീ യാത്ര യെന്നു ചോദിക്കണമെന്നുണ്ട്. തന്റെ ശരീരത്തിലേക്ക് അഴുക്ക്ക പടരുന്നത് ഞെട്ടലോടെ തിരിച്ചറിഞ്ഞു. പക്ഷേ, അറിഞ്ഞതായി

ഭാവിച്ചില്ല. മനസ്സിലാക്കിയിട്ടെനന്നവണ്ണം പുഴ പറഞ്ഞു. സാരമില്ല, എല്ലാം നല്ലതിനാണ്. ബോദ്ധ്യമായെന്ന വണ്ണം തലയിളക്കി..

അരുവിക്ക് അന്നും അനുഭവങ്ങൾക്ക് കുറവില്ല്.... അനുഭവഹ്ങൾ കൂടി വരുന്നു. പക്ഷേ, പറഞ്ഞറിയിക്കാനാവാത്ത അസ്ഥിത്വ ദുഃഖം ഉള്ളിലൂറിയുറഞ്ഞതുപോലെ. എങ്കിലും ഒരു മിച്ചുള്ള ഒഴുക്ക് ഒരു ഹരം തന്നെ... പഴയ കള കള ശബ്ദത്തിന് പകരമായിന്ന് വലിയ ഓള ങ്ങൾ കൂട്ടുണ്ട്. പണ്ട് ശക്തമായ ഒഴുക്കിൽ കൂർത്ത കല്ലുകിൽ കാൽ തട്ടി പരുക്കു പറ്റിയി ട്ടുണ്ട്... ഇന്ന് അത്തരം കല്ലുകൾ കാണാനില്ല. ആഴത്തിൽ മുഴുവൻ മണലിൽ തീർത്ത് പട്ടു തന്നെ.... എല്ലാം നല്ല തിന്മ തന്നെ...

ചിന്തകൾ മുറിച്ചുകൊണ്ട് പുഴ പറഞ്ഞു നാളെ നമ്മൾ സമുദ്രത്തിലെത്തും. അരുവി ആ ശബ്ദത്തിന്റെ ഗാംഭീര്യം തിരിച്ചറിഞ്ഞു. കൂടെയൊഴുകുന്ന പുഴയിന്ന്, വെറും പുഴയല്ല അതിലും എത്രയോ വലുതായിരിക്കുന്നു. അപ്പോൾ സമുദ്രമെന്നാൽ..... പുഴ തുടർന്നു. സമുദ്രത്തിൽ ഇത്തരം ഒഴുക്കില്ല. കരകാണാൻ പറ്റാത്ത് ജലസമ്പത്താണത്,. എല്ലാ പുഴകളും നദികളും അവിടെയെത്തി നിൽക്കും അരുവി സംശയിച്ചു. നിൽക്കുമെന്നാൽ വിശ്രമിക്കുമെന്നാണോ.. പുഴ പറഞ്ഞു എനിക്കറിയില്ല പക്ഷേ നമുക്കെല്ലാം ഉപ്പുരസം കിട്ടും. അരുവിക്കു മനസ്സിലാ യില്ലെങ്കിലും ചോദ്യത്തിനായ് കൈയുയർത്തിയില്ല. പറഞ്ഞതു പോലെ സംഭവിച്ചു. സമുദ്ര ത്തിലെത്തി. ഒന്നും കാണാൻ സാധിക്കുന്നില്ല എങ്ങും വെള്ളം മാത്രം. അരുവിക്ക ശരീരം മുഴുവൻ പൊള്ളുന്നതു പോലെ പുഴ പറഞ്ഞു. പേടിക്കേണ്ട. ഉപ്പുരസം ശരീരത്തിൽ പടരു ന്നതാണ്. ഈ ഉപ്പുരസമാണ് നമ്മെയെല്ലാം ഒന്നാക്കുന്നത്. അരുവി സംശയിച്ചു.

നമ്മളിങ്ങനെ ഒഴുക്കില്ലാതെയെങ്ങനെ ജീവിക്കും, എന്തൊരു വിരസതയായിരിക്കും ഇവിടെ പുഴ പറഞ്ഞു ദേ കണ്ടോ വലിയ മത്സ്യങ്ങളിവിടെയുണ്ട്. വൻ തിമിംഗലങ്ങളിവിടെ ജീവി ക്കുന്നു. ഈ ജല സമ്പത്ത് കാത്തുസൂക്ഷിക്കുന്ന വലിയൊരു സ്വത്തുണ്ട്. ഏറ്റവും അടി ത്തട്ടിൽ... മുത്തുകളും പവിഴങ്ങളും.. അതു നമ്മമുടെ സ്വന്തമാണ്. അരുവി വീണ്ടം സംശ യിച്ചു. അതെങ്ങനെ നമ്മുടേതാകും നാമിന്നെത്തിയവരല്ലെ പുഴ പറഞ്ഞു അതു ശരി തന്നെ ഉപ്പുരസം ലഭിച്ച അന്നു മുതൽ നീം ഇവിടുത്തെ അന്തേവാസികളാണ്, ഇവിടുത്തേ തെലാ്ലാം നമ്മുടേതും. അരു വി സ്വയം സമാധാനിച്ച് വൊറും കാട്ടരുവിയായ ഞാൻ ഇത്ര വലിയ സ്വത്തിന്റെ ഉടമയായല്ലോ എല്ലാം നല്ലതിനു തന്നെ... പക്ഷേ, ഒരു സംശയം ബാക്കിി നിന്നു. എന്താണീ മുത്തും പവിഴവും. പുഴയുടെ കൂടെ ചേർന്ന് നാളുകൾ കഴി ഞ്ഞപ്പോൾ അസ്ഥിത്വദുഃഖം എവിടെയോ മറന്നു. ഏതരുവിക്കും സമുദ്രത്തിലെത്താൻ അസ്ഥിത്വദുഃഖം ഉണ്ടാവേണ്ടതു തന്നെ, പക്ഷേ, കൊച്ചരുവി, ഉപ്പിന്റെ കാഠിന്യത്തിാ മയ ക്കത്തിലേയ്ക്ക് തെന്നി വീണു.

ധർമ്മാരാമെന്ന് സമുദ്രത്തിൽ അസ്ഥിത്വം നഷ്ടപ്പെട്ട് കൊച്ചരുവികൾക്കും കൊച്ചു മത്സ്യ ങ്ങൾക്കും സമർപ്പണം.

ജോഷി നെല്ലുവേലി

ಇದೂ ಒಳಿತಿಗಾಗಿ...

ಗೋಲ್ಡನ್ ಜೂಬಿಲಿ ವರ್ಷದಲ್ಲಿ, ಧರ್ಮಾರಾಂನಲ್ಲಿರಲು ನಮಗೂ ಭಾಗ್ಯ ಲಭಿಸಿತು. ಎಲ್ಲೆಲ್ಲೂ ತಳಿರು ತೋರಣಗಳಿಂದ, ವಿದ್ಯುತ್ ದೀಪಗಳಿಂದ ಅಲಂಕೃತವಾದ ಧರ್ಮಾರಾಂ ಜೊತೆ ನಾನೂ ಜೂಬಿಲಿ ದಿನದಂದು ಉತ್ಸುಕನಾಗಿದ್ದೆ. ಇಲ್ಲಿ ಕಲಿತು ಹೋದವರು ತಮ್ಮ ನೆನಪನ್ನು ಸ್ಮರಿಸಲು ಬಂದದ್ದು ಈ ಜೂಬಿಲಿ ಸುದಿನದಂದು. ಐವತ್ತು ವರ್ಷದ ಕನಸನ್ನು, ನನಸಾಗಿ ಕಾಣಲು ಭಾಗ್ಯ ಲಭಿಸಿದವರು ೨೦೦೭ ನೇ ಸಾಲಿನ ಸಹೋದರರು. ಎರಡನೇ ವರ್ಷ ತತ್ವಶಾಸ್ತ್ರ ಕಲಿಯುವವರಾದ ನಮಗೆ ಧರ್ಮಾರಾಂ ದೇವಾಲಯವನ್ನು ಅಲಂಕರಿಸಲು ಅವಕಾಶ ದೊರಕಿತು. ನಾವೆಲ್ಲ ಸೇರಿ ದೇವಾಲಯವನ್ನು ಸುಂದರವಾಗಿ ಅಲಂಕರಿಸಿದೆವು. ಎಲ್ಲರು ಪೂಜೆಗೆ ಬರುವಾಗ ನೋಡಬೇಕಾದ ಈ ಅಲಂಕಾರ ಅಂತೂ ಬೊಂಬಾಟಾಗಿತ್ತು. ಕೆಲವು ದಿನಗಳು ನಿದ್ದೆ ಇಲ್ಲದೆ ನಾವೆಲ್ಲ ಸೇರಿ ಇದಕ್ಕಾಗಿ ತಯಾರಿ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೆವು. ಹಗಲು ರಾತ್ರಿ ಎನ್ನದೆ ಎಲ್ಲರೂ ತಮ್ಮತಮ್ಮ ಕೈಲಾದ ಸಹಾಯವನ್ನು ಮಾಡಿದ್ದರು. ವೃತ್ತಾಕಾರದಲ್ಲಿರುವ ದೇವಾಲಯದಲ್ಲಿ ಜನರೆಲ್ಲ ಒಂದುಗೂಡುವಾಗ ಇಲ್ಲಿನ ಸಹೋದರರ ಐಕ್ಯತೆ ಮತ್ತು ಪರಸ್ಪರ ಪ್ರೀತಿಯನ್ನೇ ನಾವು ಅಲ್ಲಿ ಪ್ರದರ್ಶಿಸಿದೆವು. ಅಂತೂ ಜೂಬಿಲಿ ದಿನ ಬಂತು, ಇಡೀ ಧರ್ಮಾರಾಂ ಸಂತಸದಿಂದ ಕುಣಿದಾಡುತ್ತಿತ್ತು. ಧರ್ಮಾರಾಂ ನಿರ್ಮಿಸಿದವರ ನೆನಪನ್ನು ಆ ದಿನ ಕೊಂಡಾಡಿದೆವು. ನಿದ್ದೆ ಇಲ್ಲದೆ ಅಲಂಕರಿಸಲು ತಯಾರಾದ ನಮಗೆ ಜೂಬಿಲಿ ದಿನದಂದು ಪೂಜೆಯ ಸಮಯ ಮಾತ್ರ ದುಸ್ಸಹವಾಗಿತ್ತು. ಪೂಜೆಯ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ನಾವು ನಿದ್ರಾ ದೇವಿಯ ಆಲಿಂಗನದಲ್ಲಿದ್ದೆವು. ಆದರೂ ದೇವಾಲಯದ ಅಲಂಕಾರವನ್ನು ನೋಡಿದಾಗ ನಮ್ಮ ನಿದ್ದೆ ಮಾಯವಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಧರ್ಮಾರಾಂ ದೇವಾಲಯದಲ್ಲಿದ್ದ ದೊಡ್ಡ ಶಿಲುಬೆಯ ಹತ್ತಿರ ದೊಡ್ಡದಾದ ಹೂಗಳಿಂದ ತುಂಬಿದ "ಐವತ್ತು" ಅದ್ಭುತವಾದ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ನಿಂತಿತ್ತು. ಎಲ್ಲರನ್ನೂ ಅಚ್ಚರಿಗೊಳಿಸಿದ್ದು ಈ "ಐವತ್ತು". ಎಲ್ಲರೂ ಅಲಂಕಾರವನ್ನು ಮನ ತುಂಬಾ ಹೊಗಳಿದರು. ಧರ್ಮಾರಾಂ ಇತಿಹಾಸದಲ್ಲೇ ಇಂಥಾ ಅಲಂಕಾರವನ್ನು ನೋಡಿಲ್ಲ ಎಂಬ ಮಾತೂ ಕೇಳಿ ಬಂತು. ಅಂತೂ ನಮಗೆಲ್ಲ ತುಂಬಾ ಸಂತೋಷವಾಗಿತ್ತು, ಕಾರಣ ನಾವು ತ್ಯಜಿಸಿದ ಸಮಯ ವ್ಯರ್ಥವಾಗಿಲ್ಲ ಎಂದು ಗೊತ್ತಾಯಿತು. ಎಲ್ಲರೂ ನಮ್ಮ ಪ್ರತಿಭೆಯನ್ನು ಪ್ರಶಂಶಿಸಿ ಹೇಳಿದರು. ಹಾಗೆ ದಿನಗಳು ಕಳೆದು ಹೋಯಿತು. ಗೋಲ್ಡನ್ ಜೂಬಿಲಿ ಒಂದು ನೆನಪಾಗಿ ಉಳಿಯಲು ಸಮಯ ಮುಂದಕ್ಕೋಡುತ್ತಾ ಇತ್ತು. ಒಂದು, ಎರಡು, ಮೂರು........ ಏಳು ದಿನಗಳು ಹಾಗೆ ಕಳೆದು ಹೋಯಿತು. ಅಷ್ಟು ಹೊತ್ತಿಗೆ ಹೂವಿನಿಂದ ಅಲಂಕರಿಸಿದ ಆ "ಐವತ್ತು" ಬಾಡಿ ತನ್ನ ಸೌಂದರ್ಯವನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಂಡಿತ್ತು. ಆ ದಿನ ರಾತ್ರಿ ಅದನ್ನು ತೆಗೆದು ದೇವಾಲಯದ ಪಕ್ಕದಲ್ಲೇ ಹಾಕಿದೆವು, ಆಗ ನಾನು ಅವರ ಜೊತೆ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಕೆಲವರು ಮಾತ್ರ ಹೋಗಿದ್ದರು. ಮಾರನೆಯ ದಿನ ಫಾದರ್ ರೆಕ್ಟರ್ ನಮ್ಮನ್ನೆಲ್ಲ ನೋಡಬೇಕು ಎಂದು ಹೇಳಿದರು, ಯಾಕೆ ಅಂತ ಯಾರಿಗೂ ಗೊತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಬೆಳಗ್ಗೆ ಎಲ್ಲರೂ ಕ್ಲಾಸ್ ರೂಂನಲ್ಲಿದ್ದಾಗ, ರೆಕ್ಟರ್‌ನನ್ನು ಭೇಟಿಯಾಗೋಣ ಎಂದು ಎಲ್ಲರೂ ಹೇಳಿದರು. ಯಾಕಂತ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲದೆ ಯಾಕೆ ನಾನು ಹೋಗುವುದು ಅಂಥ ಸುಮ್ಮನಿದ್ದೆ. ಆಗ ಕೆಲವರು, ನಮ್ಮನ್ನು ಹೊಗಳಲು ಕರೆಯುತ್ತಿದ್ದಾರೆ ಮತ್ತು ಚೋಕ್ಲೇಟ್ ಕೊಡುತ್ತಾರೆ ಅಂತ ಹೇಳಿ ಎಲ್ಲರನ್ನು ಹುರಿದುಂಬಿಸಿದರು. ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಗೊತ್ತು ಯಾವ ಸಮಯದಲ್ಲಾದರೂ ರೆಕ್ಟರ್‌ನ ಕೋಣೆಗೆ ಹೋದರೆ ಚೋಕ್ಲೇಟ್ ಕೊಡುತ್ತಾರೆ. ಈ ನೆಪದಲ್ಲಿ ನಾನೂ ಎಲ್ಲರ ಜೊತೆ ಹೋದೆ. ರೆಕ್ಟರ್ ನಮ್ಮನ್ನೆಲ್ಲ ಸಂತೋಷದಿಂದ ಸ್ವಾಗತ ಮಾಡಿ ಮತ್ತೆ ಬಾಗಿಲು ಮುಚ್ಚಲು ಹೇಳಿದರು. ಕಳೆದ ದಿನ ಆ "ಐವತ್ತ"ನ್ನು ದೇವಾಲಯದ ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿ ಹಾಕಿದ್ದಕ್ಕೆ, ಕೆಲ ಸಿಹಿ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಹೇಳಿದರು! ಇದೆಲ್ಲಾ ನಿಮ್ಮ ಒಳಿತಿಗಾಗಿಯೇ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದೇನೆ ಅಂದರು. ಅದರ ಜೊತೆ ನಮ್ಮನ್ನು ಹೊಗಳಲೂ ಮರೆಯಲಿಲ್ಲ. ಅಂತೂ ಇಂತೂ ರೆಕ್ಟರ್‌ನ ಕೋಣೆಯಿಂದ ಹೊರಬರುವಾಗ ನನಗೂ ಸಂತೋಷವಾಗಿತ್ತು, ಕಾರಣ ಎಲ್ಲರೂ ಸೇರಿ ಅಲಂಕರಿಸಿದ್ದಕ್ಕೆ ಹೊಗಳಿಕೆ ಸಿಕ್ಕಿತ್ತು, ತಪ್ಪು ಮಾಡಿದ್ದಕ್ಕೆ ಕಿವಿಮಾತೂ......! ನನಗಾದಈ ಅನುಭವ ನಿಮಗೂ ಆಗಿದೆಯೇ?

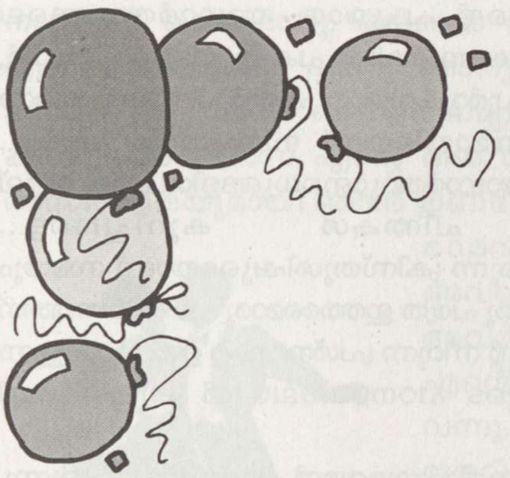

Thomas Ayamkudy

തത്വശാസ്ത്രപഠനം ചില നുറുങ്ങു ചിന്തകൾ

മനുഷ്യനെ ഇതര ജീവജാലങ്ങലിൽ നിന്നും അപരിമേയനും വ്യതിരിക്തനുമാക്കുന്നത് അവന്റെ ചിന്തിക്കാനുള്ള കഴിവാണ്. ചിന്തകളുടെ പ്രവാഹത്തിൽ പുതിയ വാതായനങ്ങൾ അവനു മുമ്പിൽ തുറക്കുന്നു. പൗരോഹിത്യ ജീവിതത്തിന്റെ മനോഹാരിതയക്ക് ഓജസ്സും തേജസ്സും പകരാൻ, സന്ന്യാസ പൗരോഹാർത്ഥിയുടെ ചിന്താധാരയ്ക്ക് അഴകും കഴമ്പും നൽകാൻ, ക്രിയാത്മകരായ ചിന്തകരായി തീരുവാൻ വേണ്ടി സഭ വച്ചു നീട്ടുന്ന കാലഘട്ടമാണ് തത്വശാസ്ത്രപഠനകാലം. വലിയ ചിന്തകരുടെ സങ്കീർണ്ണമായ പഠനഫലങ്ങൽ എളുപ്പം ഹൃദിസ്ഥമാക്കുവാൻ സാധിക്കുന്നതല്ല എന്ന് ഏതൊരു വ്യക്തിയും സമ്മതിക്കുന്നതാണ്. എന്നാൽ ജീവിതത്തിന്റെ പച്ചയായ യാഥാർത്ഥ്യങ്ങലെ അബിമുഖീകരിക്കേണ്ടി വരുമ്പോൾ, തീരുമാനങ്ങലുടെ നാല്കവലകലിൽ പകച്ചു നിൽക്കുമ്പോൾ, ഞാനറിയാതെ തന്നെ മനുഷ്യതവപരവും അതേ സമയം യുക്തിപൂർവ്വകവുമായ എന്റെ ചിന്തകൾ എന്നെ നയിക്കുകയാണെങ്കിൽ തത്വശാസ്ത്ര പഠനം ഒരു വിജയമായിയെന്ന് നിസംശയം പറയം.. അനുഭവങ്ങലുടെ ഓർമ്മച്ചെപ്പിനേക്കാളും ആയിതീരേണ്ട ചില യാഥാർത്ഥ്യബോധ്യങ്ങളിലേക്ക്ക വിരല് ചൂണ്ടുന്ന് ഏതാനും ചില ചെറു ചിന്തകൾ കുറിച്ചിടട്ടെ... ഇന്നിന്റെ ആവശ്യം കണ്ടറിച്ച് പ്രവർത്തന പഥത്തിൽ എത്തിക്കുന്ന ക്രിസ്തുശിഷ്യരെയാണ് സഭയും ദൈവജനവും പ്രകീർത്തിക്കുക. അഗാധമായ തത്വസംഗിതകൾ ഒരു പത്രേ ഇത്തരമൊരു പരിശീലനത്തിന് നമ്മെ സഹായിച്ചേക്കാം. എന്നാൽ, മനുഷ്യനെ അറിയുന്ന അവന്റെ നീറുന്ന പ്രശ്നങ്ങളെ ഉൾക്കൊള്ളുന്ന ചിന്തകളും, പ്രായോഗിക മാർഗ്ഗനിർദ്ദേശങ്ങളി◌ു◌ം, നമ്മുടെ പഠനമേഖലയിൽ കൂടുതലായി ഉൾക്കൊള്ളിക്കേണ്ടതാണ്.

നവസന്ന്യാസ പരിശീലന വേദിയിൽ ഏറെ മാർഗ്ഗദീപമായിരുന്ന ഒരു ഗുരവരൻ പറഞ്ഞതോർക്കുന്നു. ഇന്ന് ചില വൈദികെങ്കിലും കാർട്ടൂണിസ്റ്റുകൾ രൂപം കൊടുക്കുന്ന കാരിക്കേച്ചർ പോലെയാണ്. തല ഏറെ വലുത്, ഉടൽ ഏറെ ചെറുത്. ചിരിക്ക് വക നൽകാൻ മാത്രം ഉതകുന്ന കാരിക്കേച്ചറുകളാകാനുള്ളതല്ല നമ്മുടെ വിളി. ബൗദ്ധീക വളർച്ച് മനസ്സിൻരെയും മനു,്യത്വത്തിൻരെയും ഹൃദയത്തിന്റേയും വളർച്ചയ്ക്ക് വിലങ്ങു തടിയെങ്കിൽ അത്തരമൊരു പരിശീലനം സർവ്വനാശം വിതയ്ക്കും.

ക്രിസ്തുവില്ലാത്ത വളർച്ച് ഒരു വിളർച്ചയാണ് ക്രിസ്തുശിഷ്യന്റെ പരിശീലനത്തിൽ അവന്റെ കേന്ദ്രവും ആഭിമുഖ്യവും ക്രിസ്തുവായിരിക്കണം. ക്രിസ്തുവിനോടായിരിക്കണം. ദൈവത്തെ ഏര്രുപറയുന്ന വിശ്വാസസംഹിതകലും ദൈവമില്ലാ എന്ന് പ്രഘോഷിക്കുന്ന നിരീശ്വരവാദഹ്ങലും ഒരേ ക്ലാസ്സ മുറിയിൽ ഇരുന്ന് പഠിച്ചുൾക്കൊള്ളുമ്പോൾ ഞാനറിയണം, എല്ലാം ദൈവകേന്ദ്രീകൃതം. ഞാൻ പഠിച്ച തത്വശാസ്ത്രം എന്നെ ഭരിക്കാതെ എൻരെ അപരിമേയമായ ചിന്താശക്തിയിൽ തത്വശാസ്ത്രത്തെ ജീവിതമൂല്യങ്ങൾ കെട്ടിപടുക്കാൻ ഉപയുക്തമായ ഒരു സാധനയാക്കി മാറ്റാൻ ഞാൻ ശ്രമിക്കണം. മാനു,ിക മൂല്യങ്ഹൽ അറ്റുപോകുന്ന വൈരുദ്ധ്യങ്ങലുടെ ഈ കാലഘട്ടത്തിൽ സാക്ഷ്യജീവിതം നയിക്കാനുല്ള മഹത് വിളിയാണ് നമുക്കുള്ളത്... അതിനായി ചിന്തിക്കാം..... ഉൾക്കൊള്ളാം...... ആയി തീരാം...... സാക്ഷ്യമേകാം......

–

സിജോ മേനാച്ചേരി

കാമുകി

ഞാൻ അവളുടെ പക്കൽനിന്നും ഒളിച്ചോടിവരികയാണ്.നരച്ചതാടിക്കാരൻ പറഞ്ഞു- നീ എന്തിനാണ് ഒളിച്ചോടുന്നത്എന്തൊക്കെയായാലും നീ അവളെ സ്വീകരിക്കേവനല്ലേ?ഇല്ല എനിക്കവളെ പേടിയാണ്...യുവാവ് പറഞ്ഞു "നിനക്ക് സ്വതന്ത്ര്യമു് നിന്റെ ഇഷ്ടത്തിനെതിരായി ഒന്നും ചെയ്യേതില്ല."

"ചേട്ടനെന്തിനാ പേടിക്കണേ ചേട്ടന്റെ അപ്പച്ചനോട്പറഞ്ഞാൽ പോരേ? എന്ന് ഒരു കുട്ടി വിളിച്ചുചോദിച്ചു.

നാളുകൾ കൊഴിഞ്ഞു. ഒരിക്കൽ സാമൂഹ്യ എന്നോടുപറഞ്ഞു, നീ നഗ്നനാണ്.

എനിക്കതാണിഷ്ടം എന്നു ഞാനും

സൊസൈറ്റി ലേഡി ബഹളം വച്ചു.

കുറച്ചുപേർ ചേർന്ന് എന്റെ അര മറച്ചു.... അങ്ങനെ ഞാൻ ആദ്യത്തെ തെറിപഠിച്ചു.

അസ്വസ്ഥതയുമായി ഞാൻ ഇണചേർന്നു. എനിക്കു കുട്ടികളുായി ഒന്നാമൻ-സ്വാർത്ഥൻ, രാമൻ-മാന്യൻ, മൂന്നാമൻ-അഹങ്കാരി.

അവരെല്ലാം എനിക്കു പുത്തനുടുപ്പുകൾ സമ്മാനിച്ചു. അവർ എനിക്കുമീതെ വളർന്നു. എന്റെ ഭാരം ഏറിവന്നു. എന്റെ മക്കൾ മൂലം ഞാൻ നഷ്ടപരിഹാരങ്ങൾ ചെയ്യേിവന്നു. ഒടുവിൽ ഞാനവരെ ഉപേക്ഷിക്കാൻ തീരുമാനിച്ചു. ഇതറിഞ്ഞ അവർ എന്റെ ശരീരത്തിന്റെ ഓരോ ഭാഗങ്ങൾ കടിച്ചുമുറിക്കാൻ തുടങ്ങി. എന്റെ രക്തം വാർന്നുപോയി. എന്തു ചെയ്യണമെന്നറിയാത്തവനായി ഞാൻ. ഒടുവിൽ ആരുടെ അടുത്തുനിന്ന്

ഒളിച്ചോടിയോ അവളെ ഞാനോർത്തു. അവൾ എന്റെ സ്വപ്നങ്ങളിൽ കൂടുകൂട്ടി. അതെനിക്കാശ്വാസം തന്നു. എന്റെ സ്വപ്നങ്ങൾ യാഥാർത്ഥ്യമാക്കാൻ എന്റെ വാഹനത്തിൽ ഞാൻ പാഞ്ഞു. ഞാൻ അവളെ മുഖാമുഖം കു. അവൾ കൂടുതൽ സുന്ദരിയായിരിക്കുന്നു. തികച്ചും അവൾ യൗവനയുക്തയുമായിരുന്നു. അവളുടെ മുഖം വ്രീളയാൽ ചുമക്കുന്നതും അവളിൽ ഒരാന്തൽ ഉാകുന്നതും ഞാൻ പ്രതീക്ഷിച്ചു. അവൾ പറഞ്ഞു, പതിനെട്ട് വർഷം ഞാൻ നിന്നെ കാത്തിരുന്നു ഓരോ നിമിഷവും നീ എന്നിൽ നിന്ന് വഴുതി പോയി. നിനക്കുവേി ഇമകൾ പൂട്ടാതെ ഞാൻ ദാഹിച്ചു. ഇപ്പോൾ നീ എനിക്കുവേി ദാഹിക്കുന്നു. നിന്റെ സമയം ഇനിയും വന്നിട്ടില്ല, ഇനിയും യാത്ര അവശേഷിക്കുന്നു.

ഇത്രക്രൂരമോ പ്രണയം?.....

എങ്കിലും അവൾ എന്നെ ഒരു കെട്ടിടത്തിന്റെ ചാരെ കൊത്തിച്ചു. ഞാനവിടേക്ക് കയറിചെന്നു. അവിടെ തന്റെ ഉണ്ണിയെ ലോകർക്കായി നീട്ടുന്ന ഒരമ്മയുടെ പിറന്നാൾ ഘോഷിക്കുന്നു. ഹോ! പിറന്ന ദിനം പെരുന്നാളാക്കിയവൾ. ഞാൻ, ജനിച്ച ദിനം നശിച്ചദിനമാക്കിയവൻ. എന്നെ പ്രതിക്ഷിച്ചിരുന്നവൾ പോലും കൈവിട്ടിരിക്കുന്നു. ഒരു കൊച്ചുപെൺകുട്ടി ഓടിവന്നു. അപ്പോഴാണ് ഞാൻ ആ കെട്ടിടത്തിന്റെ ബോർഡ്ശ്രദ്ധിച്ചത് അനാഥാലയം.

സ്വാഭാവികമായകാരണങ്ങളാൽ അനാഥരു്, മറ്റുള്ളവരാൽ അനാഥരാക്കപ്പെടുന്നവരു്, സ്വയം അനാഥരാകുന്നവരു്. അങ്ങനെ ഞാനും ഒരനാഥനാണ്. അവൾ എന്റെ കൈവെള്ളയിൽ ഒരു വളച്ചില്ലെടുത്തുടച്ചു. ര് മുഴുത്ത വളപ്പെട്ടുകൾ, അവൾ ചിരിച്ചുല്ലസിച്ചു. അങ്കിളിനെ രാള് നല്ലോണം സ്നേഹിക്കുന്നു്.ഹായ് ആയ്! അവൾക്കെന്തങ്കിലും നല്കണമെന്ന് ഞാനാശിച്ചു. ഒന്നും ഉായില്ല. അപ്പോഴും എന്റെ മക്കൾ എന്നെ തിരയുന്നുായിരുന്നു. ഞാൻ അവൾക്ക ഒത്തിരിനാളെത്തിയ ഒരു പുഞ്ചിരി സമ്മാനിച്ചു പിരിഞ്ഞു. ഞാൻ എന്റെ വാഹനത്തിൽ ആ രുപേർക്കായി യാത്ര തുടർന്നു. ഇടക്കെപ്പോഴോ ഇരുകൈയ്യും നീട്ടി എന്റെ സ്വപ്ന കാമുകി എന്നെ സ്വീകരിച്ചുകൊുപോയി.

സിജോ ജോർജ്ജ്.

രു കവിതകൾ

വീും മഴ

മഴയൊരു പുഴയായ്
പുഴയൊരു നനവായ്
നനവൊരു കുളിരായ്
കുളിരൊരു നിനവായ്
നിനവൊരു അലയായ്
അലയൊരു വരമായ്
വരമൊരു ഉയിരായ്

ചിന്ത

താരം നോക്കി
കണ്ണുകൾ ചിമ്മി
കണ്ണുകളെന്നിൽ
മിന്നിയുണർന്നു
മിന്നലിതെന്നിൽ
ഉള്ളിലുയർന്നു
ചിന്തയിതെന്നിൽ
ഉന്മയുണർത്തി.

ജൂബി തോമസ്സ്

പ്രതീകരണശേഷി നഷ്ടപ്പെടുന്ന യുവത്വം.

അഗ്നിയില്ലാത്ത യുവത്വം അനുഭവമില്ലാത്ത വാർദ്ധക്യത്താൽ അനുഗമിക്കപ്പെടും - കോൾട്ടൻ

വന്ദ്യരായ ഗുരുഭൂതരേ, സ്നേഹമുള്ള സഹോദരങ്ങളെ, യുവത്വം - ആശ്രയത്വത്തിൽനിന്നി സ്വാശ്രയത്വത്തിലേക്കുള്ള തീർത്ഥാടനം. ചൈതന്യം തുളുമ്പുന്ന കർമ്മോത്സുകതയുടെ കാലം.

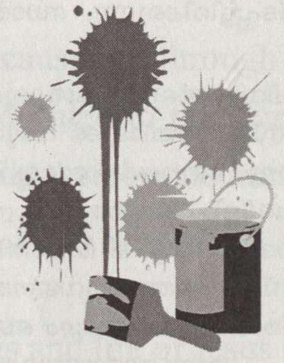

വ്യക്തി വികാസത്തിലേക്കും സാമൂഹിക വളർച്ചയിലേക്കും പരിണാമം കുറിക്കുന്ന ദിശാബോധത്തിന്റെ നല്ക്കവല. ഊർജ്ജസ്വലമായി ജീവിതഭൂവിൽ സ്വപ്നങ്ങൾ നെയ്തൊരുക്കി മുന്നേറുന്ന പ്രവർത്തന തിരത്തള്ളലിന്റെ പ്രായം. യുവത്വത്തിന്റെ അറിവിൽ നിറച്ചെടുത്ത ദർശനങ്ങളും. അനുഭവങ്ങളിൽ ചാലിച്ചടുത്ത ബോധ്യങ്ങളും സമൂഹമനസാക്ഷിയുടെ അടിസ്ഥാനശിലകളാകുമ്പോൾ ഒരു തലമുറയുടെ തന്നെ വിധാതാക്കളാവുകയാണ് യുവതീയുവാക്കൾ. യുവചൈതന്യ സ്പന്ദനങ്ങളാണ് സമൂഹത്തിന്റെ ഭാവി ഭാഗധേയം നിർണ്ണയിക്കുന്നത്.സാമൂഹിക പരിക്രമണത്തിന് ദിശാബോധം നല്കി ജാവിതതാളുകൾക്ക് ശക്തിയും സ്വാധീലവും. ചൂപലകയുമായി നിലകൊള്ളുന്നത് യുവ മനോഭാവങ്ങളാണ്. മനുഷ്യം സർഗ്ഗാത്മകനും കാല്പനികനും കർമ്മകുശലനുമൊക്കെയായി ചരിക്കുന്ന പ്രായം. സോക്രട്ടീസും ബുദ്ധനും ഐൻസ്റ്റീനും സീ. വീ. രാമനും ടോൾസ്റ്റോയിയും ടാഗോറും അങ്ങനെ എത്രയോ യുവസഹസ്രങ്ങളിൽ യുവത്വം സർഗ്ഗാത്മകമായിപൂത്തുലഞ്ഞു. അതെ,സ്വാതന്ത്രബോധവും അന്വേഷണാത്മകതയും സർഗ്ഗാത്മകതയും കൈമുതലായുള്ള യുവജനത ഏതൊരു നാടിന്റേയും ഏറ്റവും വലിയ സമ്പത്താണ്.

എന്നാൽ മാനവരാശിയുടെ വസന്തമെന്ന് വാഴ്ത്തപ്പെടുന്ന, ജൈവമനശക്തിയുടെ ഉജ്ജ്വലങ്ങളായ റിസർവോയറുകളെന്ന് പ്രകീർത്തിയക്കപ്പെടുന്ന, അനീതിക്കും തിന്മക്കും ഹിംസക്കുമെതിരെ ചടുലമായും തീവ്രമായും പ്രതീകരിക്കാനുള്ള ഓജസ്സും തേജസ്സും തനിമയായുള്ള യുവജന, ഇന്നു പ്രതീകരണശേഷി നഷ്ടപ്പെട്ട് നിസ്സംഗതയുടേയും മരവിപ്പിന്റേയും പ്രതിനിധികളായി മാറിക്കൊിരിക്കുന്നതിന് കാരണമെന്ത്? രാജ്യത്തിന്റെ ഭാവിവാഗ്ദാനങ്ങളായ യുവജനത പ്രതീകരണശേഷി ഇല്ലാതായി നിഷ്ക്രിയത്വത്തിലേക്ക് വഴുതിവീഴുന്നുങ്കിൽ അതിന്റെ കാരണങ്ങൾ ചികഞ്ഞ് പരിശ്രമിക്കേതും പരിഹാരമാർഗ്ഗങ്ങൾ കത്തേതും കാലഘട്ടത്തിന്റെ ആവശ്യകതയാണ്.

രാജ്യത്തിന്റെ നല്ലഭാവിക്കായി സ്വപ്നങ്ങൾ നെയ്ത് സ്വന്തം അദ്ധ്വാനഫലങ്ങൾ കാഴ്ചവെക്കേയുവജനത, വികസനത്തിന്റെ ആണിക്കല്ലുതകർക്കുന്ന സംഗതികൾ ചുറ്റിലും അരങ്ങേറിയിട്ടും മൗനം ദീക്ഷിക്കുന്നതെന്തേ? ദിശാബോധം നഷ്ടപ്പെട്ട രാഷ്ട്രീയ കക്ഷികൾ അഴിമതിയും സ്വജനപക്ഷപാതവും കുടുംബവാഴ്ചയുമായി നാടിനെ തച്ചുതകർക്കുമ്പോൾ, പ്ലാച്ചിമടയും എൻഡോസൾഫാൻമരണങ്ങളും, കരിമണൽഖനനവും പണാധിപത്യത്തിന്റെദീപസ്തംപങ്ങളാകുമ്പോൾ ഉദ്യോഗവൃന്ദം കൈക്കൂലിയുടെ കൂത്തരങ്ങുകളായി പരിണമിക്കുമ്പോൾ പോലീസ് സേനയുടെ അനാസ്ഥയും നിരുത്തരവാദിത്തവും ക്രമസമാധാനപാലനത്തിൽ തകിടം മറിച്ചിലുകളുുക്കുമ്പോൾ ശക്തമായി പ്രതീകരിക്കേ യുവതലമുറ കണ്ണും കാതും അടച്ചുകളയുന്നതെന്തേ?

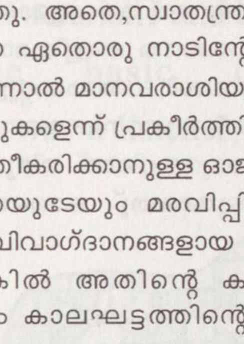

വിപണിതന്ത്രത്തിന്റെ ഊരാക്കുടുക്കിൽപ്പെട്ട്, നാട് കമ്പോളവൽകൃതമാവുന്നു. വ്യക്തികൾ ചരക്കുകളായി തരംതാഴ്ത്തപ്പെടുന്നു. സംസ്കാരത്തിന്റെ ഉന്നതിയിലെത്തിയെന്നഭിമാനിക്കുന്നകേരളത്തിൽ സ്ത്രീപീഢനങ്ങളും പെൺവാണിഭങ്ങളും തുടർക്കഥയാകുന്നു. നൈതിക തകർച്ചയുടെ നെല്ലിപ്പടിയിൽ നാടെത്തിനിന്നിട്ടും ധാർമ്മികരോഷം പ്ഉണർന്നുപ്രവർത്തിക്കേ യുവജനത, നിഷ്ക്രിയരായി, വിശ്രമവിനോദാഭാസങ്ങളിൽ മുഴുകി അദർമ്മണ്യതയുടെ അതിശാപങ്ങളായി മാറുന്നതിന് കാരണമെന്ത്? ആധുനികയുവത്വങ്ങളെ തുരങ്കം വയ്ക്കുന്ന ഏറ്റവും വലിയ അസ്തിത്വപ്രശ്നം, പ്രതീകരണശേഷി നഷ്ടപ്പെടുന്നതിന്റെ അടിസ്ഥാന ഘടകം സ്വന്തം ആത്മാവിലേക്ക് ഉൾവലിയുന്നു എന്നതാണ് psychological numbenessയു അഥവാ മാനസികമരവിപ്പ്. ബാഹ്യകാര്യങ്ങളും സമൂഹസംബന്ധിയായ ശുശ്രൂഷകളും വെടിഞ്ഞ് സ്വന്തം കാര്യങ്ങളിലേക്ക് ഉൾവലിയുന്ന യുവത്വത്തെയാണ് ഇന്നുകാണാനാവുക. അപരന്റെ ദു:ഖങ്ങളും കണ്ണീരും കാണാനാവാത്തവിധം സ്വന്തം ലാവണ്യങ്ങളിലേക്ക് പിന്തിരിയുന്നവരായി

യുവതീയുവാക്കൾ മാറിയിരിക്കുന്നു. സ്വകാര്യമാത്ര തല്പരത, നിസെഗത, തുടങ്ങിയ തമോമൂല്യങ്ങളുടെ ശക്തമായ സ്വാധീനത്തിൽപ്പെട്ട് എല്ലാറ്റിനേയും സങ്കുചിതമായിക്കാണാനുള്ള മനോഘടന യുവജനങ്ങളിൽ രൂപപ്പെട്ടുവരുന്നു. പൊതുസമൂഹം പൊതുവായ നന്മ എന്നീ ആശയങ്ങൾ അന്യം നിന്നിരിക്കുന്നു. നിസ്വരും നിസ്സഹായരും നിന്ദിതരും നിരാലംബരുമായവരുടെ വളർച്ചയേയും മോചനത്തേയും സംബന്ധിച്ച അജ നഷ്ടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. സ്വാർത്ഥത എന്ന തമോമൂല്യം അത്രക് യുവജനതയെ കീഴ്പ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു.

ടെലിവിഷൻസെറ്റുകൾക്കുമുന്നിലും ഇന്റർനെറ്റ് കഫേകളിലും ഏറേനേരം ചെലവഴിക്കുകയും ക്ലബ് സംസ്കാരത്തിലേക്ക് വഴുതിവീഴുകയും ചെയ്യുന്ന യുവജനത സ്മൂഹികയാഥാർത്ഥ്യങ്ങളെ കുറിച്ച് പല പ്പോഴും ബോധവാന്മാരല്ല ഞങ്ങൾക്കുവിശക്കുന്നു, കഴിക്കാൻബ്രഡ്തരൂ എന്നു കൊട്ടാരമുറ്റത്തു നിന്ന് നിലവിളിച്ച ജനതയോട്, ബ്രഡ്ഡിനുവേിവാശിപ്പിടിക്കുന്നതെന്തിന് പകരമാം കേക്ക് കഴിച്ചുകൂടെ എന്നു ചോദിച്ച ബ്രിട്ടീഷ് രാജ്ഞിയെപ്പോലെ ചുറ്റിലും നടക്കുന്ന യാഥാർത്ഥ്യങ്ങളെക്കുറിച്ച് പലപ്പോഴും അജ്ഞ രാണ് ഇന്നത്തെ യുവജനത. ഈമാനസിക മരവിപ്പിനു പരിഹാരമില്ലേ? രോഗം ബാധിച്ചോരവയവം മുറിട്ടു മാര്രാം പക്ഷേ രോഗം ബാധിച്ചത് പാവം മനസ്സിനെങ്കിലൊ?

അന്യതാബോധവും ശൂന്യതാബോധവും വെടിഞ്ഞ് സമൂഹത്തെമെച്ചപ്പെടുത്തുന്ന ആത്മസമ ർപ്പണവും ഈശ്വരചിന്തയും യുക്തിയിലതിഷ്ടിതമായ ലോകവീക്ഷണവും യുവജനതയിൽവളർത്തിയെടു ക്കേതു്. ഈയത്നത്തിൽ സമൂഹത്തിന് നിർവഹിക്കാനുള്ള പങ്ക് വളരേ വലുതാണ്. യുവത്വത്തിന്റെ അസ്ഥിരതയും കർമ്മകുശലതയുടെ തീവ്രതയും സംവിധാനങ്ങളുടെ മുന്നിൽ ചോദ്യശരങ്ങളുയർത്തു ബോൾ യുവത്വത്തെ മുക്കറയിട്ട് പാരമ്പര്യത്തിന്റെ തൊഴുത്തിൽ കെട്ടിയിടാൻ ശ്രമിക്കുന്നത് മൗഢ്യമാണ്. ബോധ്യങ്ങളില്ലാതെ കപട സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ അഴുക്കുചാലുകളിലിഴയുമ്പോഴും യുവത്വത്തെ തരളിതമായ മാതൃവാത്സല്യത്തിന്റെ ആർദ്രതയോടെ സ്നേഹിച്ച് സ്നേഹിച്ച് വൈഢൂര്യമാക്കുമ്പോൾ പത്തരമാറ്റുള്ള തങ്കമായി സമൂഹത്തിൽ പ്രഭവിതറും. രാഷ്ട്രിയക്കാരുടെ കയ്യിലെ ചട്ടുകങ്ങളായും തീവ്രവാദസംഘടനക ളുടെ കെണിയിൽപെട്ട ചാവേർപ്പടകളായും മാറുന്ന യുവത്വത്തിന്റെ ചോതനകളെ അടുത്തറിഞ്ഞ് തിരുത്തി യെടുക്കേത് നവയുഗപ്രവാചകർ ഒരു വലിയ വെല്ലുവിളിയായിത്തന്നെ ഏറ്റെടുക്കേതു്. കാരണം അത് ഈ കാലഘട്ടത്തിന്റെ ഏറ്റവും വലിയ ആവശ്യകതയാണ്.

യുവജനങ്ങളേ, പലപ്പോഴും നമ്മുടെയൊക്കെ കർണ്ണപുടങ്ങളെ തഴു കിയിട്ടുള്ള ഒരു പഴമൊഴി ഇവിടെ ഉദ്ധരിക്കട്ടെ.

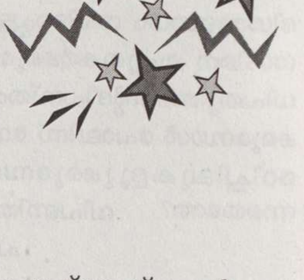

അവർ ആദ്യം യഹൂദനെ തേടിവന്നു. ഞാൻ പ്രതീകരിച്ചില്ല.
കാരണം ഞാൻ ഒരു യഹൂദനല്ലല്ലോ. പിന്നീടവർ ക്രിസ്ത്യാനിയെ തേടി വന്നു,
ഞാൻ നിശബ്ദനായിരുന്നു. കാരണം ഞാൻ ഒരു ക്രിസ്ത്യാനിയല്ലല്ലോ.
ശേഷം അവർ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകാരനെതേടിവന്നു. ഞാൻ അനങ്ങിയില്ല.
കാരണം ഞാൻ ഒരു കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകാരനല്ലല്ലോ.
അവസാനമവർ എന്നെത്തേടിവന്നു, അന്നേരം എനിക്കുവേി ശബ്ദമു യർത്താൻ
ആരും അവശേഷിച്ചിരുന്നില്ല.

സമൂഹമനസാക്ഷിയുടെ നേരെ കണ്ണും കാതും കൊട്ടിയടച്ച്, സാമുഹികപ്രതിബദ്ധത നഷ്ടപ്പെട്ട് പ്രതീകര ണശേഷി നശിച്ച് നിസംഗതയുടെ ലോകത്തിലേക്ക് ചടഞ്ഞുകൂടുമ്പോൾ ഓർക്കുക നാളെ നിങ്ങളിൽ ശബ്ദമുയർത്താൻ ആരും ശേഷിച്ചന്നുവരില്ല. അതിനാൽ, ഹൃദയത്തിൽ അഗ്നിയും കാലുകളിൽ ചിറകു കളും കൈകളിൽ ഒലിവും അധരങ്ങളിൽ സമാധാനമന്ത്രവും സിരകളിൽ സാഹോദരസത്തയുമുള്ള ഒരു കുതിപ്പിനു തുടക്കം കുറിക്കൂ... മരവിക്കുന്ന മനസാക്ഷിക്കും മരുക്കുന്ന മനുഷ്യത്വങ്ങൾക്കും മറുമരുന്നാ യി, സമൂഹരക്ഷാർത്ഥം ഒരു നവ മാരത്തോണായി ആത്മാർപ്പണം ചെയ്യുന്ന അഭിനവ ഫീഡിപ്പിഡസുമാ രുടെ അനിവാര്യതയിലാണ് സമകാലിക സമൂഹമെങ്കിൽ മറ്റോരു ഫീഡിപ്പിഡസ്സാകാൻ നിങ്ങൾക്കുകഴിയ ണം.

അഗ്നിയില്ലാത്ത യുവത്വം അനുഭവമില്ലാത്ത വാർദ്ധക്യത്താൽ അനുഗമിക്കപ്പെടും. നന്ദി

റിജോ പോൾ

JESUS CHRIST THE GREAT LEADER

"Great Leader" yes, the great leader, the world has ever seen, the leader in the person of Jesus Christ.

For church leaders Jesus' model is even more compelling because it is through the church that the message of God's love and abiding presence is revealed to thee larger community, profoundly shaped and influenced by its leaders, who did their best to imitate the person of Christ himself. What differentiates Jesus as a leader, is his all abiding and foundational belief in God's love.

The leadership model which can be drawn from the teachings and life of Jesus is a rich source for personal reflection and inspiration. While each leader is unique and carries out his or her responsibilities in ways that reflect personality, training and culture the basic characteristic and behaviour which are revealed in the Jesus model, are applicable to all.

The basic qualities of good leader are seen in Jesus;

He was a listener; he was patiently attending to people's stories, hearing the pain, the hopes and the joy of life.

He was responsive in a loving way to what he heard, from his beatitude itself we find Jesus as a creature of vision.

Jesus was authentic .... himself to be known for who he was. He was not reluctant to share his fears with the apostles and ask for their support.

Jesus was compassionate; being with people, sharing their feelings and responding to their pain.

Jesus was forgiving; freely taking away people's burdens and helping them to set new direction in their lives.

Jesus was straightforward; being direct and not dependent on rules and procedures to solve problems.

Jesus was generative; continually focused on others rather on oneself.

Jesus was inclusive; wanting all to enter in to the fullness of life. He never any little one to be lost, so he send his disciples telling, "Go therefore make disciples of all nations."

Jesus was empowering; giving over to others the responsibility and power to extend God's kingdom.

Jesus was a person of integrity; doing what he believed wads the right thinking regardless of the consequences. Jesus was a man of integrity who was authentic generative compassionate, forgiving and straightforward. As a minister he listened to people responded to what he heard, created and communicated a vision included all in his community, and empowered people and communities to implement that vision. A Christian leader is a person of integrity, who is generative, compassionate and who communicates hope and joy.

The Christian leader listens to people creates a vision with those people, responds to the needs of the Christian community, especially the alienated and marginalized, works collaboratively with others in responding to those needs expands the concept of ministry, and supports the gifts and ministries of the laity and those influence their values

So let us try to imitate the leadership of Jesus who, was always listening, forgiving, authentic, generous, compassionate, humble and meek of heart, so, let us follow him.

Jijo Aluparampil

FAITH

Faith is like love. It cannot be forced.
Faith is a gift but you can ask for it.
Faith is a higher faculty than reason.
Faith is believing where we cannot prove.
Faith will lead you where you cannot walk
Faith can put a candle in the darkest night.
Faith will lead you where you does not wish, hope, or desire – faith receives
Faith is not a thing which one loses, we simply cease to shape our
lives by it.

Alex

St. THERESE
Varghese

കാലൻ കാലു മാറി

(രംഗത്ത് വെളിച്ചം തെളിയുമ്പോൾ മുഴുകുടിയനായ തോമാ ചേട്ടൻ പാട്ടും പാടി കടന്നു വരുന്നു.)

തോമാ പാമ്പുകൾക്കു മാളമുണ്ട്. പറവകൾക്കാകാശമുണ്ട് തോമാ ചേട്ടന് തല ചായ്ക്കാൻ മന്നിലിടമില്ല ഓ... (കൂകുന്നു) (വീടിന്റെ അടുത്തെത്തി കഴിയുമ്പോൾ) എടീ തെയ്യാമ്മേ എടി വാതതിൽ തുറുറക്കാൻ നിന്നോടല്ലേടി പറഞ്ഞത്. എടി ഇതു ഞാനാ പാലത്തുങ്കൽ തോമാ വയസ് 43.

തെയ്യാ എഎന്റെ ദൈവമേ ഇതിയാൻ ഇന്നു കുടിച്ചാണല്ലോ വന്നിരിക്കുന്നത്. ഇതിയാനെ കെട്ടിയ അന്നു തൊടങ്ങിയ കണ്ടപ്പാടാ ഇതെന്താണോ ദൈവമെ തീരുന്നത്.

തോമാ എന്റെ പൊന്നു തെയ്യാ, നീയൊന്നു ചൂടാകാതിരി ഞാനൊന്നു പയട്ടെ.. ഞാൻ രാവിലെ ഇവിടെ നിന്ന് പോയി ഇറച്ചിക്കടയിൽ ചെന്ന് ഇറച്ചി വിൽക്കാൻ തുടഹ്ങും അവിടെ ചെന്ന് പൈസയുടെ പേരിൽ എല്ലാം ഞാൻ ശണ്ഠ കൂടും. കുറച്ച് പേര് മാന്യന്മാര് അവര് ഉള്ളത് ഉള്ളതു പോലെ തരും. മറ്റവർ എന്നെ പര്റിക്കും. എന്റെ ആ വിഷമം എല്ലാം തീർത്ത് മനസ്സമാധാനത്തോടെ കിടന്നുറങ്ങമെന്നു വച്ചാ ഒരു സ്വല്പം കുടിച്ചത്.

തെയ്യാ ദേ, ഇങ്ങേര് പറയുന്നത് വേറെ ആർക്കും വിഷമം ഇല്ലെന്നാണോ... എന്റെ ദൈവമേ, ഞാനെന്റെ വിഷമം ആരോട് പറയും...

തോമാ എന്റെ പൊന്നു തെയ്യാ നീയൊന്നു ചുമ്മാതിരി, ദൈവത്തെ വിളിച്ച് ആ നല്ല മനുഷ്യനെ ചുമ്മാ ശല്യം ചെയ്യരുത്. പുള്ളിക്കാരൻ ഇപ്പോൾ ഉറങ്ങുന്ന സമയമാ.. വേണമെങ്കൽ നിൻരെ വിഷമത്തിനു കൂടെ ഞാൻ നാളെ അല്പം കൂടുതൽ കഴിച്ചോളാമേ....

തെയ്യാ ദേ എനിക്കു ചൊറിഞ്ഞു കേറുന്നുണ്ട് കുടിച്ചു ലക്കില്ലാതെ കയറി വന്നിട്ട് വേദം പറയുന്നു. വല്ലോം തിന്നിട്ട് അങ്ങോട്ടെങ്ങാണം മലക്കാൻ നോക്ക്.

തോമാ അതാ ഒരു കണക്കിന് പറഞ്ഞാൽ ശരി. അപ്പോൾ ഇന്നത്തെ അസംബ്ലി ഡിസ്പേഴ്സ്...

(തോമാ പഴയ പാട്ടു പാടി തെയ്യാമ്മക്കൊപ്പം അകത്തേയ്ക്കു പോകുന്നു)

തോമാ തെയ്യാമ്മേ... ഞാനിന്ന് കാലിച്ചന്ത വരെ ഒന്നു പോകുവാ, നല്ല ഉരുവിനെ വല്ലതും കിട്ടുവാണെഹ്കിൽ അതിനെ മേടിച്ചു കൊണ്ടുവരാം..

തെയ്യാ ആ... പിന്നെ ഒരു കാര്യം ഇന്നെങ്ങാനും കുടിച്ചിട്ടു വന്നാലുണ്ടല്ലോ ഞാൻ പടിക്കകത്ത് കേറ്റില്ല... പറഞ്ഞേക്കാം...

തോമാ എന്റെ തെയ്യാ നിനക്കെന്നെ വിശ്വാസമില്ലേ. ഇന്നു ഞാൻ കുടിക്കില്ല നിന്റെ അപ്പനാണേൽ സത്യം

തെയ്യാ (ചൂടാകുന്നു) ദേ മനുഷ്യനെ എന്റെ അപ്പന് വിളിച്ചാലുണ്ടല്ലോ...

തോമാ അല്ലേൽ വേണ്ട. ഞാനിന്ന് പിടിക്കുന്ന ഉരുവാണേൽ സത്യം ഞാനിന്ന് കുടിക്കില്ല.

തെയ്യാ അങ്ങനെ നല്ല ഭാഷയിൽ വല്ലോ൦ പറ എന്റെ തോമാച്ചേട്ടാ....

(തോമാ ചോട്ടൻ പോകുന്നു. കുറച്ചകലെ ആരോ നടക്കുന്നു. അയാൾ പരിചയക്കാരനെപ്പോലെ വിളിക്കുന്നു.)

തോമാ എടാ രാഘവാ........... രാഘവാ..........

രാഘ എന്താ (തിരിഞ്ഞു നോക്കുന്നു) ങാ തോമാ ചേട്ടനായിരുന്നോ എന്തുണ്ട് വിശേഷം സുഖം തന്നെയാണല്ലോ അല്ലേ... ങ... പിന്നെ തോമാ ചേട്ടാ അടുത്തയാഴ്ച എനിക്ക് രണ്ടുകിലെ പോത്തിറച്ചി വേണം.

തോമാ എടാ രാഘവാ നീ കഴിഞ്ഞ ആഴ്ചത്തെ പൈസ തന്നോടാ

രാഘ അതു പിന്നെ തോമാ ചേട്ടാ നമ്മള് മനുഷ്യരല്ലേ മറവി ഇല്ലേ ഞാൻ മറന്നു പോയി.

രാഘ അപ്പോ അതും തന്നില്ല അല്ലേ (ഊറിയ ചിരി പാസാക്കുന്നു) അതൊക്കെ പോട്ടെ തോമാ ചേട്ടാ എന്റെ പാർട്ടി അധികാരത്തിൽ വരട്ടെ അപ്പം ാണാം കളി തോമാ ചേട്ടന് ഞാൻ എത്ര പൈസ തരാനുണ്ടോ.. അതിന്റെ എല്ലാം നാലിരട്ടി ഞാൻ തരും അതും പോരാഞ്ഞിട്ട് ഞാൻ ഗവൺമെന്റിൽ നിന്ന് എല്ലാ ആനുകൂല്യവും ഞാൻ തോമാ ചേട്ടന് മേടിച്ചു തരും എന്താ പോരെ....

തോമ അതിനു നിന്റെ പാർട്ടി അധികാരത്തിൽ വന്നിട്ടു വേണ്ടെ...

രാഘ തോമാ ചേട്ടാ (നീട്ടി വിളിക്കുന്നു) എന്റെ ചങ്കിൽ കുത്തുന്ന വർത്തമാനം പറയരുത് കരയുന്നു. എനിക്കാണേൽ ഇപ്പോൾ തന്നെ രണ്ട് അറ്റാക്ക് കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്ന സമയമാണ്. അടുത്തത് തോമാ ചേട്ടന്റെ വാക്കു കൊണ്ടു വേണോ...

തോമാ (ആശ്വസിപ്പിക്കുന്നു) സാരമില്ലടാ... നീ എന്റെ പൈസ ഉടനെ തരണ്ട നിന്റെ പാർട്ടി അധികാരത്തിൽ വന്നിട്ടു തന്നാൽ മതി. ഞാൻ ഏതായാലും ഉപേക്ഷിച്ചതാ. ഇപ്പോൾ ചെറിയൊരു പ്രതീക്ഷ വയ്ക്കാമല്ലോ.....

(അപ്പോൾ യമലോകത്ത് നിന്ന് കാലൻ വരുന്നു. അവരുടെ അടുത്തെത്തി രാഘവനെ വിളിക്കുന്നു.)

കാലൻ എടാ രാഘവാ.... രാഘവാ.....

(രണ്ടു പേരും ഞെട്ടിത്തിരിയുന്നു.)

തോമാ നിങ്ങളാരാ എവിടുന്നാ

കാലൻ ഞാൻ യമലോകത്തു നിന്ന്

തോമാ ദൈവമെ കാലനോ അതും യമലോകത്തുനിന്ന് എടാ രാഘവാ നോക്കി

ിൽക്കാതെ കാലനെ സ്വീകരിക്കെടാ നീ പോയി ഒരു ഗ്ലാസ് ചായ വാങ്ങിക്കൊണ്ടു വാ..

ഞാൻ ഇവിടെ അല്പം വർത്തമാനം പറയട്ടെ.

(രാഘവൻ പോയി കടന്നു വരുന്നു.)

രാഘവാ കാലേട്ടാ നല്ല സ്ട്രോംഗ് ചായയാ ഇത്രയും നല്ല ചായ യമലോകത്ത് കിട്ടു

മോ.

കാലൻ യമലോകത്ത് എല്ലാം കിട്ടും.

തോമാ അല്ല യമലോകത്തു നിന്നു വന്നതിന്റെ ഉദ്ദേസ്യം പറഞ്ഞാൽ അടുത്ത പരി

പാടിക്ക് നീങ്ങാമായിരുന്നു.

(കാലൻ ചിരിക്കുന്നു.... എന്നിട്ട് രാഘവന്റെ നേരെ ചൂണ്ടിക്കൊണ്ട്) ഞാൻ ഇവനെ

കൊണ്ടു പോകാൻ വന്നതാണ്.

രാഘ കാലേട്ടാ ഒന്നുമില്ലെങ്കിലുംനമ്മൾ തമ്മിൽ ഒരു ഗ്ലാസ് ചായയുടെ ബന്ധം

എങ്കിലും ഉണ്ടെന്ന് കരുതണം എന്നെ ദയവായി കൊണ്ട് പോകരുത്. എന്റെ പാർ

ട്ടി അധികാരത്തിൽ വരാൻ ഞാൻ നിരന്തരം പോരാടിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയാണ് അധികാര

ത്തിൽ വന്നാൽ എന്റെ സ്വപ്നങ്ങൾ എല്ലാം സങ്കപമാക്കും. കാലേട്ടനേം ഞാൻ സഹായി

ക്കാം. അതിനു മുമ്പ് എന്നെ കൊണ്ട് പോകാൻ ശ്രമിക്കരുത്. ഞാൻ വരില്ല..

(ഓടുന്നു... കാലനു പുറകെ)

കാലൻ ഇല്ല നിന്നെ ഞാൻ വിടില്ല. നിന്നെ വരിഞ്ഞു മുറുക്കി യമലോകത്ത് എത്തി

ക്കാനാണ് എന്നെ അയച്ചിരിക്കുന്നത്.

(കാലൻ പുറകെ ഓടാൻ തുടങ്ങുമ്പോൾ തോമാ ചേട്ടൻ പിടിച്ചു നിർത്തുന്നു)

തോമാ ഈ പോത്ത് നല്ല സാധനം അണല്ലോ.. ഇതിനെ വിൽക്കുന്നുണ്ടോ... എത്ര

വേണമെങ്കിലും തരാം അതും റെഡി പൈസ... ഞാൻ ഒരു പോത്തിനെ മേടിക്കാൻ ഇറ

ങ്ങിയതാണ് അപ്പോൾ വേറെ പോത്തിനു വേണ്ടി അലയണ്ടല്ലോ..

കാലൻ എന്ത് നീ നമ്മെ അധിക്ഷേപിക്കുന്നുവോ നിന്റെ യമലോകത്തു പോകുന്നതി

നുള്ള വാഹനമാണിത് ഹും നിന്നെ ഞാനിപ്പോൾ ശരിയാക്കും... അവനു പകരം വേണമെ

ങ്കിൽ നിന്നെ ഞാൻ കൊണ്ടു പോകും. അല്ലേൽ ഓടിക്കോ.....

തോമാ എന്റെ പൊന്നു കാലാ ഞാൻ പൊക്കോളാം.... (ഓടുന്നു)

കാലൻ എന്ത് എന്നെ പറ്റിച്ച് പോകാമെന്ന് അവൻ കരുതിയോ (കാലനു ഓടുന്നു)

(എല്ലാവരും പോയി കഴിയുമ്പോൾ കാലന്റെ പോത്ത് മാത്രം അവശേഷിക്കുന്നു. തോമാ ച്ചേട്ടൻ കുടിച്ച് കയറി വരുന്നു.)

തോമാ എന്റെ അമ്മേ... കാലന് ഈ പോത്തിനെ വേണ്ടായിരുന്നോ.. ഏതായാലും എന്റെ ഭാഗ്യമാ ആരും കൊണ്ടു പോകുന്നതിനു മുമ്പ് എനിക്കു തന്നെ ഇതിനെ കിട്ടി ല്ലോ... (ചിരിച്ചുകൊണ്ട്) ഓ... എന്റെ ഒരു ഭാഗ്യം നോക്കണെ... ഏതായാലും ഇപ്രാവശ്യം ഒരു നല്ല പൈസലാഭമുണ്ടാക്കാം...

(ഈ സമയം കാലൻ രാഘവനെ കൊണ്ടുവരുന്നു. വന്നപ്പോൾ പോത്ത് അവിടെ കാണാ നില്ല. അവിടെ എല്ലാം തിരയുന്നു. അവസാനം വിഷമത്തോടെ ഇരിക്കുന്നു.)

കാലൻ (കരഞ്ഞുകൊണ്ട്) ഞാനിനി എങ്ങനെ യമലോകത്ത് പോകും, എന്റെ പോത്തിനെ കൊണ്ടു പോയവന്റെ തലയിൽ ഇടിത്തീ വീഴും ഓ.... എന്റെ പോത്തെ....

തോമാ എന്റെ കാലേട്ടാ ഇമ്മാതിരി ഉപകാരം ചെയ്യുമെന്ന് ഞാൻ വിചാരിച്ചില്ല. ഉപ കാരം ഉപകാരം എന്നൊക്കെ പറഞ്ഞാൽ ശരിക്കും ഇതാണ് എന്റെ ലക്കല്ലായിരുന്നോ ഒരു നല്ല പൈസ തന്നെ ഇറച്ചിക്ക് കിട്ടി. ഞാൻ കാലേട്ടനും എടുത്തുവച്ചിട്ടുണ്ട്. 2 കിലോ...

കാലൻ (വിഷമത്തോടെ) എടാ മഹാ പാപി അപ്പോൾ നീയായിരുന്നു. എന്റെ പോത്തിനെ കൊണ്ടു പോയത്. എടാ ദുഷ്ടാ, വഞ്ചകാ ഇനി ഞാൻ എങ്ങനെ ഇവനെ യു○ം കൊണ്ട് യമലോകത്ത് പോകും എന്റെ വാഹനത്തെ ആണല്ലോടാ നിനക്ക് കൊല്ലാൻ കണ്ടത്.

(ഈ സമയം തോമാ അവിടുന്ന് ഓടി മറയുന്നു. രാഘവന് സന്തോമായി, വി○ഷമിച്ചിരി ക്കുന്ന കാലന്റെ അടുത്ത് ചെന്ന് പറയുന്നു.)

രാഘ കാലേട്ടാ.. കാലേട്ടൻ ഒന്നുകൊണ്ടും വിഷമിക്കണ്ട. ഏതായാലും യമലോകത്ത് പോകാൻ സാധിക്കില്ലല്ലോ. അതുകൊണ്ട് എന്റെ പാർട്ടിയിൽ ചേർന്നാൽ മതി ഞാൻ കാലനെ പോത്തടയാളത്തിൽ അടുത്ത് സ്ഥാനാർത്ഥിയായി മൽസരിപ്പിച്ച് വിജയിപ്പിക്കാം.

കാലൻ (സന്തോഷത്തോടെ) നേരാണോ... എന്റെ മോനെ രാഘവാ നീ ഇത്രയും വലിയ മനസ്സിൻരെ ഉടമയാണെന്ന് ഞാൻ വിചാരിച്ചില്ല.

രാഘ കാലേട്ടാ എന്നാൽ ഞങ്ങളുടെ പാർട്ടിക്ക് ജയ്‌വിളിച്ചോ.

ധീരാ ധീരാ നേതാവേ... ധീരതയോടെ ഭരിച്ചോളൂ.

ലക്ഷം ലക്ഷം പിന്നാലെ

(ഈ മുദ്രാവാക്യം വിളിച്ച് സ്റ്റേജിൽ രണ്ടു പ്രാവശ്യം കറങ്ങി തിരിച്ചു വരുന്നു)

സനീഷ് ചുഴനെയിൽ

ദൈവം

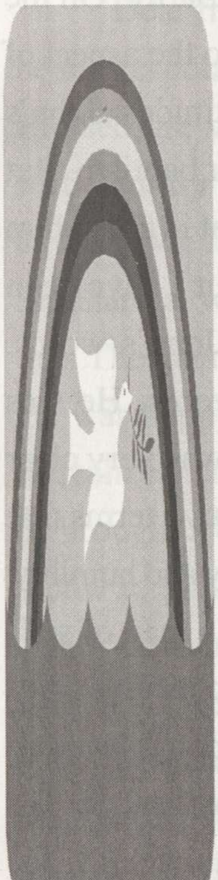

ശൂന്യതയിൽ നിന്നും ജന്മം എനിക്ക് ഏകി
ഇരുൾത്തടം മാറ്റി പ്രകാശമേകി
നൽകി നിൻ ജീവശ്വാസം
എന്തിനെന്നോ സൃഷ്ടികളാകാൻ

ആദമെന്നും ഹവ്വയെന്നും പേർ നൽകി
നൽകി നിൻ തൻ ഛായ
പെറ്റു പെരുകി കൂട്ടംകൂട്ടമായി
എന്തിനെന്നോ നിന്നെ സ്തുതിക്കാൻ

അധികാരം നിന്നിൽ നിന്നും ഏറ്റുവാങ്ങി
ഹിന്ദുവെന്നും, മുസ്ലീമെന്നും, ക്രിസ്ത്യനെന്നും
പേർ നൽകി ഭൂമിയെ പുഷ്പിക്കാൻ
മുഴുകി അധർമ്മങ്ങളിൽ

ഒടുവിൽ നിനക്ക് എതിരായി നീങ്ങി
സൃഷ്ടാവിനെ ഇല്ലാതാക്കാൻ
നിന്നിൽ നിന്നും അധികാരം പിടിച്ചു പറിക്കുവാൻ
ഹാ കഷ്ടം മൂഢന്മാർ
ദൈവം ആരെന്ന് ഇവർ അറിയുന്നു.

പ്രവീൺ പുത്തൻചിറക്കാരൻ

Why Don't You Reflect!!!

The other one is a hell or a threat, said the existential philosopher Sartre. On the other hand Marcel, another existential philosopher was giving weightage to the aspect of relationship. When we turn into Gospel we see more or less the same attitudes. John's disciples were not happy with Jesus because people were going to Jesus for baptism. But John said "No on can receive anything except what is given him from heaven." He added, "I am not the Christ, but I have been sent before him." It is worthwhile to reflect on John's words. Only a man of self-realisation can utter these words. He was aware of who he is, what he is and why he is. He was very clear about the mission and vision of his life. There are two terms that go along with self-realisation and they are receptivity and humility. I think receptivity is an essential pre-requisite for a man of self-realisation. We must have the ability and quality to receive from God, from people around us, and from nature. We must be courageous enough even to receive from a small child. Humility is the result or consequence of self-realisation. We also see John saying, "He must increase but I must decrease." This again sounds the voice of a self-realised person. When we look around us we can see many who are humble but lack genius. We can also see many who are genius but lack humility. But it is rare, rather difficult to see a combination of both i.e. genius and humility.

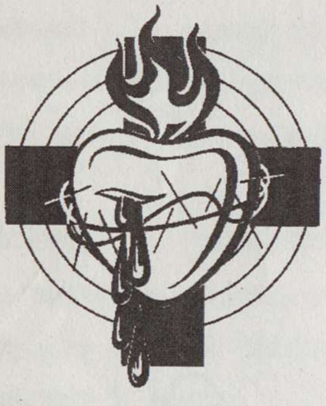

During these moments of prayer, let us examine ourselves; to see where we are as far as self-realisation, receptivity, and humility are concerned.

Joseph Ponmany

"What do you want me to do for you" Jesus asked the two blind men. They said, "Lord, let our eyes be opened"

Dear friends, Suppose Jesus asks the same question to each one of us, what would be our response? What are we really in need of? in want of?
Blessed are we if we are able to say "Lord, give me your love and grace and that is sufficient for me." Needs often entices us and we become entangled to them. We know the story of a married man who wanted to follow Siddhartha, who renounced everything and became the enlightened one. The man renounced everything except his single under garment. He was happy and quiet comfortable with it. But soon, shockingly he realized that his single possession faced threat from a rat. Therefore he brought a cat in order to protect it. In a further thought he bought a cow to give milk to the cat. Later he bought a piece of land and finally he married again so that the land, the cat and the cow could be well take care of.

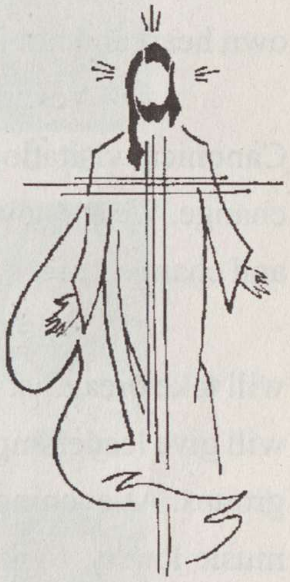

Ignatian spirituality proposes indifference as a virtue. It is a mental disposition or attitude which can be qualified as 'detached attachment' or it can be said disinterested passion. An object can be used, a position can be held, or an institution can be owned, to the extend that each of these would add glory to God and promote the Kingdome of God. Hence 'Ad Mayorem Dei Glorium'.

The two blind men asked Jesus for sight, let ask him for Insight. Insight would enable us to reflect upon Jesus who renounced everything and incarnated. Insight would enable us to ponder over the life of St. John of the Cross, who was indifferent towards those inflicted suffering upon him.

Joshy Nelluvelil

It happened again. The tax collector and the Pharisee came to the church. This time the scene was different. The Pharisee come infront of the church, stretched his hands out and cried loudly: "O God I sinned against you and your people. Forgive me." But the tax collector was just sitting at the last bench bending his head down. He didn't utter any word. Disciples went to Guru and asked: who is justified this time? Guru told: This tome also the tax collector. But how it happened! They enquired. Guru smiled and answered

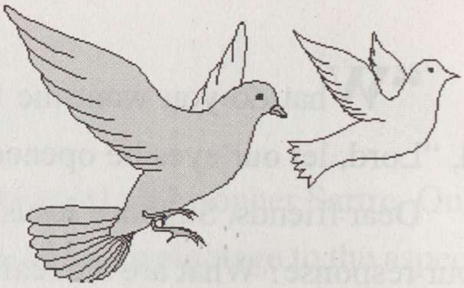

: the Pharisee came to the church and repented. But the tax collector repented and came to the church. The change must take place in one's own heart and not in the temple.

Yes, this is the tome of change. Even the nature has changed its face. Our Canonical visitation is over. We evaluated and took new decisions on the areas that need change. We are now preparing for X' Mas and New Year. We hope to have a new reformed and changed life.

Raju used to wake up at 7.30 . Then he used to put music in a loud voice. He will take breakfast and will go to college. He never ever attended the class. If possible he will give leadership to take strike or he will make some problems in the college with other groups. At evening after plays, clubs and even bars he will come to home and put the music loudly, took food and sleep. This was his routine. He never concerns his parents advice or of his younger brothers or sisters. But that day he woke up at 5.30. No music. Had his studies. Then at breakfast mother asked him: What is wrong with you? At college he attended class. Then professor asked: What is wrong with you? Friends asked: What is wrong with you? In the evening when he came home and had his studies, father asked: What is wrong with you? At last he fed up with the question and stopped his new life. It lasted for only one day. Yes, the must come from the heart. If it is peripheral it will not last long. In the gospel we see two blind persons coming to Jesus for a change. And Jesus gave them the change from darkness to light. At this meditation time, let us meditate upon ourselves, the areas in which we need change and ask Jesus to have the real change in heart from darkness to light. Thus we can make a small crib to welcome Jesus in our heart. May God bless us all

Liju Porathur

Jijo

Thomas

Sanish

Joshy

Roney

Shawn

John

Libin

Pratheesh

Jinto

Juby

Rijo

Sijo

Praveen

Sijo

Sinto

Shanoj

Jojo

Satheesh

Rijo

Thomas

Joseph

Sibin

Liju

Rinto

Anto

Arun

Sijo

Praveen

Rajan

Jimmy

Devassy

Joshy

Anoop

Arun

Mr. Sangliana who was the former city police commissioner of Bangalore was the resource person for a lecture organised by CSWR. Though, at present he is a BJP MP from Bangalore north constituency, he is an ardent catholic. He was giving a talk on the subject Religion and Violence. During the time of discussion Fr. Mathew Chandrankunnel asked him a question, it goes like this-" Sir, statistics states that most of the prisoners in Kerala are Christians. What is the reason behind it? And have you noticed such trends any where in India.

Mr. Sangliana answered by stating that he had not seen such trends any where in India and in his home state Mizoram, where majority are Catholics, Christians go to jail not as prisoners but to serve them. Then he gave an explanation, which was really thought provoking. He said, " Jesus in Kerala is about 2000 years old where as in Mizoram Jesus is just 120 years old." Jesus in Kerala has become too old to punish you when you do some mistakes whereas in Mizoram he is very active.

Dear friends during this meditation let us try to have an inward dive and check whether Jesus who is residing in our heart is old or young. We are the one's who decides the age of Jesus in our hearts. When Jesus in us is old we will be old in acts though we may look young. We will lose our youthful momentum, zest and exuberance, which is very vital for our pastoral ministry in the modern world.

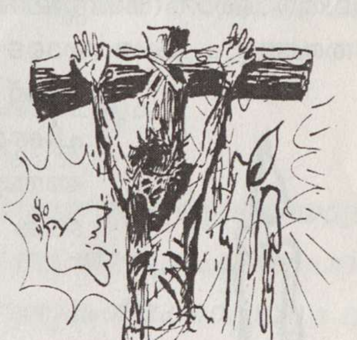

The caption for the Vacation Jesus Youth Retreat, which will be held in Christ College, reads – Youth Rocks Youth Festival. Friends we can meditate- when our lay youth friends rocks for the love of Jesus are we living by just singing monotonous ragas. Let's make good decisions during these beautiful moments of meditation so that Jesus who resides in us will be young and we can transform ourselves into dynamic, active, exuberant disciples to proclaim the ever-vibrant Jesus Christ our Lord through our religious life. Let this be our Christmas gift to our beloved congregation.

Jeff Shawn

ഒരു യാത്രാമൊഴി

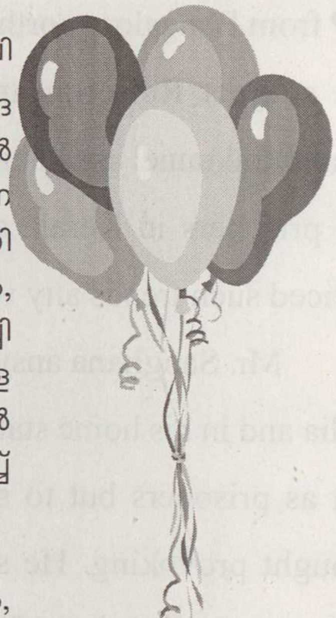

അനുഭവങ്ങളിൽക്കൂടെയുള്ള ഒരു യാത്രയാണല്ലോ ജീവിതം. ഈ യാത്രയുടെ വിജയം, അനുഭവങ്ങളെ, ദൈവാനുഭവങ്ങളായി കാണുവാൻ സാധിക്കുക എന്നതാണ്. ദൈവാനുഭവങ്ങളാൽ സംപുഷ്ടമായിരുന്ന തത്വശാസ്ത്രപഠനകാലം അവസാനിക്കുന്ന ഈ നാളുകളിൽ പിന്നിട്ട് വഴികളെ ഒരു കുളിർമയോടെയെ നോക്കിക്കാണാൻ സാധിക്കുകയുള്ളു... മാതാപിതാക്കളുടെ സ്നേഹവും, ലാളനയും തന്ന മാസ്ററച്ചനേയും, ചേട്ടൻ അനിയന്മാരുടെയും, ചേച്ചി അനിയത്തിമാരുടെയും, മുത്തശ്ശി മുത്തശ്ശൻമാരുടെയും പരിലാളനകളും, സഹായഹസ്തങ്ങളും തന്ന സഹോദരങ്ങളെയും പിരിയാൻ നേരമാകുന്നു എന്ന സത്യം ഹൃദയത്തിന്റെ ഏതോ കോണിപ്പിടിച്ച് വലിച്ചുലയ്ക്കുന്നു.

ഈ നിമിഷങ്ങളിലും അഭിമാനത്തോടെ പറയാൻ സാധിക്കും, നമ്മൾ ഒന്നായിരുന്നു. നമ്മൾ പിരിയുമ്പോഴും കൈകൾ കോർത്ത് നമുക്ക് പറയാം ഞങ്ങൾ ഒന്നാണ്. ഒന്നാകലിന്റെ സുവിശേഷവുമായി വന്ന യേശു നമ്മെ നോക്കി അഭിമാനിക്കുന്നുവാം... കാരണം നാം ഒന്നാണ്.

പ്രിയ സുഹൃത്തേ, നിന്റെ ആത്മാർത്ഥമായ സ്നേഹത്തെ, കരുതലിനെ വേർപാടിന്റെ ഈ കാലത്ത് ഞാൻ മനസ്സിലാക്കുന്നു. യുവത്വത്തിന്റെ ചോരത്തിളപ്പിൽ ഞാൻ ചെയ്ത എല്ലാ മത്തരങ്ങളും ക്ഷമയോടെ നീ ക്ഷമിച്ചു, മറന്നു, കഠോരമായ തത്വശാസ്ത്രങ്ങൾ നീയെനിക്ക് മനുഷ്യത്വത്തോടെ പറഞ്ഞു തന്നു. കളികോർട്ടിൽ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കാനുള്ള വലിയ മനസ്സ് ഞാൻ ആസ്വദിച്ചു. പ്രാർത്ഥനാവേളകളിൽ അത്ഭുതപ്പെടുത്തുന്ന മാതൃകയും, ഉല്ലാസവേളകളിൽ തഴമ്പുള്ള നിന്റെ കൈ എന്റെ പുറത്ത് പതിയുമ്പോഴുള്ള ആ ആനന്ദ നിർവൃതിയും...

സോദരാ..... ഒത്തിരി ഒത്തിരി നന്ദി....

എല്ലാത്തിനും നന്ദി.... നിനക്ക് എന്റെ യാത്രാമൊഴി....

ദൈവമേ നിനക്കും ഒരായിരും നന്ദി...

ഒരു പ്രാർത്ഥന മാത്രം, പിരിയാൻ വേിയാണ് നീ ഞങ്ങളെ ഒരുമിച്ച് കൂട്ടിയതെങ്കിൽ ഈ പിരിയൽ ഒരു ഒരുമിച്ച് കൂടലിന് കാരണമാക്കണമേ.....

പ്രതീഷ് പോൾ

സമാനതകളില്ലാത്ത സർഗഭാവനകളാൽ ഇഴകോർക്കുന്ന താളുകൾ
നെയ്തെടുത്ത സർഗപ്രതിഭകളെ ഈയവസരത്തിൽ
നന്ദിയോടെ ഓർക്കുന്നു......
കഴിഞ്ഞുപോയ രു വർഷങ്ങൾ നിരവധി സർഗാത്മകതകളുടേയും, കലാകായിക പ്രവർത്തനങ്ങളുടേയും ദിനങ്ങളായിരുന്നു. അതിൽ നിന്നുരിത്തിഞ്ഞ ഈ സെക്ഷന്റെ ഹൃദയത്തുടിപ്പാണ് സ്പന്ദനം.

സ്പന്ദനത്തെ അനശ്വരമാക്കിയ എല്ലാക്കൂട്ടുകാർക്കും
ഒത്തിരി ഒത്തിരി നന്ദി.........

പുത്തൻ ഉണർവും പുത്തൻ ആശയങ്ങളും തേടിയുള്ള ഞങ്ങളുടെ യാത്രയിൽ വെളിച്ചമേകിയ സർവ്വരേയും നന്ദിയോടെ ഓർക്കുന്നു, അതുപോലെ പറയാതെ പോയ എന്നാൽ ഹൃദയം കെ് ഇതിലെ ഓരോ വരുകൾക്കോപ്പവും സഞ്ചരിച്ച എല്ലാവർക്കും കൂടി നൽകാമായി ഒരേ ഒരു വാക്ക്............................

നന്ദി......................................

മാഗസിൻ സമിതി

CT Library
88000492
M73.2 SP23/2008